

UÂN KHÚC TÌNH YÊU

Tập 1

Vỹ Hoàng đưa tay lên nhìn đồng hồ đến lần thứ năm thì sốt ruột chuyển sang lo lắng. Chính anh gửi thư báo về gia đình hôm nay ra trại cơ mà. Thế sao chẳng thấy một người nào đến đón? Hay là có chuyện?

"Ra trại" một từ quá đơn giản nhưng đối với Vỹ Hoàng này hàm chứa biết bao nhiêu là tủi nhục. Cuộc sống ở trại cải tạo cho anh biết thế nào là mất sự tự do, gặm nhấm từng giờ thể xác.

Suốt hai năm dài đằng đẳng ở trong trại, chưa một lần người mẹ bước chân đến thăm, anh thêm biết bao nhiêu mùi da thịt quen thuộc của mẹ mỗi khi đi làm về được ôm chặt lấy người trong tay. Còn ông anh như cốt nhục thâm tình thỉnh thoảng lại nhờ người quen chuyển vào vài bao thuốc lá để gọi là...

Một cái phao để anh bám víu cuối cùng chờ đến ngày nào đó là Lưu Chi Mai - Cô bạn thời thơ ấu, vừa là đồng nghiệp lại trở thành người yêu của anh. Thời gian đầu Chi Mai thường Xuyên đến thăm anh kèm theo những dòng lệ ướt sũng đôi vai, anh cứ mong ngóng từng ngày để được nuốt nghiền ngấu vào tim óc của mình hình ảnh người yêu xinh đẹp, có đôi mắt long lanh quyến rũ và nụ cười chao đảo được phái mây râu. Nhưng những chuyến đi thăm anh cứ thưa thớt dần. Vỹ Hoàng nhớ rất rõ lần cuối Chi Mai gặp anh cách đây tròn năm. Cô gục đầu vào lòng anh thổn thức:

- Vỹ Hoàng ! Anh hãy cố gắng lên, thời gian không bao lâu nữa anh cũng

ra trại, em còn phải đi làm có thể em không thường xuyên lên thăm anh.
Hãy hiểu và thông cảm cho em được không?

Dù đôi môi muốn bật thốt ngay tiếng "không", nhưng tay anh lại vỗ nhẹ lên vai người yêu, run giọng:

- Anh hiểu mà Chi Mai. Mỗi lần lên thăm anh, thấy em bơ phờ hốc hác mà đau lòng. Từ ngoài vào đến trại rất xa em lại không quen đi bộ, thôi thì hạn chế lên thăm anh vậy, như thế anh đỡ áy náy.

- Anh có trách em không Võ Hoàng?

- Em khờ quá! Làm sao anh lại dám trách em khi bây giờ anh chẳng còn danh phận gì cả, ngoài cái tên mà xã hội gán ghép cho anh "tên tội phạm". Em không khinh khi hay rẻ rúng anh, tình yêu của Chi Mai, anh nguyện không bao giờ quên.

Cô lắc đầu nguây nguậy:

- Đừng nói thế chứ Võ Hoàng. Trên đời không ai học được chữ "ngờ" ở tương lai khi mình còn đang giậm chân nơi thực tại. Lưu Chi Mai của anh cũng bằng xương bằng thịt, cũng yếu đuối như vô gái khác mà thôi. Nếu lỡ điều đó xảy ra, anh có tha thứ cho em không?

Võ Hoàng âu yếm nhìn sâu vào mắt người yêu đáp một cách thành thật nhất:

- Chi Mai ! Cuộc đời của Tiêu Võ Hoàng ngỡ như bỏ đi rồi, may nhờ được em động viên nâng đỡ, cho dù em có làm gì đi nữa, anh sẽ chẳng bao giờ hờn trách em, dù chỉ một câu.

Hai đôi mắt nhìn nhau lưu luyến, hai đôi tay cuống quýt tìm nhau chút vương vấn, hai đôi môi mấp máy như muốn thốt vạ lời yêu đương...

Những hình ảnh đó Võ Hoàng in rõ trong tâm khảm, dù đó đã thuộc về quá khứ cách đây đúng một năm.

Nắng càng gay gắt hơn trên con đường đất đỏ, một người bảo vệ trại bước đến hỏi:

- Này anh bạn ! Sao không về đi? Tôi thấy anh ra trại từ lâu lắm rồi kia mà. Anh còn nhớ đường ra bến xe không?

Vỹ Hoàng cường gượng gạo:

- Cảm ơn anh. Tôi chờ người nhà đến đón ạ.

Anh ta đưa tay nhìn đồng hồ rồi lắc đầu:

- Chắc người nhà anh bận đấy, vì chuyên xe đưa thân nhân lên trại cách đây gần hai tiếng đồng hồ rồi. Anh cứ thả bộ xem có gặp họ không?

Dù tiên đoán trước nhưng anh cảm giác có vật gì thật nặng chèn ngang giữa ngực đến khó thở. Anh nói như người bị hụt hơi:

- Vâng tôi... cũng định thế. Chào anh.

- Này! Cố gắng trở thành người tốt nhé. Tôi không muốn gặp anh nữa đâu.

Vỹ Hoàng mỉm cười héo hắt và lầm lũi bước. Chiếc túi xách chỉ đựng vài quyển sách, và đồ dùng cá nhân linh tinh, sao anh cảm thấy nó nặng oằn cả một bên vai. Mẹ đã tỏ thái độ thẳng thừng đối với anh bằng cách không đi thăm và cũng chẳng đến đón, bởi vì Vỹ Hoàng đã bôi nhọ lên danh giá của Tiêu gia. Cha anh ngày xưa là một thương gia về ngành xây dựng có tiếng tăm, luôn đặt chữ tín lên hàng đầu. Ông bị một tai nạn bất ngờ quật ngã và ra đi vĩnh viễn cách đây ba năm. Là anh cả Côn Thanh thay cha quản lý những công trình béo bở dở dang... Lúc ấy Vỹ Hoàng vừa tốt nghiệp đại học Mỹ Thuật, cùng với Chi Mai. Niềm say mê chung của cả hai là thả hồn và đặt tất cả tâm huyết lên khung, lên co... Với tâm hồn lãng tử, anh chỉ biết thực hiện hoài bão của mình là vẽ, vẽ thật nhiều để mở một phòng triển lãm tranh lớn nhất có tên là Hoàng Mai. Ôi! Một viễn cảnh thật tuyệt vời. Nào ngờ...

Một cây cầu bằng đá hiện ra trước mắt báo hiệu sắp đến đường cái lớn, cắt ngang dòng suy nghĩ của Vỹ Hoàng. Nhưng anh chợt khựng lại khi thấy giữa cầu là một cô gái. Anh không đoán được tuổi bởi vì cô tay quay lưng lại nhưng anh nghĩ chắc cũng khá trẻ với bộ áo dài trắng học sinh và mái tóc dài xõa ngang lưng. Cô nâng một vật gì màu trắng để lên ngực như khăn vái điều gì, bỗng dừng cô lộ phăng đôi giày đang mang và... leo qua lan can cầu. Tự tử ư? Một ý nghĩ thoáng qua đầu Vỹ Hoàng, tuy chiếc cầu bắc qua một con sông nhỏ nước chảy thật hiền hòa nhưng cũng khá nguy

hiềm cho những ai có ý định như cô ta.

Trong khi anh vừa tìm về với khung trời của tự do, của ước mơ, thì cô gái này lại cố tình chối bỏ tất cả để tìm quên trong tay tử thần. Một nghịch lý của cuộc đời. Nhưng theo bản năng sinh tồn của con người thấy chết lại không cứu sao? Không kịp suy nghĩ gì hơn, Võ Hoàng quăng đại chiếc túi xách và chỉ cần vài bước chân anh đã ôm gọn ngang lưng cô gái từ phía sau lưng lôi tuột trở lại giữa thành cầu. Sau phút hoảng hốt, cô gái giãy giụa la hét trong tay anh thất thanh.

- Buông tôi ra! Đồ sàm sỡ ! Đồ đê tiện!

- Cô vừa nói gì lặp lại cho tôi nghe lần nữa xem?

Nghe anh gần giọng, cô gái nhìn lên và rụng rời khi thấy mái tóc được hót thật cao của anh - đặc trưng của những ai từ trong trại cải tạo - thì từ thái độ dữ dằn chuyển sang khiếp hãi.

- Ông... Ông từ trong "ấy" ra à?

- Thế thì sao? Cô sợ tôi ăn thịt cô sao?

Cô gái xuống giọng:

- Ông... làm ơn buông tôi ra giùm, ông làm tôi đau quá !

Võ Hoàng sực tỉnh khi nhận ra mình vẫn ôm chặt người ta từ nãy giờ, anh lúng túng buông vội tay:

- Tôi xin lỗi, nhưng cô đừng có làm chuyện đại dột nghe.

Vừa thoát khỏi vòng tay của anh, cô gái vội thối lui hai, ba bước thủ thế khiến Võ Hoàng bật cười:

- Bộ cô thấy tôi đáng sợ hơn cả thần chết hay sao mà cô lại tìm đến hần?

Gương mặt cô nghếch ra ngơ ngác:

- Nãy giờ ông nói gì tôi không hiểu. Sao tự dưng ông lại... như thế? Tôi nghĩ chắc ông ở trong "ấy" lâu lắm.

Đến nước này thì anh không thể không chịu nổi nữa mà phá lên cười sặc sụa, cười chảy cả nước mắt.

- Trời ơi! Cậ...cô nghĩ cái quái quỷ gì thế? Bộ tưởng tôi... cần cô à?

Không ngờ câu nói huych toẹt của anh lại trúng ngay tim đen của cô gái ấy,

nên gương mặt cô đỏ ửng lên và hai tay ôm lấy ngực tự vệ. Thái độ của cô càng làm Võ Hoàng cười to hơn, anh khoát tay lia lịa:

- Cô làm cho tôi cười đến chết mất.

Một lát sau, anh mới dứt được, vừa thở ra vừa hỏi:

- Thế thì... cô trả lời cho tôi biết, tại sao cô có ý định tự vận khi tuổi đời còn quá trẻ?

Cô tròn tròn mắt kinh ngạc:

- Ông bảo tôi tự tử à? Tôi đâu có ngu dại làm chuyện đó, thì rá..

Cô gục gặc đầu như chợt hiểu ra chuyện và đôi má ửng hồng lên, cô ấp úng giải thích:

- Hằng năm cứ đến ngày giỗ mẹ là tôi ra thăm mộ người cùng với cha tôi.

Hôm nay cha tôi bận nên tôi đón xe đi một mình. Mộ mẹ tôi cũng ở gần đây thôi.

- Vậy cô leo ra lan can cầu để làm gì vậy? Cô có biết là nguy hiểm lắm không?

- Thôi có thói quen cứ mỗi lần đến đây, mua thật nhiều cá để thả xuống nước. Hy vọng những chú cá con đủ màu đáng yêu ấy sẽ bơi đến bầu bạn cho mẹ đỡ cô đơn. Í ! Thôi, chết rồi!

Cô gái kêu lên chạy đến nhặt chiếc hộp lăn lông lốc giữa cầu, nước văng tung tóe hết và những sinh vật tí hon đang thoi thóp ý như cá mắc cạn. Cô mếu máo:

- Ông làm mấy con cá của tôi sắp chết đến nơi rồi, làm sao đây?

Vừa buồn cười lại vừa xúc động trước tấm lòng hiếu thảo trong trắng của cô bé, anh quỳ xuống nói nhanh:

- Cô đừng lo, để tôi giúp cô cho. Xem vậy chứ chúng sống dai lắm.

Sau một lúc loay hoay cuối cùng những chú cá con tung tăng quáy đuôi trên mặt nước trong xanh.

Cô gái vỗ tay treo to thích thú:

- Hay quá! Cảm ơn ông nghe. Vậy là mẹ tôi lại có thêm thật nhiều bạn.

Trong một thoáng, Võ Hoàng sững người ra khi nhìn thấy đôi má lúm đồng

tiền thật sâu, một đôi môi chúm chím, cùng đôi mắt đen tròn xoe. Cô bé thật đẹp, một vẻ đẹp thánh thiện và tinh khiết. Giữa không gian yên tĩnh, chiếc cầu đá bắc qua con sông lặng lẽ trôi những đám mây trắng muốt nghiêng đầu mỉm cười. Bệnh nghề nghiệp trời dậy, anh giờ tay hết to:

- Đứng yên! Không được động đây.

Anh chạy nhanh đến chiếc túi xách của mình lục lọi, lấy ra một quyển tập và cây viết. Chỉ vài đường nét phác họa điêu luyện trên giấy trắng hiện dần ra hình dáng của cô gái. Trong khi ấy cô cũng người không hiểu chuyện gì, bỏ chạy thì đi thì cô không dám, mà đứng lại chỗ lại lo. Chẳng biết hấn ở trong trại cải tạo vì tội gì, trông mặt mày cũng sáng sủa, thông minh. Giết người, cướp của? Chắc là không, vì dáng vẻ hấn đâu đến nỗi độ nghèo khổ. Hay là "chẳng ấy"? Cũng không phải. Nhìn bề ngoài hấn khá nghiêm nghị, chừng chạc. Tâm thần? Đúng rồi, chắc chắn là bị điên thôi. Vì những người điên dù bề ngoài có trang nhã học thức đến đâu mà cái đầu... hơi lộn xộn thì ai chẳng có thể đoán được điều gì sẽ xảy ra. Diễn hình như vừa rồi, chỉ có leo qua lan can cầu mà hấn ngỡ mình định tự tử, rồi hấn lại cười ngất nghèo khi mình nói hấn muốn sàm sỡ, bây giờ hấn lại bảo mình không nhúc nhích đến hấn vẽ bùa bát quái gì đấy lên giấy. Có khi nào hấn đốt và bắt mình uống như mấy ông thầy bùa thầy pháp gì không? Mẹ Oi! Hãy phù hộ cho con...

- Xong rồi ! Cô thả lỏng đi.

Cô giật mình thối lui mấy bước. Trong khi Võ Hoàng vô tư hài lòng trước tác phẩm của mình. Anh không để ý đến thái độ của cô nên vừa ngắm nghĩa bức tranh vừa bước đến gần cô cất giọng vui vẻ:

- Này! Cô xem đi trước khi tôi...

Anh im bật nửa chừng khi cô gái đột ngột hét lên chụp vội đôi giày và chiếc cặp để cạnh đấy cứ thế... chạy như ma đuổi. Anh gọi to:

- Này cô bé ơi! Đừng chạy nữa...

Nhưng anh càng gọi, cô lại càng chạy nhanh hơn. Thoáng chốc, cô đã kịp leo lên chiếc xe đồ vừa trờ đến. Võ Hoàng nhìn theo lắc đầu nở nụ cười,

trong giây phút ngắn ngủi, cô bé xa lạ đã mang đến cho anh niềm vui nho nhỏ, anh như quên đi mình là một tên tội phạm từ trong trại cải tạo ra, anh như không nhớ mình là một đứa con bị gia đình chối bỏ mà anh chính là anh - Tiêu Vỹ Hoàng, một nhà hội họa chuyên vẽ tranh về tương lai tươi sáng - như cuộc đời của anh từng ước mơ vậy.

oOo

"Reng... Reng..."

Tiếng chuông cổng reo lớn làm một cô gái đang nằm xem báo bật người dậy hét thật to:

- Vú ơi! Cha con về rồi kìa!

- Triển My! Từ từ coi chừng té bây giờ đó. Cha con đi công tác mới có hai ngày mà làm như..

Mặc cho người vú lải nhải, Triển My không kịp xỏ đôi dép vào chân, cứ thế mà phóng ra đường.

- Chào con gái của cha.

Một người đàn ông trạc ngũ tuần dáng đạo mạo trí thức, gương mặt hiền từ nheo mắt chào đón đứa con gái cứng lao vào lòng mình. Anh tài xế mỉm cười chào cô chủ nhỏ và lái xe vào garage. Triển My nũng nịu đeo lấy tay cha, hỏi nhỏ:

- Cha đi có mua quà cho con không? con nhớ cha quá chừng chừng.

Ông Ôn Tường cười lớn:

- Vậy con thành thật khai báo đi, con nhớ cha hay là nhớ quà vậy?

Lúc này hai cha con đã bước vào nhà, ông niềm nở khi nhìn thấy vú Hòa đang lui cui lau ghế:

- Vú à! Hai hôm nay con bé nhà tôi có quấy rầy vú không?

Bà đưa mắt âm ập sang cô:

- Chẳng những không phiền mà con bé làm cho bà già này vui hơn, khi hai ngày cứ ở mãi trong nhà chẳng chịu đi đâu. À, mà sáng hôm qua Triển My có lên thăm mộ bà chủ đây ông ạ.

- Thế à? Con ngoan lắm. Lần giỗ này cha không đưa con lên thăm mẹ

được, trong lòng cha cũng áy náy lắm.

- Cha đừng buồn! Mẹ rất hiểu cha mà. Chính cha từng nói với con mẹ là người duy nhất đọc được ý nghĩ trong đầu cha phải không?

- Đúng vậy. Thôi hôm nào rảnh, cha đến thăm mộ mẹ con tạ lỗi vậy. Con lên thăm mẹ có vất vả lắm không?

Đôi mắt Triển My bừng sáng, cô líu lo kể chuyện:

- Đi xe đồ hòa mình với mọi người cũng là cái thú vui chứ cha. Vẫn như thường lệ, con có ghé mua một số cá để thả ở chiếc cầu đá đường vào trại cải tạo đó cha. À, nói đến đây con mới nhớ, con đã gặp một người bệnh tâm thần thật dữ tợn.

Vú Hòa lộ vẻ hốt hoảng:

- Có chuyện đó nữa à? Sao từ hôm qua đến giờ, con không nói cho vú nghe.

Thế con có bị tên điên ấy tấn công hay dọa nạt gì không?

Ông Ôn Tường trấn an bà:

- Vú đừng lo lắng thái quá, chắc không đến nỗi nghiêm trọng lắm đâu.

Chúng tôi là Triển My vẫn khỏe mạnh lành lặn ngồi ngay trước mặt chúng ta đây.

- Dù biết thế, nhưng lần sau tôi nhất định không để con bé đi một mình được, trong trại cải tạo thì có biết bao thành phần của xã hội.

- Được rồi, nếu tôi không rảnh thì vú đi với nó chứ gì. Triển My, con kể chuyện gặp người tâm thần ấy cho cha nghe xem nào.

Cô chậm rãi kể lại từng chi tiết, trong khi vú Hòa và ông Tường hồi hộp theo dõi từng diễn biến câu chuyện. Vừa dứt lời, vú Hòa chấp hai tay trước ngực khấn vái:

- Đúng là vong linh bà chủ linh thiêng nên phù hộ cho con gái mình tai qua nạn khỏi. Con làm vú sợ chết khiếp!

Ông Tường có vẻ bình tĩnh hơn, ông gật gù nhìn con gái:

- Qua chuyện này, con nên cẩn thận hơn. Nhưng theo cha nghĩ, đó chẳng phải là một người bệnh tâm thần mà một người vừa ra trại thì đúng hơn.

Tâm lý họ chưa ổn định đó thôi. Đừng nói đến chuyện không vui đó nữa mà hãy xem quà của cha nào.

Ông nhẹ đặt vào tay vú Hòa chiếc áo len đan thật khéo:

- Cũng sắp đến mùa lạnh rồi, vú nhớ luôn giữ gìn sức khỏe nghe.
- Ông chủ tốt với tôi quá. Lần nào đi công tác về ông cũng có quà cho bà già này.
- Bởi vì từ lâu chúng tôi luôn xem vú là một thành viên của gia đình. Vú đừng nên khách sáo quá. Còn Triền My, con có thích món quà của cha không?

Cô thích thú ngắm chiếc lược bằng đồi mồi với dòng chữ "Tặng thiên thần bé nhỏ của cha", cô chồm đến hôn thật kêu lên má ông.

- Tuyệt vời lắm cha ạ!

Vú Hòa chột kêu lên:

- Áy chết! Cha con đi xe về mệt mà vú quên mất chưa làm cho ông ly nước giải khát nào cả.

Ông Ôn Tường dễ dãi cười:

- Thôi khỏi, để tôi đi tắm cho tỉnh táo một chút rồi xuống ăn cơm chung cho vui.

Triền My riu rít xách valy đi theo cha lên phòng. Cô lúc nào cũng như con chim sơn ca không biết buồn là gì.

Bữa cơm đoàn tụ trôi qua nhanh chóng, hai cha con cùng nhau ra gốc cây mạn sau hè. Dưới gốc cây là chiếc xích đu có lẽ đã khá lâu rồi bởi nước sơn ngã sang màu của sương gió thời gian. Ông Ôn Tường ngồi nhẹ xuống ghế, tay mân mê những vòng xoắn trên của xích xắc, trầm giây lát rồi lên tiếng:

- Triền My ! Cái ghế xích đu này bằng tuổi với con đấy.
- Con biết chứ cha. Cha từng kể cho con nghe "lịch sử" về nó mà. Lúc mẹ mang thai con, cha đã mua tặng mẹ chiếc ghế này để chiều chiều cha mẹ thường ra dưới gốc cây mạn này để bàn về chuyện tương lai phải không? Và cây mạn này mẹ con tặng cha ngày hai người quen nhau. Cũng hơn hai mươi năm rồi cha nhỉ!

- Phải! Thoảng đó mà thời gian đã gần nửa đời người. Cha hy vọng con cũng như cha mãi mãi giữ lấy kỷ vật của mẹ con dù nó không đáng giá bao nhiêu. À, năm nay con thi tốt nghiệp phải không?

Triển My nheo nheo mắt nghịch ngợm:

- Cha! Con không thích thi lên đại học nữa mà ở nhà "chông lầy" để...

- Chó con này!

Hai cha con cùng phá lên cười giòn tan. Thật lâu, khi dứt tiếng cười, Triển My mới nghiêm chỉnh trả lời:

- Vâng, con vừa thi xong học kỳ I. Bây giờ phải ráo riết học để sang học kỳ II rồi tốt nghiệp. Cuối cùng là đại học.

Ông vuốt tóc con gái âu yếm hỏi:

- Thời gian này con học khá vất vả đấy. Để cha bảo vú nên mua chút đồ tẩm bổ cho con. Đầu óc sáng suốt minh mẫn kết quả mới tốt chứ.

- Cha định biến con thành... trái banh hay sao mà bồi dưỡng cho con dữ vậy? Con gái phải mỏng manh như hàng liễu rũ mới đẹp chứ.

- Con thật là...

- Giống mẹ phải không cha? Cha ơi! Con hỏi thật điều này, cha đừng giận con nhé?

Ông gơ tay phẩy nhẹ những nhụy hoa mận rơi lả tả lên vai con gái khi có cơn gió nghịch ngợm vô tình đi qua, gật đầu:

- Được rồi, cha hứa. Có gì quan trọng không mà rào đón dữ thế con gái?

Cô ngược mắt nhìn lên những cành lá đung đưa, chậm rãi thốt:

- Mẹ con mất cách đây cũng hơn mười năm rồi, lúc ấy cha còn trẻ và là người đàn ông thành đạt trong xã hội. Tại sao... tại sao cha không bước nữa hả cha? Cha sợ người ta ăn hiếp con gái cha hả?

Thật lâu ông Ôn Tường cười buồn bã:

- Một phần cũng vì lý do đó, nhưng lý do chính đáng nhất là sự ra đi đột ngột của mẹ con cũng.. mang theo tất cả tình yêu của cha. Cha không hề rung động trước một người nào khác thì làm sao nghĩ đến mang lại hạnh phúc cho họ.

- Mẹ con tuyệt vời và hoàn hảo lắm phải không cha?
- Đối với riêng cha thì hoàn toàn đúng. Con biết không, bên ngoại con là một gia đình rất có danh giá, mẹ con thuộc về cành vàng lá ngọc, còn cha chỉ là một trẻ mồ côi tự mưu sinh kiếm sống và phấn đấu vươn lên bằng người. Mẹ và mọi người chỉ biết cha không ngoài anh chàng làm công sáng đến chiều về làm lủi cho hết công việc của mình. Cha dành dụm số tiền ít ỏi đến khi lên đến đại học. Mẹ con học ban ngày, cha học ban đêm nên chẳng ai biết ai. Lần đó nhân đại hội sinh viên, cha hội ngộ cùng mẹ con. Cha nhớ mãi đôi mắt mở to kinh ngạc và cái miệng mẹ con cứ há hốc.

Triển My cười khúc khích:

- Mẹ con bị tiếng sét ái tình đánh trúng đây. Con đoán chắc chắn ngoại sẽ phản đối cuộc hôn nhân này.
- Tất cả mọi người, kể cả bạn bè của ngoại con, nhưng nhờ vào sự kiên trì của mẹ, họ đành chào thua. Thế là công chúa lọ lem Ôn Triển My ra đời.

Cô mơ màng chớp mắt:

- Cuộc tình của cha và mẹ đẹp quá, thảo nào cha chung thủy với mẹ con như vậy. Cha à ! Suýt chút nữa con quên mất cha có hứa tìm cho con một giáo viên để kèm con thi lên đại học, có chưa cha?
- Đừng lo. Cha đang báo tìm người rồi. Không cần giáo viên cũng được, miễn là người có kinh nghiệm về môn mà con yêu thích.

Triển My vỗ tay reo lên:

- A! Vậy là cha đồng ý cho con thi vào trường đại học Mỹ thuật rồi sao? Thật ra, lúc đầu con cũng nghĩ cha phản đối.
- Con khờ quá. Cha con đâu đến nỗi hủ lậu như con nghĩ. Tuy là con gái của ta nhưng cha luôn tôn trọng ý kiến của con Triển My ạ. Thế hoài bão của con là gì?

Cô cười tươi, hớn hờ đáp:

- Khi nào thành công, con sẽ mở một phòng triển lãm mang cái tên thật ấn tượng. Nhưng con không nói cho cha nghe bây giờ đâu. Tuyệt đối bí mật cơ.

Triển My cười giòn chạy tuôn vào nhà. Tiếng cười trong veo còn vọng lại. Ông Ôn Tường âu yếm nhìn theo niềm hạnh phúc còn lại của đời mình. Vũ Hoàng tần ngần đứng thật lâu trước cánh cổng màu xanh quen thuộc, chính nơi đây từ bé anh đã đứng đón cha mỗi chiều đi làm về. Và cũng chính chỗ này, anh thường chạy nhào ra mỗi khi chuông reo để được tận hưởng nụ cười xinh xắn của Chi Mai. Thế mà giờ đây, chỉ có một mình Tiêu Vũ Hoàng cô độc lẻ loi ngay tổ ấm gia đình. Bên trong vọng ra tiếng cười nói vui vẻ, anh toát mồ hôi lạnh khi nhận ra giọng của Chi Mai. Nghĩa là cô ấy có mặt tại đây.

Không nén được lòng mình, anh nhanh tay mở cổng bước vào nhà. Tất cả cảnh vật xung quanh dường như chẳng có gì thay đổi từ ngày anh ra đi. Cây mai trơ trọi lá vẫn đứng đung đứng thản nhiên khi chủ nhân nó trở về. Cảnh vật trong phòng khách hiện ra trước mắt làm anh ngỡ ngàng. Mẹ anh vẫn cái dáng bệ vệ sang trọng không già đi mấy đang nói gì đó với Chi Mai, cả hai bật cười vui vẻ. Còn Côn Thanh, ông anh yêu quý nằm dài trên ghế salon đọc báo.

Sự xuất hiện đột ngột của Vũ Hoàng làm tất cả mọi người như bị tê liệt. Ai cũng tròn mắt nhìn anh chẳng khác chi một người hành tinh khác xuống. Vũ Hoàng cố gắng lên tiếng bằng giọng hụt hẫng.

- Mẹ! Con mới về. Mọi người có khỏe không? Con...

Côn Thanh bừng tỉnh trước tiên vội bước đến vỗ vai em trai cười giả lả:

- Chú về rồi đây à? Tốt lắm! Ngồi xuống đây đi.

Rồi anh ta nghiêng đầu ngắm nghía Vũ Hoàng, gật gù:

- Hai năm mà trông chú có vẻ chững chạc và rắn rỏi hơn. Không còn thư sinh như trước nữa. Mọi người để chú về một mình, chú không buồn chứ? Một câu hỏi nửa như thương hại, nửa như khiêu khích, anh mỉm cười chua chát:

- Dạ, em đâu dám. Em nghĩ chắc ai cũng rất bận rộn.

Bà Tiêu - mẹ anh chậm rãi lên tiếng như phân bua:

- Mẹ lúc này lớn tuổi nên không được như xưa, còn anh con và Chi Mai

bận việc ở công ty mới vừa về đến.

Anh lặng đưa mắt sang người yêu, cô vẫn luôn xinh đẹp, rực rỡ, nhưng thái độ không được tự nhiên. Hai bàn tay cô cứ xoắn vào nhau đến ửng đỏ cả lên, cô ấp úng:

- Võ Hoàng! Anh... anh khỏe chứ?

- Cảm ơn em. Cũng tốt. Hôm nay em không đi làm à?

- Vâng, có chứ. Nhưng em xin về sớm vì biết hôm nay anh ra trại.

- Cảm ơn em.

Cả hai im lặng. Những lời khách sáo đến lạnh nhạt khiến Võ Hoàng thấy nao lòng. Bà Tiêu cố cất giọng ngọt ngào với đứa con lắm lời :

- Thôi con đi tắm rửa rồi xuống đây dùng cơm. Có nhiều thức ăn ngon lắm.

- Vâng.

Anh lầm lũi khoác túi về phòng mình. Anh tin chắc những đôi mắt quen thuộc dõi theo từng bước chân bằng nhiều tâm trạng khác nhau.

Kết... kết.

Vốn tính cẩn thận , nên anh khẽ nhắm mắt khi nghe tiếng cánh cửa phòng phát ra lúc anh đẩy nhẹ nó. Võ Hoàng mở toang cửa sổ cho ánh sáng tràn ngập căn phòng thân thương của mình. Tất cả đồ vật đều phủ một lớp bụi thật dày, tấm drap giường lếch lạch, chiếc mền bông còn vắt vẻo dưới chân giường khi anh vừa tung ra khỏi giường nghe lệnh bắt cùng chiếc còng vào đôi tay.. Điều ấy chứng tỏ suốt hai năm qua, không ai quan tâm đến anh chẳng ai đặt chân vào khi chủ nhân nó vắng mặt. Tuy thể xác to lớn khỏe mạnh, nhưng trái tim bé nhỏ của Võ Hoàng đã thật sự rỉ máu khi thực tế cứ bày ra thật phũ phàng, cay đắng.

Sực nhớ mọi người dưới nhà đang chờ mình, anh vội vàng tắm rửa, mặc vào chiếc áo thun trắng với quần jean xanh bạc, anh vốn thường mặc và đi nhanh xuống phòng ăn. Chi Mai đang nói chuyện với Côn Thanh, thấy anh liền đứng dậy kéo ghế.

- Võ Hoàng! Anh ngồi xuống đây đi.

- Em cứ làm như anh là khách không bằng. Ngồi cạnh anh này cô bé.

Vỹ Hoàng nắm tay Chi Mai khi cô định vòng qua ngồi cạnh bà Tiêu, Côn Thanh phẩy tay:

- Ngồi ở đâu không quan trọng, ăn đại đi tôi đói quá rồi đây.

Chi Mai cứ lưỡng lự đứng nguyên tại chỗ, bà Tiêu vỗ nhẹ lên tay ghế:

- Ngồi cạnh bác đi cháu. Để hai anh em tụi nó dễ lai rai.

Quả thật trước mặt anh và Côn Thanh là những lon bia ướp lạnh.

Khi Chi Mai ngoan ngoãn nghe theo lời của bà Tiêu thì anh cũng ngần ngừ chấp nhận. Côn Thanh đưa lon bia đến trước mặt thằng em trai.

- Chúc sự trở về bình an của em và sức khỏe tất cả mọi người.

Vài câu thăm hỏi rồi rạc suốt cả bữa cơm. Vỹ Hoàng cứ thấy đắng chát cả cổ họng. Những món cao lương mỹ vị như thế này lâu lắm rồi anh mới lại được nếm, thế mà...

Anh cứ cúi đầu uống bia như uống nước lã, hy vọng hơi men sẽ làm mình quên đi mọi thứ trong khoảng thời gian nào đó, dù ngắn ngủi. Hoàn toàn không biết tâm trạng em mình, với gương mặt đỏ gay, Côn Thanh cười lớn vẻ thông cảm:

- Hai năm rồi thèm bia quá hả chú em? Cứ uống cho đã đi để bỏ những tháng ngày cực nhọc.

Vỹ Hoàng khẽ cau mày khó chịu. Tại sao giữa cuộc vui, mọi người cứ muốn anh phải nhớ về những ngày tháng không nên nhớ. Vô tình ánh mắt anh chạm ngay vào đôi mắt đen láy của Chi Mai. Một đôi mắt muốn nói với anh thật nhiều điều, Vỹ Hoàng buột miệng thốt không kịp suy nghĩ.

- Chi Mai! Lên phòng anh có nhiều chuyện cần nói với em.

Đó là một câu hết sức bình thường vì mấy năm qua bà Tiêu luôn xem cô như con dâu nhà mình, nhưng bà lại phản đối trước tiên:

- Không được, con vừa về còn mệt lắm. Và lại, con đang say. Thiếu gì dịp mà nói chuyện với nhau.

Côn Thanh đề vào:

- Theo con thì khác, mẹ cứ để cho chú ấy nói chuyện với Chi Mai đi.

Chuyện gì thì trước sau cũng biết, thà nói ra cho rõ ràng để dễ xử cho

phải đạo.

Chi Mai đột ngột đứng dậy, giọng như lạc hẳn đi:

- Xin lỗi bác. Xin lỗi hai anh, em phải về gấp có việc. Hôm nào rảnh, em sẽ đến thăm gia đình.

- Có việc gì chứ? Anh cho phép em nghỉ trọn ngày hôm nay kia mà.

- Dạ, em có hẹn.

Bà Tiêu nhìn thoáng qua Vỹ Hoàng, khẽ tăng hắng:

- Cháu bận thì cứ đi đi Chi Mai. Cho bác gửi lời thăm cha mẹ cháu nhé.

- Cháu...

- Lại có chuyện gì nữa à? Không muốn ở thì về đi.

Nghe giọng ra lệnh cộc lốc của Côn Thanh anh thở hắt ra:

- Anh hai, sao anh lại nặng lời với cô ấy thế? Anh không thấy Chi Mai sắp khóc rồi sao?

- Hừ! Nước mắt đàn bà, anh có quyền nói thế vì trước hay sau cô ấy cũng là vợ của...

Chi Mai nói thật nhanh muốn hút hơi, gương mặt tái hẳn đến trắng bệch:

- Em... em chỉ muốn chuyện giữa em và Vỹ Hoàng tự giải quyết.

- Thôi được, em về đi.

Côn Thanh trở giọng ngọt ngào lại quay sang Vỹ Hoàng.

- Bữa nay anh và chú uống cho say một bữa nhé.

Đầu óc tuy hơi choáng váng, nhưng Vỹ Hoàng dõi theo đôi chân hấp tấp xa dần của Chi Mai, ngạc nhiên:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Em không hiểu chi cả.

- Rồi cô ấy sẽ cho chú hiểu. Vừa qua chú chẳng nghe cô ấy nói sao?

- Sao anh lại cho phép Chi Mai nghỉ làm, chẳng lẽ...

Chợt hiểu Côn Thanh gật gù:

- Anh quên nói cho chú biết. Từ khi chú vào trại cải tạo, Chi Mai đã vứt những thứ vớ vẩn ấy - ý anh ta ám chỉ cộ vẽ và những khung hình để làm thư ký cho anh. Không ngờ cô bé cũng anh chóng nắm vững nghiệp vụ đấy chứ. Nên giúp đỡ anh khá nhiều trong công việc kinh doanh.

- Sao Chi Mai không kể cho em biết vậy? Ngành Mỹ thuật Chi Mai cũng giống như em, yêu thích nó mà.

Côn Thanh ngửa cổ cười sáng sặc:

- Suốt hai năm chú có ở ngoài này đâu mà biết được tình hình kinh tế thay đổi như thế nào. Giờ là thời buổi thực dụng, có tiền là có tất cả. Đâu ai ngồi nhìn tranh vẽ của chú mà khỏi ăn cơm?

Những câu nói huých toẹt trắng trợn thốt ra từ người anh cùng chung dòng máu, khiến Vỹ Hoàng như không muốn tin vào tai mình. Niềm tin hy vọng vào cuộc sống thoáng chốc như sụp đổ trong người anh.

Vỹ Hoàng đặt lo bia đang uống dở dang xuống bàn, nói nhỏ:

- Em mệt quá, em lên phòng nghỉ trước nghe.

Bà Tiêu đã rút lui từ bao giờ. Không chờ Côn Thanh phản ứng, anh đã lui bước về "gang sơn" bé nhỏ của mình. Tiếng "ken két" khó chịu lại phát lên bên tai Vỹ Hoàng. Ngã nhào người đại lên chiếc giường phủ đầy bụi bặm anh bật cười khan. Tiếng cười ban đầu rời rạc nhỏ dần rồi từ từ như không kiềm được mình, anh cười sáng sặc như điên loạn.

Một hồi gần như một lá, Vỹ Hoàng lảo ra thở dồn dập. Trời ơi! Chẳng lẽ một Tiêu Vỹ Hoàng lãng mạn yêu đời bây giờ lại bệ rạc như thế này sao? Không. Nhất định không. Mình phải tự đứng lên bằng đôi chân của chính mình mới được. Nhưng nói thì dễ, sao cả cơ thể cứ như của ai, cứ nặng nề, rã rời và anh chìm dần bằng men rượu...

oOo

- Vỹ Hoàng! Dậy đi anh!

Tiếng đập cửa kèm theo tiếng gọi to của Chi Mai khiến Vỹ Hoàng cứ ngỡ mình đang nằm mơ, nhưng tiếng đập cửa càng dồn dập hơn làm anh bừng tỉnh bật ngồi nhanh dậy:

- Anh Vỹ Hoàng, anh có nghe em gọi không?

Đúng là tiếng của cô người yêu xinh xắn của mình rồi, anh phóng xuống đất, chỉ vài bước chân là cánh cửa mở rộng ra. Thuận tay anh nắm chặt lấy đôi vai Chi Mai lôi tuột vào phòng vờ trừng mắt.

- Hôm nay sao lại đứng ngoài cửa phòng mà gọi anh thế? Nơi đây đâu có lạ đối với em. Chờ anh một lát nhé?

Chi Mai có vẻ bối rối:

- Em... phải xuống bếp để phụ giúp bác dọn điếm tâm, anh thay đồ rồi xuống sau nhé.

- Cũng được. Nhưng phải cho anh hôn một cái mới được. Anh nhớ em quá! Nhưng cô còn nhanh hơn, chỉ một cái lách nhẹ cô đã thoát ra khỏi vòng tay của anh và chạy biến xuống dưới nhà. Vỹ Hoàng nhìn theo ngẩn ngơ trước thái độ né tránh khó hiểu của cô người yêu xinh đẹp. Anh nhún vai và bước vào phòng vệ sinh. Lát sau, Vỹ Hoàng gọn gàng với bộ đồ lửng tũ mà mình vốn yêu thích. Quần jean bạc phéch và chiếc áo thun cổ tròn trên thân hình khỏe mạnh. Vẫn như ngày hôm qua một chiếc ghế bỏ trống cạnh Côn Thanh, dĩ nhiên là dành cho anh rồi. Không nói không rằng Vỹ Hoàng lặng lẽ ngồi xuống đối diện với Chi Mai. Cô cố ý tránh né cái nhìn đầy ý trách móc của anh bằng câu nói giả là:

- Hôm qua hai anh uống nhiều quá, nên bác nấu cháo gà để mọi người dùng cho khỏe.

Côn Thanh vỗ vai thằng em trai thật mạnh cười ồ lên:

- Câu nói ấy của Chi Mai phải áp dụng với chú mới đúng. Anh thì phải tiếp xúc với khách khứa hàng ngày nên bia bọt đối với anh đâu nghĩ lý gì. Còn chú suốt hai năm ở trại cải tạo chắc thèm lắm phải không?

Anh cười nhếch môi không trả lời, nhưng trong thâm tâm chỉ muốn gào thét lên: "Phải, tôi thèm lắm, nhưng không phải hơi men vô tri vô giác ấy đâu mà tôi thèm được ngả vào vòng tay những người thân cùng nhiều lời ngọt ngào cảm thông ưu ái".

Có lẽ Chi Mai thấu hiểu được nỗi lòng của Vỹ Hoàng, nên anh nhìn thấy cô khề cau mày. Cái từ "thèm" Côn Thanh dùng giống y như ám chỉ những kẻ... ăn xin.

- Hôm nay chủ nhật, chú có lên kế hoạch đi đâu không?

Câu hỏi của ông anh cắt ngang tâm trạng vẩn vơ, Vỹ Hoàng đáp vội:

- Vâng, em muốn ghé thăm mấy đứa bạn thân, và xem phố xá có thay đổi gì nhiều không?

Côn Thanh cười phá lên:

- Thời buổi này, con người còn thay đổi hướng chỉ ngoại cảnh, phải thế không Chi Mai?

- Em... em không biết.

Bà Tiêu bây giờ mới lên tiếng:

- Thôi, các con ăn đi kéo nguội, còn Võ Hoàng để hôm khác đến thăm bạn bè đi. Ngày chủ nhật nghỉ, họ đưa vợ con đi đó đi đây đừng làm phiền họ.

- Vâng, con hiểu ý mẹ. Hay là chúng ta đến công ty nghe anh Hai. Nhìn anh em cũng đoán là chúng ta làm ăn rất phát đạt.

Côn Thanh thoáng nhìn bà Tiêu rồi ậm ừ cho qua chuyện.

- Để... để vài ngày nữa đi, chú mới về chưa được khỏe, cứ nghỉ ngơi cho thoải mái. Anh không muốn có sự bất ngờ nào từ phía nhân viên công ty. Vẫn sẵn dịp anh cũng nói cho chú biết luôn, anh có quen biết với rất nhiều người nếu như chú thích ngành nghề nào, cứ việc "hê" cho anh một tiếng, anh sẽ giúp cho chú ngay.

Chi Mai phản ứng không kịp suy nghĩ, cô buột miệng:

- Anh Côn Thanh! Nghĩa là... nghĩa là anh không muốn cho Võ Hoàng trở về công ty của gia đình sao?

Anh ta phẩy tay miễn cưỡng đáp:

- Chúng ta ai cũng trưởng thành cả, nên phải có suy tính hơn thiệt chứ. Mọi người nghĩ xem dù đó là một công ty tư nhân thuộc về gia đình, nhưng mình cũng phải có uy tín trên thương trường mới thành công được. Bây giờ trợ lý giám đốc Tiêu Võ Hoàng trở lại công ty làm việc thì ai lại cả gan hợp đồng với mình chứ, khi chú ấy vừa mãn hạn tù với tội danh "tham ô chiếm đoạt tài sản của công ty?" Võ Hoàng, chú nên hiểu cho anh vì bây giờ anh là trụ cột chính của Tiêu gia. Anh phải lo cho mẹ, cho Chi Mai và cả chú nữa.

Tự dưng anh bật cười khan:

- Em hiểu mà. Chúng ta dùng điểm tâm đi để cháo gà của mẹ nấu nguội mát ngon.

Vỹ Hoàng vừa ăn vừa đùa giỡn lung tung đến nỗi một người nghiêm khắc như bà Tiêu mà cũng phải buột miệng:

- Cái thằng này... giống như chim sổ lồng vậy.

Đặt tô cháo xuống bàn, Vỹ Hoàng đưa tay xoa bụng thở hắt ra:

- Hôm nay mẹ nấu cháo ngon quá, hai năm rồi con mới lại được hưởng lại hương vị tuyệt vời này. Con nhớ anh cấp dưỡng có lần nấu nồi cháo thật hấp dẫn nhưng khi dọn lên ăn thì ai nấy... nhìn nhau cười hoài.

Côn Thanh miệng còn nhai ngồm ngoàm trợn mắt hỏi:

- Sao thế? Mặn quá à?

- Nếu như thế thì còn cứu vãn được, đằng này anh ta nghe ai bày, bỏ cả mấy gói cà ri Ấn Độ vào cho đậm đà. Sợ anh ta bị kiểm điểm, mọi người cố nuốt hộ nồi cháo gà cà ri đó cho hết.

Mọi người bật cười ồ lên, suốt từ hôm qua đến giờ, đây là bữa ăn vui vẻ nhất.

Côn Thanh quay sang Chi Mai, nói giọng như ra lệnh:

- Ăn xong, em đưa Vỹ Hoàng đi dạo nhé. Anh chỉ sợ chú ấy bị lạc thôi.

- Vâng.

Không buồn mà cũng chẳng vui, anh phóng nhanh lên lầu lấy bộ "đồ nghề" của mình gồm cọ, giá và giấy vẽ. Nhìn thấy anh vác lĩnh khỉnh lên vai, Chi Mai thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn không hỏi gì, lấy chiếc túi xách quay ngang chào bà Tiêu. Bà gật đầu tăng hăng:

- Đi chơi tranh thủ về sớm nhé, bác luôn xem cháu là thành viên của Tiêu gia. Cháu hiểu chứ?

- Vâng. Cháu hiểu.

Nếu bà Tiêu nói câu này cách đây hai năm, có lẽ Chi Mai đã đỏ mặt và e thẹn, nhưng sao anh lại thấy đôi mắt cô người yêu của mình chột trữu buồn. Anh thấy cô định dắt chiếc xe gắn máy của mình ra, Vỹ Hoàng khoát tay:

- Không. Hôm nay anh muốn đi tản bộ.

Ngước mắt nhìn lên ánh nắng bắt đầu gay gắt, cô ngạc nhiên:

- Anh đi dạo mát giữ không khí như thế này à?

Anh đưa tay ngoắt chiếc taxi vừa trở đến và dìu cô lên xe. Cả hai ngồi yên lặng bên nhau không thốt lời nào. Hai người ngồi cách nhau có gang tấc mà Vỹ Hoàng cảm thấy thật xa vời. Cảnh náo nhiệt của phố xá ồn ào dần lùi về phía sau, một màu xanh êm dịu tràn vào lồng ngực khiến Vỹ Hoàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Xe ngừng tại một căn nhà lá nhỏ chung quanh hàng cây trĩu quả xum xuê. Một cô bé trạc mười hai, mười ba tuổi, gương mặt lém lỉnh to lớn khi nhìn thấy hai người bước vào.

- Bà nội ơi! Xem ai đến với mình nè.

Một giọng nói chậm rãi vọng ra:

- Nghe cái điệu bộ của con, bà nội đoán ngay là chú Hoàng và cô Mai phải hôn?

Cô bé tròn tròn mắt:

- Sao nội biết hay vậy nội?

- Chứ có khách nào khác ghé mà con mừng rỡ như vậy đâu.

Hiện ra giữa cánh cửa cây cũ kỹ là một lão ngũ tuần nhưng dáng vẻ rất khỏe mạnh, nhanh nhẹn, bà nheo mắt vì nắng nhìn ra cười.

- Già này đoán đâu có sai phải không? Sao lâu quá chẳng thấy hai cháu đến thăm vườn, làm con bé Mỹ của bác cứ hỏi mãi.

Chi Mai quay lại trách khế Vỹ Hoàng:

- Sao anh định lên đây lại không cho em biết trước để em mua chút quà.

- Thôi, các cháu vào nhà đi. Lâu lâu ghé thăm bà chác bác là bác vui lắm rồi, cần chi quà cáp chứ.

Cô vuốt nhẹ lên mái tóc ngắn của bé Mỹ âu yếm nói:

- Vậy cô hẹn lần sau cô sẽ mang lên thật nhiều sách cho cháu nhé.

- Cảm ơn cô ạ.

Căn nhà tuy vách lá đơn sơ, nhưng thật gọn gàng ngăn nắp, bà Thế rót hai ly nước đặt xuống bàn rồi ngồi đối diện với hai người, nói gọn:

- Trưa nay ở lại ăn cơm với bác nghe. Có món canh chua cá lóc mà cháu

Hoàng thích đấy.

Chi Mai có vẻ lưỡng lự:

- Dạ, cháu...

Vỹ Hoàng nói khẽ vào tai cô thật âm:

- Lâu quá rồi chúng ta không ghé, đừng để bác ấy buồn lòng.

Cô lẳng lặng gật đầu, trong khi bà chủ nhà kéo tay cô cháu nội xuống bếp, nhường không gian yên tĩnh lại cho hai người.

- Chúng ta ra vườn xem thử hai năm qua có thay đổi gì không em nhé.

Chi Mai hiểu ngay anh muốn đến chỗ cũ mà hai người đã quen và yêu nhau. Đó là một cây nhãn xum xuê trái nơi cuối vườn, một chiếc ghế đá bạc màu theo thời gian. Cách đây lâu lắm, lúc còn sinh viên trường Đại học Mỹ thuật, Vỹ Hoàng leo lên cây hái chùm nhãn to ngon nhất quăng xuống cho đám bạn đang chực tranh nhau phía dưới. Nào ngờ anh nghe một tiếng hét to, thì ra cả chùm nhãn ngon lành ấy trúng ngay một cô gái thật xinh đẹp vừa trò đến. Những giọt nước mắt long lanh ấy đã mê hoặc Vỹ Hoàng từ cái nhìn đầu tiên.

Lấy khăn tay ra phỉu nhẹ lên chiếc ghế, anh nhìn Chi Mai chớp mắt:

- Ngồi xuống đây đi em.

Cô nhẹ nhàng làm theo lời anh, nhưng chừa một khoảng cách nhất định. Là một người đàn ông nhạy cảm, Vỹ Hoàng hiểu ngay có một sự thay đổi rất lớn từ phía người yêu của mình.

Anh nói băng quơ:

- Thời gian không bao giờ quay trở lại cũng như tình cảm của con người.

Vỹ Hoàng do dự giây lát rồi đưa tay nắm bàn tay bé nhỏ của Chi Mai siết mạnh:

- Chi Mai! Anh không muốn bắt buộc người khác làm điều mà họ chẳng thích.

Em hiểu ý anh chứ? Tại sao hôm nay chúng ta không thẳng thắn với nhau.

Anh hiểu thời gian hai năm qua rất nhanh, nhưng cũng quá dài với sức chịu đựng của một người con gái xinh đẹp như em. Em có còn yêu anh như

ngày nào không Chi Mai?

Nước mắt lăn dài trên đôi má xanh xao của Chi Mai, cô cắn môi rút nhẹ tay về không trả lời. Võ Hoàng bật cười khan, cất giọng chua chát:

- Thôi được, anh hiểu rồi. Một gia đình danh giá, một cô gái xinh đẹp đầy tương lai như em thì không thể nào chấp nhận một người từ trong cải tạo ra phải không em? Đừng lo, anh chưa từng trách em mà tự trách bản thân mình đã gây cho em không ít phiền toái. Chi Mai, anh thành thật xin lỗi.

Cô ghen ngào kêu lên:

- Không phải như vậy đâu. Anh hiểu lầm em rồi Võ Hoàng ơi. Em... em...

Anh quay nhanh lại ôm chặt lấy cô lắc mạnh:

- Vậy thì em vẫn còn yêu anh phải không? Em nói đi Chi Mai?

Cô vùng ra lùi dần về phía sau với gương mặt đầm đìa nước mắt, giọng lạc hẳn đi:

- Hãy hiểu cho em. Tất cả tội lỗi xinh gánh chịu. Em không còn xứng đáng với anh nữa đâu. Quên em đi. Kiếp sau em sẽ làm thân trâu ngựa để báo đáp cho anh. Võ Hoàng, chúng ta nên dừng lại ở tính cách bạn bè, rồi một ngày nào đó anh sẽ hiểu cho hoàn cảnh của em. Em về trước đây. Em xin lỗi...

Chi Mai ôm chạy tuôn ra đường. Võ Hoàng sững người không hiểu chuyện gì. Anh

lặng đi chẳng đuổi theo cô. Bởi vì anh biết nếu kịp anh chỉ được thân xác cô mà thôi, còn trái tim cô hoàn toàn không hiện hữu hình bóng của anh nữa. Anh nhắm mắt: "Tiêu Võ Hoàng! Mi thật sự mất tất cả rồi. Danh dự, sự nghiệp, gia đình và cả tình yêu thánh thiện nhất. Không được! Hãy đứng lên bằng chính đôi chân của mình. Đừng bao giờ phụ lòng những người đã từng tin tưởng mình, động viên mình trong trại cải tạo".

Võ Hoàng đứng bật dậy bước ra phía sau bếp. Anh vỗ bụng vui vẻ nói to:

- Bác Thế ơi ! Cháu đói bụng quá!

- Xong rồi, bác dọn sẵn lên bàn đó, cháu cứ lên đi, bác rửa tay sẽ lên ngay.

Mùi canh chua, cá kho tộ xộc vào mũi làm bụng anh cồn cào, anh cố quên

đi chuyện vừa xảy ra.

Cô bé Mỹ láu táu:

- Ủa, sao lúc nãy cháu thấy cô Mai chạy đi đâu mà cháu gọi cô không nghe.

Anh khoát tay:

- À... cô ấy có chuyện gấp cần phải đi. Hôm khác cô sẽ ghé thăm cháu.

- Nhưng không có cô Mai buồn quá...

Là người từng trải, bà Thế gạt phắt:

- Cái con bé này! Chuyện người lớn không được thắc mắc. Thôi ăn cơm đi, rồi dẫn chú Hoàng hái trái cây.

Con bé tiu nghỉu im lặng, anh thầm cảm ơn sự tế nhị của bà nhà vườn này.

Anh đổi mắt nhìn ra xa.

- Triển My! Ăn cơm đi con!

Cô vờ không nghe tiếng vú Hòa thúc giục mà lim dim mắt như ngủ, bà cầu nhàu nhỏ trong miệng:

- Cái con bé này không có ông chủ ở nhà như người mất hồn vậy. Chẳng thiết đến ăn uống. Chẳng biết mai một theo chồng rồi làm sao nữa?

Triển My phá lên cười ngặt nghèo làm bà Hòa giật mình:

- Đó! Con bắt gặp tại trận vú nói xấu con nghe. Con hỏi thật, bộ vú muốn con đi lấy chồng lắm hả?

Bà cười hiền lành:

- Cái con bé này! Con gái lớn lên là phải yên bề gia thất chứ. Cha con chỉ duy nhất có mình con nên chuyện kén rể đối với ông rất quan trọng. Cha con luôn muốn con được hạnh phúc.

- Vú nói vậy chứ sao vú cứ ở vậy một mình? Con thấy như thế lại thú vị hơn không bị ai gò bó hay lẫn lộn trong vòng bốn phận làm vợ, làm dâu. Thật chán chết!

Vừa lanh chanh nói xong, Triển My biết ngay mình bị hớ vì gương mặt của bà buồn hắt đi, cô lúng túng tìm cách bào chữa.

- Vú ơi! Vú à! Con xin lỗi. Thật tình con không muốn làm vú buồn... Con...

- Đừng bận tâm. Già cả rồi, vú có lúc lẫn lộn như thế đó mà. Con ăn cơm

đi, trưa nay ông nhà không về, có lẽ chiều nay về sớm đây.

Vừa ăn, cô vừa len lén nhìn về vú Hòa. Tuy với gương mặt tàn úa theo thời gian, như không giấu được nét đẹp thời xuân sắc. Từ lâu lắm rồi, Triển My có nghe kể lại. Bà cũng có một mái ấm thật hạnh phúc, gia đình chồng rất khá giả. Nhưng hai năm sau tình yêu rạn nứt khi họ bắt buộc bà ký tên cho chồng lập phòng nhì vì lý do không con. Họ đem tình yêu của bà lên cân công lý. Nhưng bà làm mọi người sững sờ với quyết định của mình bằng cách viết đơn ly dị và ra đi mãi mãi.

Trong tình yêu, ai cũng ích kỷ, thà để trái tim nát chứ không muốn chia sẻ cho người khác.

Cô luôn kính trọng và yêu quý bà như người mẹ thứ hai của mình, lòng thâm nhủ phải...

- Triển My ! Hôm nay vú thấy con lạ lắm nghe, cứ như người trên mây vậy. Chiều nay nhà ta có khách đến đó.

Cô tò mò đặt đũa xuống bàn nhướn mắt hỏi nhanh:

- Ai thế vú? Quen hay lạ? Nếu khách của cha thì đó là chuyện thường mà.

- À, vú nghe nói hình như là người dạy kèm cho con để luyện thi..

Cô reo to vẻ thích thú:

- Tuyệt quá! Vậy vú làm giúp con món cocktail nhé. Con bảo đảm khách sẽ hài lòng khi dùng món ruột tuyệt hảo của vú.

Bà Hòa vừa dọn dẹp giúp cô vừa cười tủm tỉm:

- Đến lúc ấy không biết người ta sẽ mê ly cocktail hay là cô con gái xinh đẹp của vú đây.

- Vú này, cứ ghẹo con hoài. Con nghỉ chơi với vú luôn cho xem.

Cô đỏ mặt chạy nhanh về phòng khách cười khúc khích. Sự nhớ chiều nay "người ấy" sẽ đến, nhưng trước hết chắc chắn kiểm tra năng lực học trò của mình đến đâu. Cô vội lấy giấy chuẩn bị phác thảo, nhưng vẽ cái gì bây giờ nhỉ? Thầy giáo của mình nghiêm nghị đạo mạo với chiếc kính trễ trên sống mũi hay cô giáo khó dăm dăm, đôi môi luôn mím chặt? Nhưng là ai đi chăng nữa, mình cũng phải vẽ thôi. Triển My cắn môi suy nghĩ.

Cô biết mình cũng có "chút chút" hoa tay nhưng làm sao vẽ thừa mà dám che mắt thánh?

- A ! Đúng rồi.

Đôi mắt cô lóe lên tia tinh nghịch khi dần dần trên giấy hiện ra một gương mặt người đàn ông đầu tiên không có tóc, mặt tròn tròn vẽ dầy tợn, mũi hếch lên và... cái miệng há hoác để lộ hai hàm răng nanh nhỏ. Ngắm nghía tác phẩm của mình một chút, cô chột ôm bụng cười nghiêng ngả đến nỗi bà Hòa đẩy cửa vào cô vẫn không hay biết.

- Trời đất! Con vẽ ai mà ghê gớm dữ vậy hở My?

Cô nén tiếng cười, cô thở hắt hắt vừa đáp vừa lau nước mắt:

- Con nghĩ đâu ra đó chứ, lát nữa con đưa cho thầy giáo con xem.

- Con định đùa hở, con vẽ như vậy ai mà dám nhận dạy cho con.

- Tại vú không biết đó thôi, tất cả mọi đồ vật hay cảnh vật đều cô định cả.

Nếu vẽ vậy, con sẽ bị người cười cười chết, nhưng người ta thì ai mà lường được có khối kẻ dị dạng chẳng giống ai.

Bà Hòa phì cười, lắc đầu:

- Thôi, vú chịu thua con vậy. Vú...

Có tiếng chuông cổng vang to cắt ngang lời nói làm bà luýnh quýnh:

- Chắc khách đến nhà đó, để vú xuống mở cổng... con chuẩn bị tiếp nghe.

- Vâng.

Cô biết mình chỉ cần nhón chân nhìn qua khung cửa sổ xinh xắn kia thì sẽ nhìn thấy ngay dung mạo của khách. Nhưng bất ngờ vẫn thích hơn, Triền My chọn cho mình một bộ đồ thật giản dị: Quần jean trắng cùng chiếc áo lửng màu hồng nhạt. Mái tóc cô cột cao bằng sợi ruy-băng cũng màu hồng. Ô, cô bé lúm đồng tiền trong gương xinh đẹp quá đi chớ.

- Triền My ơi! Có khách kìa con.

- Vâng, con xuống ngay đây ạ.

Thuật tay, cô vớ luôn tờ giấy phác thảo trên bàn chạy nhanh xuống dưới nhà. Nhìn thấy cô, bà Hòa té nhị rút lui ra sau khi đặt hai ly cocktail ngon mắt xuống bàn.

Một người đàn ông khá trẻ ngược lên nhìn cô. Trong một thoáng, cô nhận ra đôi mắt người ấy như sáng rực..

- Dạ thưa... có phải thầy là...

Như sực tỉnh, người đàn ông bật đứng dậy, mỉm cười:

- Chào cô bé. Đừng gọi tôi là thầy, vì tôi chưa có được đứng trên bục giảng.

Qua đọc thông tin trên báo, nên tôi đến đây để chỉ dẫn chút kiến thức của người đi trước mà thôi. Nếu anh đoán không lầm cô bé là...

Triển My cũng không vừa, lém lỉnh khoanh tay cúi đầu:

- Vâng, My là người cần tiếp thu đây ạ. Nhưng xin đừng gọi My là cô bé, bởi vì My được vinh dự qua cái thời thơ ấu rồi ạ.

Tiếng "ạ" cô bé cố kéo giọng thật dài khiến cả hai đều bật cười xòa. Không khí không còn khách sáo nữa.

- Xin mời ngồi ạ.

- Cảm ơn. Chúng ta làm quen với nhau nhé. Tên tôi là Tiêu Vỹ Hoàng, tốt nghiệp đại học Mỹ thuật. Còn cô?

- Dạ, em tên Triển My. Thầy...

- Này! Đừng gọi bằng thầy tôn trọng lắm. Tại sao Triển My có ý định học ngành Mỹ Thuật? Trong khi thời buổi như bây giờ ai cũng đeo đuổi theo tin học, ngoại ngữ hay kinh tế?

Cô che miệng cười khúc khích:

- Vâng, nếu My chọn những hướng đi ấy thì My không còn là Ôn Triển My nữa. Còn anh? Tại sao cùng chí hướng với My?

- Bởi vì tôi luôn tôn trọng cái đẹp của tâm hồn, của thiên nhiên. Dù người đời cho rằng không thực tế. Nãy giờ nói chuyện huyền thuyên, tôi vô ý không hỏi ông bà nhà...

- Cha My sẽ về đến ngay, còn mẹ My mất từ khi My còn nhỏ. Mời anh Vỹ Hoàng dùng cocktail, vú Hòa của My tự làm đấy. Vỹ Hoàng mỉm cười.

Anh thật bất ngờ khi gặp lại cô bé hôm nào lúc vừa ra trại. Chắc chắn cô bé không nhận ra anh đâu. Mấy tháng qua tóc anh đã dài như ngày xưa dọn sống lãng tử. Một niềm vui nho nhỏ len nhẹ trong trái tim anh khi đôi má

lúm đồng tiền của cô bé cứ chập chờn trước mặt.

- Bây giờ đến lượt kiểm tra năng lực của Triển My nghe. Cô muốn vẽ gì cũng được, tùy theo ý thích.

- Dạ đây, anh xem có được không?

Giữ gương mặt tỉnh bơ, cô đẩy nhẹ tờ giấy im lặng thật lâu anh buột miệng hỏi:

- Cô vẽ ai thế? Cũng khá ấn tượng đấy. Nếu tôi đoán không lầm thì người này không mấy thiện cảm đối với cô.

Triển My buột miệng vô tư.

- Vâng, tình cờ một lần My gặp "hắn", "hắn", kinh khủng lắm, giống như một tên tâm thần. Bởi vậy nên mới bị nhốt trong trại cải tạo ấy. My van vái đừng bao giờ gặp lại hắn lần thứ hai nữa.

Gương mặt anh tái hắc đi. Anh cố giữ giọng bình tĩnh hỏi khẽ:

- Triển My, cô ghét hắn đến thế cơ à?

Cô suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Nói ghét thì hơi quá, nhưng không thích, không ưa và không muốn thấy.

Thế thôi!

Có tiếng chuông công reo vang, Triển My bật ngồi dậy nói nhanh:

- Cha My về rồi đấy, để My mở cổng.

Vỹ Hoàng bản thân nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, tự dưng anh cảm thấy mình là người có lỗi khi lừa dối cô. Nhưng cô bé trong trắng thánh thiện quá, gần cô anh quên đi bao nhiêu phiền muộn trong lòng. Nói thật hay im lặng đây?

- Chào cậu!

Vỹ Hoàng giật mình khi thấy trước mặt mình là người đàn ông chững chạc với gương mặt lại thân thiện khiến người đối diện vừa dễ gần lại vừa kính nể.

- Chào ông. Hân hạnh được biết ông. Tôi tên là...

Ông Ôn Tường khoát tay:

- Cậu khỏi phải khách sáo, vì tôi cũng biết khá rõ về cậu.

Tim anh chợt giật thót, anh lúng túng gương cười:

- Vậy tôi vô cùng thất lễ khi đến đây.

- Nay, ngồi xuống đây đi. Con bé nhà tôi vừa chớp nhoáng thông tin về thầy giáo của nó. Tôi đùa tí thôi mà. Hình như cậu không hài lòng?

- Dạ, thưa ông, không có gì đâu ạ.

Một khối nặng ngàn cây như đẩy lên tan biến giữa không trung khiến cả người Võ Hoàng chợt nhẹ nhõm.

Triển My láu táu chen vào:

- Cha ơi! Cha hỏi giúp con, anh Võ Hoàng có chịu nhận con là học trò không hở cha?

Ông Ôn Tường vờ trợn mắt:

- Trời ơi! Ai dạy cho con gọi thầy giáo như vậy hở con gái?

Võ Hoàng vội đỡ lời khi thấy gương mặt xinh xắn chợt ửng đỏ của cô.

- Thưa ông, đó chính là lý do của tôi. Bởi vì tôi chưa từng làm giáo viên, tôi chỉ may mắn được cùng ngành mà Triển My yêu thích và đi trước cô ấy một bước.

- Khá lắm! Cậu còn trẻ mà rất ư thẳng thắn, lại biết lượng sức mình. Cậu chinh phục hai cha con tôi rồi đấy. Kể từ bây giờ, tôi chính thức mời cậu làm "thầy" cho Triển My. Nhưng với một điều kiện.

Sợ cha đổi ý, Triển My níu lấy tay ông quýnh lên:

- Cha! Chỉ còn mấy tháng nữa con thi rồi đó cha.

- Cái con bé này, chưa nghe xong mà đã cuống lên. Cha muốn đưa ra điều kiện là ngay từ bây giờ, cậu Võ Hoàng phải thay đổi cách xưng hô cho thân mật một cách. Cậu thấy thế nào?

- Vâng, xin cảm ơn bác.

- Tốt lắm. Hôm nay ta làm quen với nhau như thế là tốt rồi. Cậu cứ về nghỉ, ngày mai cậu đến nhé, con bé nhà bác có bướng, cậu cứ đánh đòn bác không bênh đâu.

Mọi người phá lên cười vui vẻ, trong một thoáng ánh mắt anh chạm ngay đôi mắt tròn xoe trong veo của Triển My, cô bé quay sang hướng khác,

chúm chím cười. Tim anh thất lại khi đôi lúm đồng tiền hiện lên trên má, nhưng... gương mặt của Chi Mai buồn bã, thoáng ảm hiện, anh vội vã lắc đầu bước vội đi.

Đang ngồi đọc báo nghe tiếng chân đến gần, Vỹ Hoàng ngẩng phắt đầu lên và bàng hoàng khi nhận ra Chi Mai. Cô cũng có vẻ rất bất ngờ nên hốt hoảng lùi lại lắp bắp:

- Hôm nay, anh... anh không đi dạy à?

Vỹ Hoàng đặt tờ báo xuống bàn, cười chua chát:

- Bởi nghĩ thế nên em mới đến đây có phải không?

Bị đoán trúng tim đen, Chi Mai im lặng, đôi tay cứ xoắn lấy nhau. Thấy mình hơi quá đáng, anh tăng hăng.

- Anh đùa tí thôi, em ngồi xuống đi. Hôm nay cô học trò của anh có việc nên anh nghỉ. Thế còn em...

Lấy lại bình tĩnh, cô lẳng lẳng ngồi đối diện với anh, không trả lời mà nhìn quanh.

- Bác gái không có nhà hờ anh?

- Mẹ anh đến nhà bạn rồi. Nếu anh nhớ không lầm thì anh Côn Thanh đi làm từ sáng cơ mà.

- Vâng. Anh ấy bỏ quên một số giấy tờ ở nhà nên bảo em về lấy.

- Thế à? Phiền em quá! Em cứ ngồi chơi, anh lên lấy cho.

Chi Mai đứng nhanh dậy, lắc đầu:

- Thôi khỏi. Em biết chỗ cất, để tự em đi lấy cũng được.

Cô nhanh nhẹn lên phòng khiến anh nhìn theo khó hiểu. Tại sao Chi Mai vào phòng của Côn Thanh một cách quen thuộc thế? Chẳng lẽ... Nhưng anh chẳng dám nghĩ tiếp vì cả tháng nay cô như cố tình tránh mặt anh. Anh hoàn toàn không trách cô vì một người con gái xinh đẹp lại danh giá như cô chẳng lẽ suốt đời bó buộc đời mình vào một người bị bôi đen lý lịch như anh hay sao? Nhưng với Côn Thanh thì...

Chi Mai đã trở xuống với cuộn giấy trắng trên tay, không nhìn anh cô nói thật khê:

- Em đi làm...

Phản xạ tự nhiên anh chụp mặt tay cô kéo lại:

- Em ngồi chơi chút xíu đi, anh có ăn thịt gì đâu mà sợ.

Bị mất đà, Chi Mai chới với ngã nhào vào lòng anh, tấm thân mềm mại cùng mùi hương quen thuộc của quá khứ tràn về khiến anh không kiềm được mình, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi run rẩy của Chi Mai. Một đôi môi giá lạnh, không chút phản ứng, anh bùng tỉnh đỡ nhanh cô dậy nhìn sâu vào mắt thất thần của cô:

- Chi Mai! Em không còn chút tình cảm nào đối với anh sao?

Giọng cô như sắp khóc:

- Hãy tha lỗi cho em, Vũ Hoàng. Kiếp này xem như mình không duyên nợ. Anh hãy quên em đi.

- Chi Mai! Em đừng hiểu lầm anh. Bởi vì trong tình yêu luôn có sự tự nguyện, nhưng anh chỉ muốn biết rõ nguyên nhân em xa lánh anh. Em nói đi!

- Em không xa lánh anh, chỉ vì... vì... Rồi một ngày gần đây, anh sẽ hiểu thôi. Tất cả là do em.

Chi Mai òa khóc tuôn chạy ra cổng. Lại một lần nữa cô để lại cho anh bao nhiêu dăm chấm hỏi.

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang, làm anh giật mình, vừa cầm máy anh đã nghe giọng nói ồm ồm quen ra lệnh của ông anh yêu quý.

- Alô. Mẹ đó phải không? Chi Mai có về nhà mình không vậy?

- Vâng. Có anh Hai à.

Bên đầu dây bên kia im lặng một thoáng bỗng Côn Thanh bực dọc gắt:

- Vũ Hoàng đấy hả? Sao không đi làm?

Chắc ở công ty lại có chuyện gì nữa đây, cố lấy giọng bình thường, anh giả lả:

- Hôm nay em nghỉ, Chi Mai cũng vừa rời khỏi nhà vài phút

- Anh bảo cô ấy về lấy chút giấy tờ mà chờ dài cả cổ. Hai người tán gẫu với nhau phải không?

- Thì bạn bè cũ lâu ngày gặp nhau cũng phải chào hỏi chứ. Em thấy ông tổng giám đốc này hơi khe khắt với nhân viên đó nghe.

Nhưng câu nói đùa của Võ Hoàng không được hưởng ứng, ngược lại, anh nghe tiếng "hừ" trong máy.

- Giờ làm việc cho ra làm việc, tôi không thích nhân viên mình phung phí thời gian vô ích như vậy.

Máu nóng như dồn lên mặt Võ Hoàng gằn giọng đáp:

- Nhưng Chi Mai đối với nhà ta đâu có xa lạ gì...

- Bởi không xa lạ, nên cần có tôn ti trật tự, nên cần biết, người nào nên gần và người nào nên tránh. Chuyện của tôi tự tôi lo, chẳng cần chú chen vào, chỉ gây thêm phiền phức.

Một tiếng cụp khô khan làm anh biết Côn Thanh đã cúp máy. Bần thần nghĩ mãi, Hoàng không biết tại sao Côn Thanh luôn khắt khe với Chi Mai, ngược lại cô luôn có thái độ lo sợ tránh né anh. Giữa hai người có xảy ra chuyện gì trong thời gian anh ở trại cải tạo? Càng nghĩ, anh càng thấy thêm rối trí, nên cần biết người nào nên gần, người nào nên tránh. Chẳng lẽ anh Hai ám chỉ thằng em trai này quá xấu xa hay sao?

Bà Tiêu, mẹ anh cũng vừa vào đến. Bà có vẻ khá mệt mỏi với tấm thân bệ vệ của mình. Võ Hoàng vội đứng lên nói nhanh:

- Mẹ ngồi nghỉ, con làm ly nước.

Anh trở ra đặt vào tay bà ly cam tươi vàng ánh thật ngon mắt. Bà im lặng uống một hơi.

- Trưa nay mẹ muốn ăn gì để con đi mua?

Quay sang nhìn đứa con trai "lầm lỗi" của mình, bà đưa mắt nhựt.. ban ơn:

- Thôi khỏi, mẹ vừa dùng ở nhà bà bạn. Mẹ chỉ muốn ngủ thôi, con tự lo cho mình đi.

Vừa thấy mẹ định đứng lên, anh vội cuống quýt nói nhanh:

- Mẹ! Mẹ có thể ngồi lại với con một lát không?

Đôi mắt van lơn của con trai trong một thoáng làm bà mềm lòng. Bà chắc lưỡi. Đẳng nào nó cũng là đứa con do mình dứt ruột sinh ra chứ có phải

người dung đầu. Bà gật đầu nhẹ giọng:

- Chuyện gì vậy con? Chỗ con dạy có chút trục trặc phải không? Hay là nhờ anh Hai con tìm chỗ làm khác?

- Dạ không, cảm ơn mẹ. Mọi việc vẫn bình thường. Ý con muốn hỏi mẹ là...

Thái độ ngập ngừng của Võ Hoàng làm bà hiểu lầm, bà cười khẽ đập lên vai con trai:

- Cần tiền xài chứ gì? Mẹ cho con thêm chút...

- Ô, không phải vậy đâu. Ý con là...

Bà nhìn chăm chú vào mặt anh, khẽ cau mày:

- Làm cái gì cứ như gà mắc dây thun vậy Hoàng? Nói mẹ nghe xem nào.

Hít một hơi thật sâu như lấy thêm can đảm, anh lựa lời hỏi:

- Mẹ! Mẹ có thấy lúc này anh Hai con... thay đổi nhiều lắm không?

- Con nói Côn Thanh à? Mẹ thấy nó cũng bình thường chứ có gì khác đâu.

Hay là trong công ty nhiều việc nên anh Hai con có hơi gắt gỏng, con cũng nên thông cảm cho nó.

- Không phải đối với mẹ con à, mà là... với Chi Mai kia.

- Võ Hoàng! Ý con muốn nói gì?

Giọng bà thay đổi khiến anh ngạc nhiên lắc đầu:

- Con đâu có ý gì riêng. Con chỉ thấy anh Hai đối xử với Chi Mai quá khắt khe, nhiều lúc gắt gỏng làm cô ấy phát khóc. Đằng nào có một thời gian Chi Mai làm bạn gái của con, anh Hai phải tôn trọng cô ấy.

Bà Tiêu đập bàn nổi giận:

- Võ Hoàng! Mẹ yêu cầu con phải quên ngay ý nghĩ đó đi. Con và con bé ấy không hợp đâu. Vả lại, Chi Mai cũng sắp lấy chồng rồi. Con đừng yên cho nó làm tròn bổn phận với gia đình.

Mặt đất như sụp đổ dưới chân anh, anh lắp bắp muốn hớt hơi:

- Chi Mai... cô ấy... lấy chồng, nhưng tại sao cô lại giấu con? Tại sao hai con chia tay nhau hoàn toàn không có một nguyên nhân nào cả? Thật bất công. Chi Mai lấy ai, mẹ có biết không? Họ có thương yêu, chiều chuộng

như con từng đòi xử với Chi Mai hay không? Con chắc chắn cô ấy không hạnh phúc vì đôi mắt cô ấy đã nói lên điều đó.

Bà Tiêu khoát tay đứng dậy:

- Con bé lấy ai điều đó không quan trọng, mẹ bắt buộc con đừng làm phiền nó nữa. Anh Hai con không đồng ý đâu.

Bà đi nhanh về phòng không một lần ngoái lại để nhìn xem đứa con trai đang ôm đầu chết lặng.

Thời gian trôi qua chập chập như đồng cảm với nỗi đau của Vũ Hoàng.

Càng lúc anh càng phát hiện thêm nhiều điều. Chắc chắn Chi Mai và Côn Thanh không chỉ quan hệ bình thường. Mỗi lần có mặt anh Hai là cô luôn sợ hãi. Ông anh của anh lại có ý ghen tuông ra mặt. Hèn gì mẹ anh bảo "Con để yên nó tròn bốn phận... Anh Hai con không đồng ý... Hãy quên ngay Chi Mai đi".

Vũ Hoàng ngửa cổ lên trời cười sảng sặc như điên loạn. Thế thái nhân tình thật buồn cười, chẳng lẽ trên đời này chân lý không còn thuộc về nhân nghĩa hay sao? Chẳng lẽ sức mạnh của đồng tiền là vạn năng? Mặc kệ, anh vẫn cố tìm chân lý của chính mình.

oOo

- Vũ Hoàng! Hôm nay anh có việc gì không vui à?

Cái đầu đựng đưa hai bím tóc tinh nghịch của Triền My thật gần làm anh lúng túng:

- Anh... à... anh...

- Thầy giáo dạy học trò không được nói dối đấy nhé. Nói dối xấu lắm.

Cắn cắn môi, Vũ Hoàng thận trọng hỏi:

- Triền My, nếu My phát hiện một ngày nào đó người bạn của mình vì hoàn cảnh gia đình mà che giấu sự thật thì My sẽ nghĩ như thế nào?

- Không nghĩ gì cả. My nhất định sẽ không thềm nhìn mặt.

- Nhưng... họ có lý do chính đáng thì sao? Thí dụ như.. tình thế bắt buộc họ chẳng hạn.

Cô bướng bỉnh hất mặt lên:

- Một người cố tình nói dối thì chắc chắn xấu rồi, nên họ tìm đủ mọi lý do gọi là "chính đáng". Nhưng sao anh cứ biện hộ cho loại người không tốt ấy? Hay là...

Cảm thấy nhột nhột trước đôi mắt không vương bụi đời kia, anh vờ phì cười, cốc lên đầu:

- Thôi, lo học đi, cứ tranh luận về thiên hạ mãi, mất cả thời gian.

Đẩy đến trước mặt anh nét phác họa của mình, Triển My bắn khoăn:

- Vỹ Hoàng! Tác phẩm này My có đem đi dự thi được không?

Chăm chú nhìn bức tranh một lúc, anh bật thốt:

- Đây có phải là chỗ cô bé hay đi thăm mộ mẹ phải không? Chiếc cầu đá mà My hay thả cá xuống sông. Bên phải là đường cái có xe đò chạy, bên trái dẫn đến trại cải tạo...

Đang hào hứng với sự phát hiện của mình, Vỹ Hoàng không hay Triển My đang tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao anh biết hay vậy? Anh có đến chỗ này rồi sao?

- Thì... anh thường nghe My kể về nó mà sau những lần lên thăm mẹ.

Cô vỗ tay reo vui:

- My biết rồi. Người ta bảo đó là "thần giao cách cảm" giữa hai người phải không? Anh chưa cho biết ý kiến.

- Tốt lắm. Bức tranh vẽ lên từ nguồn cảm hứng chân thật chắc chắn sẽ có hồn. Anh ủng hộ đấy, My cố luyện thêm nhé.

- Vâng. Anh ngồi chờ My chút xíu, My xuống bếp mang chè lên. Hôm nay vú Hòa nấu chè đậu đen ngon lắm.

- Sao bữa nào anh thấy vú cũng nấu chè đậu? My thích à? Không sợ phát tướng sẽ ế chồng sao?

Cô thoáng đỏ mặt vì lời trêu chọc của anh, cố vụng về bào chữa.

- Không phải My thích mà vú bắt ăn đó chứ. Vú muốn vài hôm nữa My thi vào trường Mỹ thuật sẽ đậu mà. Vì chiều vú có vui chứ My cũng ngán đến tận cổ.

Vừa cười khúc khích, Triển My vừa nhảy chân sáo xuống dưới tầng bậc

thang. Vỹ Hoàng nhìn theo thờ dài. Không biết tự bao giờ hình bóng thánh thiện kia đã len vào trái tim chai sạn và rướm máu của anh. Anh thừa biết nếu không nhận dạy kèm bên cạnh Triển My, có lẽ anh đã thành con người khác. Buông thả hay điên cuồng đập phá trước những sự việc xảy ra? Chỉ hai tuần nữa đến ngày cưới của Côn Thanh và Chi Mai. Cuộc hôn nhân này không làm anh an tâm, bởi vì anh thừa biết ông anh của mình chẳng xem trọng tình cảm bằng địa vị và tiền bạc. Hoàn toàn Vỹ Hoàng không ghe tức mà một dấu chấm hỏi to tướng luôn đặt nặng trong anh. Tại sao Chi Mai chia tay anh và đồng ý lấy Côn Thanh?

Nhưng thắc mắc mà làm gì khi cô ấy sắp làm chị dâu của anh. Thật buồn cười và trớ trêu làm sao.

Có tiếng chân thật mạnh dừng trước cửa phòng học của Triển My, Vỹ Hoàng đoán ngay đó chính là ông Ôn Tường. Gần đến ngày thi của con gái, ông lo lắng như chính bản thân ông vậy.

Anh gật đầu chào sau khi mở cửa cho ông vào.

- Hôm nay bác về sớm?

Ông Ôn Tường vỗ vai anh thân mật:

- Ồ, bác sắp xếp công việc để xem hai thầy trò cháu chuẩn bị đến đâu rồi.

Cháu nhận thấy trình độ con gái bác thế nào hử Vỹ Hoàng?

Khi cả hai đều yên vị trên ghế, anh lễ phép trả lời:

- Thừa bác, về năng khiếu của Triển My, nhiều khả quan ạ. Cô ấy có tâm hồn rất nhạy cảm hòa hợp với thiên nhiên nên tranh thật có hồn. Bác đừng lo, cháu sẽ cố gắng.

- Dĩ nhiên bác nhìn không lầm người, đâu cần phải là thầy giáo chuyên nghiệp hội họa mới dạy được.

Rồi ông trầm ngâm tiếp:

- Cháu biết không? Con bé nhà bác nó giống mẹ như đúc, cũng có tâm hồn mộng mơ, phóng khoáng. Nhưng Triển My tinh nghịch và cứng rắn hơn, con bé là tất cả niềm vui đối với bác lúc về già. Còn cháu, tương lai có định làm gì không?

Anh cười chưa kịp trả lời thì Triển My đã ồn ào ngoài cửa.

- Chè đây, chè đến đây, chè nóng hổi vừa ăn vừa thổi vừa ăn đây.

Ông Ôn Tường mừng yêu con gái:

- Sắp lấy chồng mà cứ như trẻ con, con không sợ Võ Hoàng cười sao?

Cô hắt hắt mặt lên, nhăn mũi:

- Ai cười hờ hững cái răng rắng chịu. Con từng tuyên bố rằng không lấy chồng ở vậy với cha suốt đời mà.

- Để cha cố gắng đến trăm tuổi cho con trả hiếu. Nói được thì làm được đó nghe.

Nhìn hai cha con vui vẻ với nhau, anh cảm thấy chạnh lòng. Lâu lắm rồi, anh không còn được nghe tiếng gọi âu yếm của mẹ dành cho anh "Thằng chó con". Ôi, chỉ ba từ đơn giản đó thôi mà anh sung sướng gấp mấy lần nhận được những gì có giá trị. Võ Hoàng lắc đầu thật mạnh để xua tan ý nghĩ đó đi.

- Anh Võ Hoàng! Chè không được ngon hay sao mà anh lắc đầu vậy?

- Ồ, ngon lắm. Anh chỉ nghĩ chuyện vợ vẫn khác thôi mà.

Triển My nghiêm trang nhìn anh:

- My có đề nghị như thế này, không biết cha và anh Võ Hoàng có đồng ý với My không?

Ông Ôn Tường khuyến khích con gái:

- Được con nói đi.

- Nếu con thi đậu đại vào trường đại học Mỹ thuật, cha cho phép anh Võ Hoàng đều đặn đến nhà chỉ dạy thêm cho con nghe cha?

Anh tròn mắt ngạc nhiên:

- Tại sao thế? My đến lớp có thầy cô hướng dẫn đúng phương pháp giáo dục thì cần chi đến anh? Anh có qua trường lớp chính quy nào đâu.

Ông Ôn Tường nheo mắt hóm hỉnh:

- Cháu cứ để con bé nói hết ý đi. Bác tin chắc Triển My không nghĩ đơn giản như cháu vừa nói.

Cô ửng hồng đôi má, ôm lấy tay ông nũng nịu:

- Cha thật hiểu ý con quá. Con định cố luyện thêm tay nghề chừng nào tốt nghiệp nhất định con sẽ mở một phòng triển lãm tranh thật hoàn hảo. Con sẽ lấy tên là... Hoàng My. Được không ba? Con và anh Hoàng sẽ cùng hợp tác làm ăn.

- Khá lắm! Nhưng con phải hỏi thầy giáo của mình kia. Chưa có sự đồng ý của "người ta" mà con dám lấy tên đặt cho phòng tranh của mình. Như thế là mạo phạm đó.

Triển My quay sang Võ Hoàng lú lo:

- Anh cũng OK với My nghe?

Gương mặt Võ Hoàng tái nhợt, anh bật đứng dậy run giọng:

- Xin lỗi bác và My. Cháu không được khỏe, cháu xin phép về sớm.

- Anh thấy trong người thế nào mà thần sắc kém quá vậy?

- Có lẽ... bị trúng gió, chắc không đến nỗi nào đâu.

Ông Ôn Tường đứng lên theo anh khuyên:

- Cháu cứ nằm đây nghỉ, hay bác đưa cháu đến bệnh viện khám? Chứ tình trạng thế này bác không an tâm để cháu về một mình đâu.

Võ Hoàng vội vàng thoái thác:

- Dạ, cảm ơn sự quan tâm của bác và My. Nhưng cháu tự lượng sức mình được mà. Một lần nữa cháu xin lỗi, mai cháu sẽ đến sớm.

Triển My lo lắng nhìn anh:

- Nếu không khỏe, anh cứ ở nhà nghỉ ngơi đi Võ Hoàng.

- My sắp thi rồi, nên cố gắng đừng lo cho anh.

Anh đi nhanh chỉ gạt đầu chào bà Hòa rồi dắt chiếc xe gắn máy cũ của mình ra cổng. Dù chạy xe dưới bóng râm hàng cây ven đường, nhưng cả người anh nóng bừng chực nổ tung ra. Triển My đâu ngờ lời đề nghị nhiệt tình của cô đã chạm vào vết thương lòng trong anh.

"Mở một phòng tranh lấy tên là Hoàng My".

Cách đây mấy năm, một người con gái xinh đẹp ngã vào vai anh thì thầm âu yếm:

"Chúng mình sẽ mở phòng tranh lấy tên là Hoàng Mai".

Quá khứ lập lại nữa hay sao? Một người thốt lời yêu đương nồng cháy thì phủ phàng quay lưng lấy ông anh của mình. Một người trong trắng ngất ngây nhưng chắc chắn sẽ có ngày đuổi anh ra khỏi cửa bởi vị.. phát hiện ra mình từng bị lừa dối. Mà ai lừa dối cô bé kia chứ khi chính "hắn", người từ trong trại cải tạo ra mà cô bé ghét cay ghét đắng và mong đừng bao giờ gặp mặt.

"Không thể được. Nhất định không để cô bé bị lừa dối như vậy mãi. Sau khi thi có kết quả tốt đẹp, nhất định mình sẽ nói thật hết với Triển My. Thà mất đi một người bạn tốt còn hơn cứ để lương tâm ray rứt mãi".

Như có một ánh sáng le lói, Vũ Hoàng thở dài nhẹ nhõm. Anh không về nhà mà rẽ vào một quán nhậu khuất sau dãy nhà lụp xụp. Đây là khu sinh nhai của dân tứ xứ đổ về, tuy rất phức tạp nhưng anh chỉ cần một hơi men cay nồng để nhảm nháp, để rồi say quên đi quá khứ cay đắng, hiện tại chua chát và cả tương lai mù mịt.

oOo

"Mình đó ư?"

Trước gương là hình ảnh một cô gái xinh đẹp, nhưng mang đầy vẻ héo hắt đến nao lòng. Đôi mắt long lanh đầy sức sống ngày nào bây giờ như chất chứa bao nhiêu sự chán chường tuyệt vọng. Đôi môi hồng thắm luôn nở nụ cười quyến rũ, nay mím chặt như cổ chôn kín tất cả vào tận đáy lòng. Tự dưng Chi Mai bật cười khan. Lưu Chi Mai tàn tạ đến thế sao? Vài hôm nữa là đến ngày cô lên xe hoa về nhà chồng. Làm vợ một nhà doanh nghiệp trẻ giỏi giang và giàu có như Tiêu Côn Thanh là niềm ao ước của bao nhiêu cô gái, thế mà Chi Mai cảm thấy tủi lòng. Có tiếng còi xe nhấn inh ỏi ngoài cổng, cô thoáng cau mặt nhưng đứng bật dậy chụp túi xách chạy xuống lầu. Bà Lưu đang ngồi với chồng thấy đứa con gái bật cười toe toét:

- Hôm nay con và Côn Thanh đi thử đồ cưới phải không?

- Vâng ạ. Thừa cha mẹ, con đi.

Vẫn không dừng bước, cô vừa trả lời vừa đi nhanh. Thời giờ của Côn Thanh là vàng bạc, nên mỗi lần đến nhà anh cứ việc nhấn chuông khi hẹn

cô đi đâu. Sinh ra từ gia đình quen tính xã giao lúc đầu cô rất khó chịu, nhưng bị Côn Thanh gạt phắt luôn bảo cô màu mè hình thức, khiến cô bật khóc. Cuối cùng đầu lại vào đây, anh ta rất hài lòng vì cô vợ tương lai biết ngoan ngoãn vâng lời. Một cách thật khác với "người ấy" luôn rất ga lăng với phái nữ và đoán trước mọi ý nghĩ của mình.

Chi Mai vội lắc đầu thật mạnh để tâm hồn đừng đi hoang. Chôm người qua mở cửa cho cô, Côn Thanh chăm chú nhìn cô:

- Em không hài lòng chuyện gì mà lắc đầu vậy?
- Dạ, đầu có. Bụi vào mắt làm em cảm thấy khó chịu đó mà.
- Vậy à? Chúng ta đi đến tiệm may nhé.
- Hai giờ nữa anh bận tiếp khách tại công ty rồi, phải tranh thủ nhanh lên thôi.

Chi Mai chỉ gạt đầu cố nén tiếng thở dài ngán ngẩm. Mọi chuyện anh luôn là người quyết định, không cần hỏi ý cô ra sao, cô được anh cho phép nghỉ làm để chuẩn bị mọi việc từ mấy ngày nay.

Kết...

Tiếng xe thắng đột ngột làm cô ngã nhào về phía trước đau điếng. Chưa kịp hoàn hồn để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, cô đã nghe Côn Thanh hét toáng lên:

- Bộ tội bây muốn chết hả? Đồ cái lũ con hoang!
- Thì ra bọn trẻ con đang đá banh, vì mãi mê chơi nên chúng tràn xuống lòng lề đường lúc nào không hay. Nhìn những gương mặt tái mét của chúng, cô thấy tội nghiệp, nên cố gượng lên tiếng thật lớn át tiếng ồn ào.
- Trẻ con mà anh chấp nhất làm gì. May mà không có chuyện gì xảy ra, chúng ta đi kéo trễ giờ mất.

Sự nhớ lại thực tại, Côn Thanh còn ráng chồm người ra cửa xe đe dọa:

- May mà hôm nay tao bận, chứ không tội bây không yên với tao đâu.
- Bận hẳn học nên Côn Thanh đầu để ý nhiều đôi mắt chế giễu đuôi theo anh. Không kiềm được, Chi Mai quay sang anh khi xe lăn bánh:
- Trẻ con thôi, anh làm gì mà nóng nảy dữ thế? Lúc còn bé, chính anh cũng

vui đùa như thế. Có đúng không?

Côn Thanh phá lên cười to:

- Vậy là em chưa tìm hiểu hết gia phả bên chồng rồi đó. Từ nhỏ anh và Vỹ Hoàng là hai ông vua con muốn gì được nấy. Mỗi lần muốn đá bóng thì ông quản gia phải đuổi hết bọn trẻ để nhường sân cho anh. Chỉ có thằng em trai anh ngu dại cứ lên ra chơi với bọn "khố rách áo ôm" đó. Nhìn thấy bọn nó dơ bẩn là anh lại lợm giọng. Trong nhà không bao giờ dưới mười người ở, nhưng từ khi Vỹ Hoàng bị bắt, mẹ anh không nhận ai cả, cứ sợ thiên hạ dòm ngó xì xầm. Anh không hiểu sao một dòng họ Tiêu gia danh tiếng như vậy lại sinh ra Vỹ Hoàng ngu ngốc chẳng nên tích sự gì cả.

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Chi Mai, anh ta cười khẩy:

- Em đau lòng à? Xin lỗi, anh quên em và nó đã từng yêu nhau.

Cô bịt tay tai hét lớn:

- Anh đừng nói nữa có được không?

- Được thôi, chúng ta đến nơi rồi đây. Nhưng anh muốn em nhớ kỹ điều này.

Côn Thanh gằn giọng:

- Bắt đầu từ bây giờ em là vợ của Tiêu Côn Thanh chứ không ai khác. Hãy đối xử tử tế và rõ ràng với em chồng của mình.

Côn Thanh tắt máy xuống xe đi thẳng một mạch vào trong, bỏ mặc cô vợ tương lai ngồi chết lặng. Chi Mai cắn môi thật chặt để đừng khóc. Tại cô tất cả, vì một phút yếu lòng nên ngoái lại nhìn cô vẻ tò mò. Cô vội mở cửa đi nhanh vào nơi thử áo cưới.

Bà chủ tiệm đơn đã chào;

- Ông nhà thử phía trong. Tôi giúp cho cô nhé. Bảo đảm ngày cưới cô sẽ rất đẹp.

Chiếc đầm màu đỏ rực rỡ làm bừng sáng cả không gian tĩnh lặng, cô không thích vẻ chói chang của nó, nhưng đó là ý của Côn Thanh, nhưng với làn da trắng ngần, cô dâu có vẻ sang trọng đài các hơn.

- Ô hay! Thật tuyệt vời!

Ồ hay! Thật tuyệt vời! Một cô gái rất đẹp và sang trọng với chiếc đầm dài đen chấm gót cứ lang thang như kẻ mất hồn.

- Chi Mai! Phải Chi Mai không?

Cô giựt mình đứng chững lại và tim chợt đập dồn dập khi nhận ra mái tóc phong trần cùng giọng nói ngọt ngào của Võ Hoàng. Cô đáp ứng:

- Vâng, tôi...

- Chi Mai lên đây đi, tôi chờ về cho. Sắp đến ngày cưới rồi, đừng để đổ bệnh anh Hai tôi lại lo.

Sự ân cần của người xưa càng làm cô tủi thân hơn, nước mắt ngân ngấn mi. Nhìn cô, Võ Hoàng hiểu ngay là có chuyện không vui, anh nhẹ giọng:

- Thôi được, Chi Mai lên xe đi, chúng ta tìm chút gì giải khát nhé.

Lặng lặng, Chi Mai vén chiếc đầm ngồi phía sau xe, mùi mồ hôi đàn ông quen thuộc khiến cô xốn xang nhưng cô cắn chặt môi đau điếng để lờ mình về thực tại.

Một quán nước nhỏ ven đường tuy đơn sơ nhưng khá sạch sẽ. Anh chàng chủ quán trung niên như rất quen thuộc với Võ Hoàng, nên vồn vã chạy ra vỗ vai anh và nheo mắt:

- Cậu em đến đây à? Cậu khéo chọn lắm đấy.

Biết anh ta hiểu lắm mặt biến đổi của cô:

- Xin giới thiệu với anh đây là... bà chị dâu của tôi.

Anh ta ngó người ra giây lát và vội vàng bào chữa.

- Ô, xin lỗi. Xin mời hai người ngồi.

Anh quay sang cô hỏi khẽ:

- Vẫn như cũ chứ?

Chi Mai nhẹ gật đầu. Võ Hoàng gọi to:

- Một cà phê đá, một cam tươi không ngọt lắm. Nhớ bỏ thêm chút muối.

- Vâng, có ngay ạ.

Ba năm hơn mà ý thích của cô, anh vẫn không hề quên, cả hai ngồi im lặng thật lâu. Hai ly nước được bung ra, Võ Hoàng khuấy nhẹ ly cam và đặt trước mặt cô:

- Chi Mai uống đi.

- Vâng, cảm ơn.

Uống một ngụm cà phê đen, Võ Hoàng cẩn thận lựa lời hỏi cô:

- Chi Mai có chuyện gì cần giúp không? Trước sau chúng ta là người nhà của nhau, tôi nghĩ mình cũng có chút trách nhiệm. Lúc này..

- Tôi và anh Côn Thanh đi thử đồ cưới.

- Thế anh ấy đâu mà bỏ Chi Mai đi một mình vậy?

Cô thở ra, lắc đầu:

- Tính của anh ấy, anh... Hoàng biết rõ mà, công việc là trên hết.

Hiểu rõ nỗi lòng của cô, anh chép miệng:

- Tất cả vì anh Hai lo cho tương lai, Chi Mai sống với anh ấy một thời gian rồi sẽ quen thôi.

Sự im lặng lại rơi vào giữa hai người đến ngột ngạt, hai ly nước giải khát cũng loãng đá như tính tình của họ. Võ Hoàng nhìn thẳng vào mắt cô nói thật chậm rãi:

- Tôi và Chi Mai ngồi với nhau như thế này có lẽ lần cuối cùng. Tôi không muốn có sự hiểu lầm đáng tiếc nào đó xảy ra đối với anh Hai. Cha mất, anh ấy phải dang tay gánh lấy mọi trách nhiệm và nuôi dưỡng mẹ già. Chi Mai thấy đấy, từng tuổi này mà tôi vẫn mãi lông bông chưa có nghề nghiệp ổn định. Nên tôi luôn thán phục anh ấy.

- Hoàng! Đừng tự trách mình.

- Tôi chỉ muốn ngay từ bây giờ chúng ta nên xưng hô cho phải phép. Trưa quá rồi, tôi đưa... chị về nhé... chị dâu.

Tiếng gọi "chị dâu" kèm theo tiếng kéo ghế làm cô hiểu Võ Hoàng không còn lưu luyến đối với cô sinh viên Mỹ thuật xinh đẹp ngày xưa. Cô gật đầu đứng lên:

- Hoàng... "Chú" cứ về trước đi. Chị còn phải ghé vài chỗ.

- Chào chị.

Anh vội vàng phóng lên chiếc xe quen thuộc như trốn tránh chính mình.

oOo

Triển My nhấp nha nhấp nhóm không ngồi yên được trên ghế khiến bà Hòa ngồi cạnh phải bật cười.

- Chắc chiều xe đông nên Vũ Hoàng đến chậm một chút, làm gì con nôn nóng dữ vậy My?

Cô đỏ mặt phụng phịu:

- Tại sao vú biết con mong anh ấy chứ?

- Vú nuôi con từ bé đến giờ, vú không biết tính con sao chứ? Chuyện con thi đậu vào trường Mỹ thuật đạt hạng ưu, ông biết con từ lúc tối rồi mà. Chỉ có thầy của con là chưa hay biết đó thôi. Có đúng không?

Bị đoán trúng tim đen, cô ôm vai bà cắn môi:

- Thế vú đoán xem Vũ Hoàng có vui khi nhận được tin này không?

- Con ngồi xuống đây đi, vú có việc này muốn hỏi con. Nhưng trước hết vú trả lời câu con hỏi. Đâu phải một mình cậu ấy vui mà cả cha con và vú cũng rất sung sướng, bởi vì ai cũng yêu quý con, Triển My à. Con... con mến Vũ Hoàng lắm phải không? Cũng đàn bà con gái với nhau, con cứ nói thật vú hy vọng có nhiều ý kiến đóng góp với con.

Xúc động vì những lời chân tình của người vú già thân thiết, cô len lén gạt đầu má đỏ au. Bà tiếp:

- Con bước chân vào đại học cũng trưởng thành rồi. Có bạn trai là điều dĩ nhiên. Chắc ông nhà cũng không phản đối. Gần suốt năm qua, cậu Vũ Hoàng hướng dẫn con học hành, tư cách xem rất đàng hoàng. Nhưng vú khuyên con đừng nên "Xem mặt mà bắt hình bóng", bởi con không hề biết gia thế hay quá khứ người ta.

Triển My đáp khẽ:

- Con rất hiểu những gì vú vừa nói, nhưng chẳng lẽ một người vì lý do nào đó mà phạm lỗi không cho họ cơ hội hay sao? Theo ý con chỉ cần biết họ biết sống tốt là đủ.

Bà Hòa khẽ thở dài:

- Hồi mới lớn, vú cũng như con, sôi nổi, bông bột... nhưng quan trọng là "người ta" có để ý thương con không.

- Vú! Con chỉ nói là con... con mền anh ấy thôi mà, sao vú suy diễn xa xôi quá vậy. Chết rồi, Vỹ Hoàng đến vú ơi!

- Làm gì mà quỳnh quáng lên thế?

Cô đáp ứng:

- Vú... vú đừng nói gì với anh ấy nhé?

Bà Hòa bật cười, cốc yêu lên đầu cô:

- Cái con bé này! Bộ con bảo vú là trẻ con đó hả? Ủ, vú hứa đó.

Cô chạy ù ra cổng, chiếc đầm trắng xinh xắn xòe rộng như con bướm trong vườn hoa.

Vỹ Hoàng nhìn đôi mắt lấp lánh niềm vui không giấu được của cô mỉm cười:

- Có chuyện gì trông cô bé yêu đòi thế?

- Anh vào nhà đi rồi My sẽ nói, bí mật quân sự mà.

Dừng xe ngay dưới thềm nhà, anh theo chân cô vào nhà. Bà Hòa đã để sẵn hai ly nước mát thơm lừng trên bàn, bà tế nhị nói với Triền My.

- Con mang giúp vú lên phòng học đi.

- Vú như thế này, chắc anh lên cân đều đều.

Triền My nũng nịu nghiêng đầu:

- Anh định ám chỉ My phải không? Bộ lúc này My xấu lắm hả?

- Anh đâu dám, dưới mắt anh, lúc nào My cũng xinh xắn, ngây thơ.

- Anh đừng đùa với My tội nghiệp. My biết mình xấu xí lâu rồi.

- Nhưng ai cũng ao ước được xấu xí như My vậy.

Triền My đỏ mặt đi vượt lên khỏi anh về phòng học. Khi cả hai đang nhâm nhi hương vị ly nước giải khát ngọt ngào ấy, Vỹ Hoàng lên tiếng:

- Hôm nay anh quyết định nói cho My biết một việc quan trọng.

Cô láu táu chen vào như không còn đề nén được nữa.

- My cũng vậy, My cũng định báo tin cho anh một việc "tối quan trọng".

Ba từ sau, cô cố tình kéo dài giọng ra, khiến cả hai cùng bật cười. Anh chắc lưỡi đùa:

- Thôi được, ưu tiên cho phụ nữ đó. My nói trước đi.

Cô đứng nghiêm hai tay buông xuôi như học trò đứng trước thầy giáo, chậm rãi đọc ê a:

- Hôm qua.. trên bảng niêm yết của trường Đại học Mỹ thuật, có đề tên Ôn Triển My đỗ hạng ưu.

Vỹ Hoàng bật dậy, ôm choàng lấy cô quay vòng hét to:

- Triển My, cô bé khá lắm, đã không phục lòng tin của anh.

Sợ té, cô vòng tay ôm chặt lấy cổ anh. Lần đầu tiên nằm trong lòng một người đàn ông lạ, lại là người mà cô yêu quý, cả người cô như nóng bừng lên run rẩy.

Đặt cô xuống ghế, anh nâng gương mặt xinh đẹp lên thì thảo:

- Triển My! Em tuyệt lắm.

Từ từ cúi xuống gần... thật gần, anh cảm nhận được cô run nhẹ trong tay anh. Vỹ Hoàng, mi không được làm hoen ố sự trong trắng của cô ấy...

Một tiếng nói từ đâu xa vọng về, làm anh bừng tỉnh sự yếu đuối của mình.

Anh quay lưng lại phía cô, ấp úng:

- Triển My.. anh xin lỗi.

Cô ngơ ngàng nhìn anh như không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng cố giữ bình tĩnh nhẹ giọng hỏi:

- Thế chuyện quan trọng của anh là gì?

Vừa hỏi xong, Triển My thấy hơi hụt hẫng, có khi nào anh ấy ngỏ lời... như thế có sớm quá không?

Bà Hòa đột nhiên xuất hiện khiến hai người giật mình. Bà nói chậm rãi:

- Ông chủ về rồi đây, ông cho mời cả hai xuống phòng khách.

- Vâng ạ.

Triển My len lén nhìn sang anh, gương mặt kín như bưng hoàn toàn không lộ ra cảm xúc gì cả. Nhưng vầng trán hơi cau lại như suy nghĩ điều gì. Ông Ôn Tường vừa mới đi làm về đến, chiếc cặp da vẫn còn đặt bên cạnh. Nhìn thấy cả hai, ông vui vẻ gật gù:

- Nào! Thầy trò ngồi xuống đây.

Triển My sà cạnh ông, lú lo:

- Cha ơi! Cha thương tụi con gì đi chứ.
- Chiều nay chúng ta cùng đi ăn nhà hàng có được không?
- Đi ăn uống hoài chán quá, ngày mai chủ nhật cả nhà đi picnic đi cha.

Ông Ôn Tường nhìn sang Hoàng:

- Cháu có ý kiến gì đi chứ Võ Hoàng. Bởi vì cháu xứng đáng như thế.

Anh khiêm tốn lắc đầu:

- Dạ, không phải do cháu mà chính do bản thân của Triển My. Vậy phải chiều ý thích cho cô bé vui.

Cô nghênh mặt suy nghĩ:

- Vậy theo ý anh, My phải đi đâu để giải trí?
- Thiếu gì nơi. Tại My quên đấy. Nào là vào siêu thị chơi điện tử, nào là vào công viên có xích đu hay trò bập bênh, nào đó...
- Bộ anh xem My là trẻ con hả?

Cô nhào qua khiến anh bật dậy né tránh, ông Ôn Tường nhìn hai đứa trẻ đùa vui, chợt cảm thấy lòng ấm áp lạ. Ông nghĩ : Phải chi chúng nó...

- Tôi có ý kiến như thế này, mọi người xem có được không nhé?

Triển My nhìn bà Hòa phấn khích:

- Vú nói đi vú, con nóng ruột lắm đó.
- Tôi có một bà bạn ở ngoại thành, nơi ấy trái cây rất nhiều và khá mát mẻ, yên tĩnh. Chúng ta nên đổi không khí một bữa, có lẽ hay hơn.
- Tuyệt quá! Con đồng ý ngay. Còn cha và anh Võ Hoàng thế nào?

Ông Ôn Tường nhéo mũi cô con gái cưng, phì cười.

- Con thừa biết là cha không từ chối mà phải không? Thế còn cháu, Võ Hoàng?

Võ Hoàng đưa hai tay lên cao:

- Thừa bác, lúc nào thiếu số cũng phục tùng đa số, cháu không ngoại lệ ạ.
- Tốt rồi! Sáng mai chúng ta lên đường sớm cho mát và được ở chơi lâu hơn.

Ông lấy ví ra đưa một xấp tiền cho bà Hòa, bà ngạc nhiên hỏi:

- Thừa ông, chi phí tháng này tôi còn đang giữ vẫn chưa hết.

- Vú cứ cất đi, chiều nay ra chợ mua một số quà để biếu bà bạn của vú.

Chắc vú biết cần phải mua gì cho phù hợp chứ?

Bà Hòa có vẻ xúc động lí nhí đáp:

- Vâng, cảm ơn ông.

Vỹ Hoàng đứng lên... chào:

- Triển My đã thi xong, ngày mai còn phải đi sớm. Cháu xin phép về trước bác ạ.

- Ồ, đúng đấy. Cháu về nghỉ ngơi. My đưa cậu ấy ra cổng đi con.

Vừa đi, Triển My vừa nghịch ngợm giơ tay hái những nhánh cây kiềng xòe ra đường đi. Vỹ Hoàng chậm rãi dẫn xe bên cạnh. Sực nhớ cô buột miệng hỏi:

- Lúc nãy anh bảo sẽ cho My biết một việc quan trọng, anh nói đi.

- Ngày mai đi chơi rồi My nên để tâm hồn thanh thản. Ra ngoài ồ về nhất định anh sẽ nói.

- Vậy đó không phải là chuyện vui hay sao mà anh sợ My bận tâm?

- Thôi, My vào chuẩn bị cho chuyến picnic ngày mai đi, nhất định sẽ rất vui đấy. Chúc ngủ ngon.

- Ngủ ngon!

Cô cứ đứng nhìn mãi theo dáng anh hòa lẫn trong dòng người xuôi ngược. Không hiểu Vỹ Hoàng úp mở về chuyện gì. Hay là anh ấy đã có vợ? Tim cô chột thất lại đau nhói, hãy cố gắng chờ đến ngày mai. Rồi ngày mai nên vui hay buồn đây?

Cả ngôi nhà to lớn được trang hoàng lộng lẫy. Côn Thanh đã mời một kiến trúc sư đến nhà để sửa soạn cho ngày hôn lễ của mình. Tất cả đều màu đỏ kiêu kỳ pha lẫn với vàng đài các. Tông của Côn Thanh là thế đấy. Rực rỡ đến nỗi đến chói mắt, khiến người vào vừa đặt chân đến có cảm giác lạc vào xứ sở Ấn Độ huyền thoại. Bà Tiêu có vẻ rất hài lòng, cứ trầm trồ mãi về thằng con trai lớn giỏi giang toàn diện. Đây là dịp để bà lấy lại danh dự sau vụ tai tiếng của đứa con trai nhỏ hơn ba năm qua..

Bà Tiêu đang ngắm nghía trung quanh thì thấy Vỹ Hoàng khoác balô từ

trên lầu đi xuống. Bà ngạc nhiên hỏi:

- Con định đến đâu mà sớm thế?
- Dạ hôm nay gia đình cô học trò tổ chức dã ngoại, họ mời con cùng tham gia, vì cô ấy đã thi đỗ.

Bà có vẻ khó chịu, gắt gỏng:

- Con có biết chỉ còn một tuần lễ nữa đến ngày cưới của anh Hai con mà con còn tâm trí để đi chơi. Sao không ở nhà để phụ giúp?

Vỹ Hoàng trầm giọng đáp lời bà:

- Thừa mẹ, tất cả anh Hai đều lo xong. Vả lại, ý thích con và anh ấy khác nhau, con sợ anh Hai không vừa lòng.
- Vậy con bé thi đậu rồi con còn dạy nó nữa không?
- Chắc là không mẹ à! Con sẽ cố gắng tìm một việc khác, con trưởng thành rồi, mẹ đừng lo lắng cho con.

Bà suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Hay là con bảo Côn Thanh sắp xếp con một chỗ làm ở trong công ty, mẹ nghĩ con cũng quen việc rồi.
- Anh Hai không đồng ý đâu. Vả lại, con cũng chẳng muốn gây thêm chuyện. Đã trễ lắm rồi, con đi mẹ nhé.

Bà nhìn theo Vỹ Hoàng khẽ thở dài. Mình có thiên vị quá không, dù cả hai đứa đều do mình rút ruột đẻ ra? Người ta thường bảo "Cha mẹ sinh con, trời sinh tính". Bà đâu ngờ từ nhỏ Vỹ Hoàng luôn là đứa ngoan ngoãn hiếu thảo, lại bị còng tay vào trại cải tạo. Còn Côn Thanh đua đòi ăn chơi lêu lổng suốt ngày, chỉ biết vòi tiền, bây giờ thành tổng giám đốc một công ty ăn nên làm ra. Quả là ở đời thường ai học được chữ "ngờ", nhiều lúc nhìn thấy Côn Thanh bệ vệ trong chiếc xe hơi bóng lộn bên cạnh Vỹ Hoàng mồ hôi tươm đầm áo mỗi khi chiếc gấn máy cứ trở chứng, bà cũng thấy nao lòng.

Nhưng cái gia thế tiếng tăm của Tiêu gia không cho phép bà yếu lòng. Phải để thằng con hư hỏng thấm thía sự đại dột của nó.

Nhìn đồng hồ bà vội vàng pha ly sữa hột gà đặt lên bàn cũng vừa lúc Côn

Thanh thủng thỉnh từng bậc thang đi xuống. Bà cười toe toét:

- Con dậy rồi đó à? Uống sữa cho nóng đi con.

Côn Thanh nhìn quanh vẻ mẫn nguyện, rồi bung ly sữa nốc một hơi, chép miệng nói:

- Mẹ! Con thấy nên tìm một người giúp việc rồi đó. Một gia đình giàu có như chúng ta đâu cần phải chuyện gì cũng mó tay vào.

- Mẹ cũng nghĩ vậy đấy. Gọi bà giúp việc thỉnh thoảng sang dọn dẹp cho nhà mình nghe. Bà ta tuy chậm nhưng rất thật thà.

Côn Thanh phẩy tay:

- Tùy mẹ gọi ai cũng được. Thời buổi kinh tế thị trường này người tìm việc chứ việc không đi tìm người đâu.

Sực nhớ, anh ngó mẹ, hỏi:

- Hôm nay chủ nhật, sao con không thấy thằng Hoàng đâu cả.

- À, nó vừa mới ra khỏi nhà đấy. Nghe nói đi picnic cùng gia đình đưa học trò. Con có chuyện gì cần nhờ em nó hả Côn Thanh?

Dường như anh ta không nghe tiếng gọi của bà, mà vâng trán cau lại như đang tập trung suy nghĩ chuyện gì quan trọng lắm. Bà Tiêu vỗ nhẹ lên tay con trai, lo lắng:

- Côn Thanh! Chuyện ở công ty không ổn à? Con đừng làm mẹ lo sợ chứ?

Côn Thanh quay người lại, hỏi dồn dập:

- Mẹ, có khi nào chúng nó đi chung với nhau không?

- Con muốn nói ai vậy? Mẹ chẳng hiểu gì cả? Con nói rõ hơn có được không?

- Chi Mai. Vỹ Hoàng. Hôm nay cô ấy nói không được khỏe, bảo con đi mời đám cưới một mình, nhưng vừa điện thoại đến hỏi thăm sức khỏe thì người nhà cô ấy ra ngoài rồi. Mang theo túi xách khá nặng có vẻ như đi xa..

Bà Tiêu giựt mình lắm bầm:

- Đúng rồi. Hồi sáng thằng Hoàng cũng đeo cái balô trên vai. Chẳng lẽ....

- Đột ngột Chi Mai lại coi thường con, con thật sự yêu cô ấy mà. Con phải giết thằng em trời đánh đó mới được.

- Côn Thanh! Con nên bình tĩnh lại. Chưa có bằng chứng cụ thể gì cả. Mẹ nghĩ, Võ Hoàng là người hiểu biết, nó không dám làm bậy bạ đâu.

- Nhưng Chi Mai là người yêu của nó mà. Thật là khôn nạn. Con nhất định không để yên cho nó.

Bà Tiêu bực bội trừng mắt, đây là lần đầu tiên bà nổi chứng với thằng con trai cưng.

- Vậy con muốn trở thành kẻ sát nhân hay sao? Để rồi vào tù như thằng em mình. Bao nhiêu danh vọng, địa vị đem đổ xuống biển. Mà là cái gì kia chứ? Chỉ vì một cô gái... Trời ơi! Nếu mẹ biết Tiêu gia có một ngày như thế này, thì mẹ đi theo cha con từ lâu rồi. Thật là nhục nhã.

Những lời kể lẽ lẽ thức tỉnh cơn ghen tuông mù quáng trong lòng Côn Thanh, anh ngã người ra ghế, hai tay vò đầu rồi bủ lên, rên rí:

- Mẹ Ôi! Con xin lỗi mẹ. Nhưng bây giờ con phải làm gì đây?

- Con không làm gì cả, con phải luôn tin tưởng vợ và em mình. Như thế tâm hồn con sẽ thanh thản hơn. Còn chuyện Chi Mai cũng sắp đến ngày cưới rồi, cứ để con bé thoải mái một bữa, gia đình anh chị cũng gia giáo lắm, con đừng lo. Con đi làm công việc của mình để đừng suy nghĩ lung tung nữa.

- Vâng, con đi đây.

Tần ngần ngồi giữa phòng khách rộng thênh thang, bà Tiêu nghĩ về cuộc hôn nhân sắp đến của Côn Thanh. Cứ theo đà ngày, hạnh phúc sẽ đổ vỡ mất thôi, vì tính luôn đa nghi ích kỷ đối với thằng con trai lớn mà bà hiểu quá rõ. Từ lúc Chi Mai bước chân đến gia đình bà luôn ao ước con bé sẽ làm dâu của Tiêu gia, một gia thế thật môn đăng hộ đối. Chính bản thân con bé cũng làm bà hài lòng, dù giàu có, nhưng luôn ngọt ngào lễ phép. Chi Mai và Võ Hoàng rất đẹp đôi. Đùng một cái tất cả đến thật khủng khiếp. Công ty gần như phá sản vì Võ Hoàng, biên lận tiền công ty của nhân viên. Cực chẳng đã, Côn Thanh phải tố cáo em trai mình để dẹp loạn mọi người. Sau một năm Chi Mai trở thành người yêu của Côn Thanh.

Trước sau gì con bé cũng là dâu nhà bà, nhưng bà hơi e ngại vì sự việc tréo

ngoe như thế. Bà không hề trách cứ Chi Mai, bởi con nhà danh giá mà chẳng ai chờ đợi một người từ trong trại cải tạo ra bao giờ. Đến tận bây giờ, bà vẫn còn thắc mắc, số tiền khổng lồ mà Võ Hoàng tham lạm lương tháng nhân viên không biết nó lấy làm gì. Mục đích chi? Mỗi lần hỏi Võ Hoàng chỉ cúi đầu im lặng. Côn Thanh lại bực tức phẩy tay:

- Con chắc nó bài bạc hay bê tha bên ngoài rồi chứ gì. Vậy mà theo ngành Mỹ thuật lúc nào cũng lãng mạn, phi thực tế. Đùng một cái, trở thành người có tội. Nó làm xấu mặt dòng họ Tiêu của chúng ta.

Bà đã có cách, nhất định bà không để một lần nữa gia đình lại gây nên chuyện xào xáo. Bà khế thờ dài đứng lên đóng cửa chuẩn bị ra chợ mua vài thứ cần thiết cho tiệc cưới sắp đến. Nếu chiêu đãi ở nhà riêng thì đỡ phiền phức bận rộn hơn. Nhưng Côn Thanh thích bà dành chiều theo ý con trai. Ờ, còn phải ghé nhà bà giúp việc nữa. Có cô con dâu lại được thêm người làm, đây là lúc bà ngơi nghỉ khi tuổi xế chiều. Mỗi ngày được bầu bạn với các bà trong giới thượng lưu, tha hồ chưng diện, mua sắm. Ôi, không gì hạnh diện bằng tất cả là do Côn Thanh cả thôi.

oOo

Chiếc xe con chạy bon bon giữa hàng cây hai bên đường, chứng tỏ họ đã ra khu vực ngoại thành từ lâu. Ông Ôn Tường ngồi cạnh tài xế yên lặng tận hưởng không khí trong lành tĩnh lặng. Bỗng sau, Triển My ngồi giữa Võ Hoàng và bà Hòa cứ lú lo, chỉ chỉ trỏ trỏ chung quanh. Vườn trái cây trĩu quả bắt đầu hiện ra trước mắt mọi người. Cô tặc lưỡi về tiếc rẻ:

- Phải chi lúc này chúng ta ăn sáng nhanh một chút, chắc chắn thấy được cảnh bình minh lên ở thôn quê. Con nghĩ chắc tuyệt lắm phải không cha?

- Đúng vậy. Cha đi rất nhiều nơi, nhưng vẫn thấy quê hương mình là đẹp hơn cả. Nhất là thôn quê, vừa yên tĩnh thoáng mát và người dân hiền lành chất phác thật đáng mến. Mẹ con cũng là một trong số đó.

- Vậy hờ cha? Bởi vậy nên cha mới yêu quý mẹ đến thế.

Ông Ôn Tường quay ra sau:

- Thôi, nói chuyện các con thời buổi này đi. Chứ nhắc mãi về người già thì

chán chết.

Đáp ứng lời cha ngay, cô nhìn qua Vỹ Hoàng vẻ bí mật.

- Đố anh hôm nay My có mang theo cái gì nè?

Vỹ Hoàng tủm tỉm cười:

- Nếu anh đoán đúng thì sao? My đồng ý điều kiện anh đưa ra không?

- Đồng ý, nhưng còn lâu anh mới đoán ra được.

- Vậy thì nghe đây nhé. My mang theo giá vẽ và dụng cụ để thực hiện những bức tranh về chuyên dã ngoại này có phải không?

Cái miệng xinh xắn của cô há hốc vẻ kinh ngạc. Một lúc sau cô mới ấp úng thốt lên được.

- Tại sao... anh sao anh đoán hay quá vậy? Vú, vú có nói cho anh ấy nghe không hả vú?

Mọi người phá lên cười, trêu chọc làm Triển My càng mắc cỡ hơn nữa, cô lấy hai tay ôm mặt lắc đầu nguầy nguậy:

- Con nghỉ chơi hết, ai cũng đùa nhau mà ăn hiếp con kìa.

Ông Ôn Tường cố nén tiếng cười còn đọng lại trong cổ họng.

- Tại con nói mà không chịu suy nghĩ thì còn trách ai nữa. Con nên nhớ, Vỹ Hoàng là "sư phụ" của con, thì chuyện gì về nghệ thuật chắc chắn sẽ có sự đồng cảm như con. không chừng hôm nay cậu ấy cũng mang "đồ nghề" chẳng khác chi con. Bác nói vậy có đúng không Vỹ Hoàng?

Anh chấp hai tay giơ cao khỏi đầu:

- Vâng. Chính lần này cháu sẽ tôn bác là... "Đại... đại sư phụ", bởi vì cháu đâu có làm khác con gái cưng của bác.

- Vậy cháu cũng còn "nợ" bác một điều kiện. Đừng quên nhé!

Mọi người phá lên cười ngặt nghẽo, đến nỗi bà Hòa la thật to hai, ba lần tài xế mới nghe được.

- Đến căn nhà có vườn cây bên trái đó, màn cửa xanh xanh kìa, quẹo vào đi cháu.

Bà Hòa mở cửa đi nhanh vào nhà, tỏ vẻ nôn nóng, anh phụ giúp tài xế chuyển số quà từ cốp sau xe thì nghe có tiếng reo mừng rỡ:

- Chú Hoàng! Sao chú đến trễ vậy? Cháu mong chú nãy giờ.

Vỹ Hoàng giục mình quay nhanh lại, ngạc nhiên khi nhận ra bé Mỹ.

- Ô! Mỹ đây à? Sao cháu lại ở đây?

Cô bé ngỡ anh đùa nên phì cười:

- Trời đất! Hôm nay chú Hoàng làm sao vậy? Đây là nhà của cháu thì cháu ở đây chứ ở đâu bây giờ. Bộ chú có quen những người khách này hờ chú? Ai cũng đẹp...

Mặc cho cô bé tiếp tục lải nhải, anh ngẩng phắt lên nhìn và buột miệng không kiềm được.

- Nhà bác Thế. Thì ra vú Hòa là bạn của bác Thế. Sao có sự trùng hợp kỳ lạ thế này?

Bé Mỹ hình như thấy chú Hoàng hôm nay làm sao ấy, nên lên lên rút lui vào nhà.

Triển My từ đâu chạy đến tíu tít vui miệng như đứa trẻ được quà:

- Anh Vỹ Hoàng! Thật là tuyệt vời không thể tả. Ước chi My được ở lại đây suốt cả tuần thì hay biết mấy, tha hồ cho My vẽ.

Anh cười gượng gạo:

- Tại My nói vậy chứ ở chừng một hai ngày là chán vì buồn đó.

Tiếng ông Ôn Tường gọi vọng ra:

- Hai đứa vào nhà đi, làm gì mà cứ ở ngoài đó vậy? Mê cảnh thiên nhiên rồi phải không?

- Vâng, cháu vào ngay đây ạ.

Anh xách linh kính qua vào nhà, bà Thế đang ngồi nhìn thấy anh tròn mắt ngạc nhiên:

- Ủa! Hai đứa bộ hôm nay chơi trò cút bắt hay sao mà đưa lên trước, đưa lên sau?

Vỹ Hoàng gật đầu chào bà và hỏi về không hiểu:

- Bác nói ai ạ? Cháu...

- Thì cháu và bạn gái cháu đấy! Cháu Mai lên từ sớm lặn, đang lui cui dưới bếp nấu ăn với con bé Mỹ kia. Lại đây bác giới thiệu.

Bà Hòa bật cười đập vai tay bạn:

- Giới thiệu cái gì nữa, cậu Hoàng đây đi chung với chúng tôi mà. Cậu ấy làm gia sư cho Triền My.

- Thế thì tốt quá. Toàn là người nhà cả thôi.

Ba người già nói chuyện với nhau thật là tâm đắc. Riêng Võ Hoàng cùng Triền My cùng đứng chết trân tại chỗ. Võ Hoàng quá bất ngờ khi biết Chi Mai cũng lên đây, gần đến ngày cưới cô ấy bỏ tất cả chứng tỏ vẫn không quên chuyện xưa. Còn Triền My, bao nhiêu hoài bão của tuổi thanh xuân như sụp đổ khi biết anh đã có bạn gái, và cùng tái hội ngộ tại một chỗ.

Bé Mỹ liền thoảng đến bên bà Thế cất giọng khoe khoang:

- Bà nội, hôm nay cô Mai dạy con làm nhiều món ăn lạ mà ngon lắm, con còn được mọi người biếu quà thật nhiều nữa. Chiều nay con cho bạn con xem, chắc tụi nó ganh tỵ quá há nội.

- Cái con chó này, chỉ biết có ăn và chơi thôi. Cô Mai con làm xong chưa?

Như sực nhớ nhiệm vụ của mình, cô bé ớn ớn cười:

- Dạ xong lâu rồi, cô bảo con lên nói với nội có dọn lên cho nóng không?

Bà Thế cốc lên đầu cô cháu gái, cười xòa:

- Ủ. Con xuống giúp cô Mai dọn cơm giùm nội đi.

Bây giờ, Võ Hoàng đã trấn tĩnh được, vội lên tiếng:

- Để cháu xuống làm cho bác ạ.

Đợi anh vừa khuất sau cửa bếp, Triền My vội hỏi bà Thế:

- Bác ơi! Cho cháu hỏi. Làm sao bác biết anh Võ Hoàng vậy?

- Ờ... bác biết cũng khá lâu rồi. Khi chúng nó còn là sinh viên lận, đi cả một nhóm lên đây chơi. Chơi riết thì thành quen, mà hai đứa tụi nó dễ thương lắm, thấy việc là xông vào làm ngay chẳng nề hà gì cả.

- Bác ơi! Vậy chị Mai ấy là gì của anh Võ Hoàng vậy hả bác?

Cô hạ thấp giọng cố ý không để mọi người nghe thấy. Bà Thế nhận ra ngay sự quan tâm quá mức bình thường của cô gái trẻ mới đến. Là phái nữ với nhau, bà lờ mờ như hiểu ra chút sự việc nên ồm ồm trả lời... trước đôi:

- Thì... bạn bè với nhau, nghe như học chung trường và tốt nghiệp một lúc.

Chúng nó hay về đây thăm bác mỗi khi rảnh rỗi, kể cũng vui.

Dù có kín đáo để nén tiếng thở phào nhẹ nhõm, nhưng gương mặt duyên dáng kia vẫn vương vấn nổi khắc khoải âu lo.

Trong khi ấy, Vỹ Hoàng đi ra sau bếp. Thấy Chi Mai bên bếp lửa đỏ hồng hai thái dương ửng đỏ mồ hôi. Quen tánh ga lăng, anh rút khăn tay định lau mồ hôi cho cô, nhưng kịp rút tay lại.

Nghe tiếng động, Chi Mai ngoảnh lại, tuy đã biết sự hiện diện của anh do bé Mỹ láu táu báo cáo, nhưng khi chạm mặt cô vẫn bất ngờ ập ứng.

- Vỹ Hoàng... cũng lên đây à?

- Vâng. Thật là trùng hợp.

Cả hai im lặng, bé Mỹ chạ ủa xuống hỏn hỏn hỏi:

- Cô Mai, cháu phải bung món nào lên nử đây?

- À, để đó cho cô, toàn là món nóng, cháu đem lên sẽ bỏng đấy.

Vỹ Hoàng tăng hắng:

- Để tôi giúp cho. Bây giờ mang đến món nào đây... chị dâu?

Đôi tay cô như run lên, khựng lại một giây. Chỉ một giây thôi, rồi Chi Mai cất giọng tự nhiên:

- À! Chú giúp dọn chén đũa đi nhé. Để thức ăn tôi lo.

Bé Mỹ ngắn người ra nhìn hai người không hiểu gì cả, nhưng bản tính trẻ con chẳng bịt được mồm nó nên con bé đi hỏi ngay:

- Sao lúc trước cô chú là "anh em", sao bây giờ lại trở thành "chị em", con chẳng hiểu gì cả.

Vỹ Hoàng vuốt mái tóc hoe vàng của con bé, đáp khẽ:

- Tất cả khi lớn lên, cháu sẽ hiểu, điều quan trọng nhất là lo cho cái bụng đang đói meo kìa.

- Vâng, cô Mai làm thức ăn thơm quá, cháu đói thật đấy.

Mọi người quây quần ngồi trước bữa ăn thịnh soạn, tuy là cô gái trưởng nhưng Chi Mai rất khéo tay. Vỹ Hoàng ngồi cạnh ông Ôn Tường, bé Mỹ cũng chen giữa bà Hòa và bà Thế. Hai cô gái thế là ở cạnh nhau, hai cái gật đầu và hai nụ cười xã giao thay cho ra mắt làm quen. Nhưng để ý kỹ sẽ

thấy thỉnh thoảng những đôi mắt xét mét kín đáo nhìn nhau dò hỏi. Bà Thế gấp thức ăn cho khách tấm tắc khen:

- Chi Mai, cháu là con gái thành phố ăn học đàng hoàng lại giỏi giang, bác chắc ai gặp cháu sau này sẽ có phước lắm.

Cô đỏ mặt ấp úng;

- Da.... bác quá khen, chứ ai cũng làm được như cháu vậy.

Ông Ôn Tường lắc đầu:

- Cháu đừng khiêm tốn, chị đây nói đúng đó. Cháu xem con gái của bác kia. Trên đời nay chỉ có vẻ là niềm đam mê nhất của nó thôi.

Định phụng phịu bắt đền cha vì nói xấu mình, nhưng sự nhớ ra Triển My quay sang Chi Mai hỏi:

- Chị học cùng trường với anh Vỹ Hoàng, vậy chị cũng từ ngành Mỹ thuật ra phải không?

- Đúng vậy. Thế còn...

- A hay quá! Em là Triển My, học trò của anh Vỹ Hoàng đấy. Thế là cả ba chúng ta "đồng hội đồng thuyền" rồi đó.

Lại cũng là bé Mỹ lách chách:

- Cô Mai! Sắp đám cưới của cô rồi phải không?

- Sao... sao cháu biết vậy?

Rụt cổ lại như sợ bị la, con bé phân bua khi chạm cái nhìn của bà Thế:

- Con không tò mò đâu nha. Tại lúc nãy cái túi xách của cô Mai ngã xuống bị đổ đồ. Con thấy rất nhiều thiệp mời có tên cô Mai mà.

Vỹ Hoàng vội đỡ lời cho cô:

- Cháu Mỹ nói đúng đó. Chủ nhật tuần sau là tới ngày cưới của cô Chi Mai. Ở đây xa xôi quá, nên hôm nay cô có ý định đến đây để báo tin vui cho bà nội và cháu hay.

- Đúng đó chú, mỗi ngày có người đến lấy mỗi trái cây, nên bà nội với cháu có ra khỏi nhà được đâu. Mà chú Hoàng nè! Chồng của cô Mai có phải là...

Bà Thế vội gạt ngang:

- Bé Mỹ! Hôm nay con hư lắm nghe. Bà nộ dạy sao mà ngồi chung với

người lớn cái miệng cứ lách chách vậy?

- Dạ, con xin lỗi ạ.

Bà Hòa gấp miếng thịt gà bỏ vào chén con bé xuề xòa cho không khí bớt đi căng thẳng.

- Nào, ăn nhiều vào cho mau lớn rồi giúp bà nội. Con nít mà chị khát khe với cháu làm gì vậy.

Nghĩ mình là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, nên Chi Mai lên tiếng:

- Bác Thế đừng rầy bé Mỹ tội nghiệp. Đám cưới xong, cháu sẽ đưa ông xã của cháu lên đây ra mắt bác. Anh ấy là... anh Hai của chú Hoàng.

Tuy bất ngờ nhưng bà Thế là người từng trải nên bình tĩnh gạt đầu.

- Cháu Hoàng là người đàn ông, dĩ nhiên anh của cháu cũng thuộc gia đình gia giáo. Bác xin thành thật chúc mừng hai cháu. Rất tiếc là bác không về thành phố dự tiệc. Nhưng cửa nhà bác lúc nào cũng rộng mở chào đón các cháu.

- Vâng, xin cảm ơn bác.

Bữa ăn thân mật trôi qua nhanh chóng, Triển My phụ giúp Chi Mai dọn dẹp. Đã xác định được mối quan hệ giữa hai người, cô như trút được gánh nặng ngàn cân, cứ lú lo hỏi Chi Mai về chuyện vẽ tranh nghệ thuật.

Lần đầu tiên chạy xe một đoạn đường khá dài, lại thêm vào bếp cả buổi, nên Chi Mai thấm mệt, cô xin phép vào trong nghỉ ngơi. Bé Mỹ đưa cô vào phòng mình, nói là phòng cho sang trọng chứ thật ra chỉ là một tấm vải che ngang giường ngủ để kín đáo thôi.

Những người lớn ngồi với nhau vừa uống trà vừa hưởng mùi vị từng loại trái cây khác nhau. Triển My cùng Vỹ Hoàng mang đồ nghề ra vườn, chỉ một lát thôi là cô quên mất thầy giáo của mình. Cô như bị hấp hồn bởi cảnh đẹp thiên nhiên, từng chùm nhãn vàng óng xen lẫn với chôm chôm nặng trĩu cành đỏ sậm. Những trái mít to tướng chẳng khác chi các chú heo con bụ bẫm cố bám chặt vào lòng mẹ. Và còn rất nhiều... rất nhiều nữa... tha hồ cho cô phác thảo lên khung.

Vỹ Hoàng ngồi cạnh tủm tỉm cười, cô bé chẳng khác chi anh, lần đầu tiên

lên đây. Bao nhiêu háo hức mê say đắm chìm vào nghệ thuật, con đường tương lai của Triển My đang rộng mở cũng như anh mấy năm về trước. Lòng anh bỗng như chùng lại, khi nhớ về quá khứ. Ở đời không ai học được chữ "ngờ" cả. Nó đến thật đột ngột phũ phàng không cho ai chống đỡ kịp... Một người mãi mê vẽ, một người trầm tư suy nghĩ đến nỗi thời gian qua lúc nào mọi người không hay. Đến khi tà dương ngã sang màu vàng thì ông Ôn Tường bước ra gọi lớn:

- Chiều rồi, chuẩn bị về các con ơi !

Triển My xếp gọn khung lại chép miệng tiếc rẻ nhìn chung quanh:

- My không thể vẽ kịp...

Vỹ Hoàng đến gần giúp cô, cười nhẹ:

- My đừng lo. Thiếu gì dịp cô bé sẽ trở lại nơi đây. Vả lại, bác Thế là người quen của mình mà.

- Nhưng anh phải hứa với My sẽ đưa My đến đây thường xuyên để vẽ nhé.

Có được không?

Anh cần môi lắc đầu:

- Anh không thể hứa vì nếu không làm được, anh là người thất tín. Nhưng nếu có dịp anh sẽ đi với My. Đồng ý chứ?

- Vâng, cảm ơn anh.

Đến khi mọi người lên xe hết, Vỹ Hoàng giơ tay chào:

- Mọi người về trước vui vẻ nhé. Cháu xin phép về sau.

- Anh định ở lại đến chừng nào? Anh hứa sẽ kể My nghe chuyện quan trọng gì đó mà.

- Anh xin lỗi, vì đường xa quá, anh không dám để chị dâu về một mình, anh phải đưa chị ấy về nhà.

Ông Ôn Tường gật gù:

- Cháu tính vậy rất đúng, bác về nhé.

Chiếc xe lăn bánh, anh còn kịp nhìn thấy gương mặt phụng phịu của Triển My.

oOo

Thành phố lên đèn từ lâu, không khí bên ngoài càng sôi động và tung bùng bao nhiêu thì trong lòng của Côn Thanh nóng giận bức bối bấy nhiêu. Anh ta cứ đi lại lại trong phòng khách không biết bao nhiêu lần, đến nỗi bà Tiêu phải sốt ruột gắt lên:

- Vợ con nó lớn chứ có phải bé bỏng gì đâu mà con như giẫm phải ổ kiến lửa vậy? Ngồi xuống đi. Mà con có dặn anh chị bên ấy chưa?

- Con dặn rồi, khi nào cô ấy về sẽ gọi điện...

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột cắt ngang khiến cả hai người giật mình. Côn Thanh nhào tới chụp nhanh điện thoại, miệng "vâng dạ" liên tục. Lát sau đặt máy xuống anh ngồi phịch xuống ghế thở phào nhẹ nhõm.

- Chi Mai vừa về đến, mệt quá nên cô ấy về phòng nghỉ rồi. Sáng mai con qua chở đi mời thiệp tiếp.

- Thế bên ấy có nói cả ngay nay con bé đi đâu không?

- Con không hỏi, như Chi Mai về đến nhà an toàn là tốt rồi. Sao mẹ làm gì nhìn con lạ thế?

Bà Tiêu như suy nghĩ giây lát mới thông thả lên tiếng:

- Con... yêu Chi Mai đến vậy à?

Như bị chạm đúng chỗ yếu điểm, Côn Thanh giấy nẩy gạt phắt đi:

- Yêu... yêu cái gì chứ? Đối với con, đàn ông phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Đàn bà là một cái bóng sau lưng chồng mà thôi.

Biết thằng con trai lớn của mình chẳng bao giờ chịu thừa nhận, bà Tiêu gật gù:

- Con nói vậy cũng phải, mẹ thấy Chi Mai hiền lành, ngoan ngoãn lắm, con phải đối xử cho tốt với con người ta.

Hai mẹ con đang tâm sự thì Vũ Hoàng về đến, nhìn mái tóc trán bay ngược phía sau, bà biết ngay anh đi xa.

- Thừa mẹ, con mới về. Hôm nay anh Hai không đi đâu sao?

- Đi đâu cơ chứ. Gần đám cưới công việc lu bu đến nhức cả đầu.

Vừa tháo chiếc balô sau lưng đặt xuống ghế, Vũ Hoàng vừa ngồi xuống

nhìn ông anh mình như phân bua:

- Em biết gia đình mình sắp có tiệc nhưng em giúp sợ anh không vừa lòng. Nếu có gì cần, anh cứ bảo em.

- Ủ, để mai anh sắp xếp lại coi. Hôm nay chú đi chơi ở đâu mà có vẻ mệt mỏi quá vậy?

Vỹ Hoàng nghĩ việc mình đều quang minh chính đại, nên anh đáp rất tự nhiên:

- Học trò của em vừa đậu đại vào trường Đại học Mỹ thuật, nên gia đình cô bé tổ chức một ngày dã ngoại. Em không ngờ gia đình bác ấy lại là người quen với bọn sinh viên tụi em. Anh Hai có biết đến đây em gặp được ai không?

Côn Thanh vươn vai ngáp cất giọng thờ ơ như không chú tâm đến câu chuyện đang dang dở.

- Thì thầy cô hay đám học trò cũ của chú chứ gì.

- Không có đâu. Em gặp chị dâu.

- Chị dâu nào anh đâu có biết.

Vỹ Hoàng bật cười:

- Là vợ của anh, là Chi Mai đấy.

Côn Thanh như bị sét đánh ngang tai, tròn tròn mắt thở hắt hắt:

- Chú nói gì? Chú nói cô ấy... cô ấy cũng có mặt ở đó à?

- Vâng, gia đình bác ấy là người quen của cả lớp Mỹ thuật, chị dâu lên đó để đưa thiệp báo tin vu quy. Em đến nhà thì chị dâu có mặt rồi.

- Vậy... hai người về một lúc à?

Anh đáp thành thật:

- Trời tối quá, đường lại xa, nên em đưa chị dâu về giúp.

Bật đứng dậy quay phắt người về phòng, Côn Thanh chấm dứt câu chuyện bằng những bước chân giậm mạnh trên từng bậc thang. Vỹ Hoàng ngỡ ngàng nhìn theo khẽ lắc đầu.

Bà Tiêu chắc lưỡi:

- Con biết anh con tính khí nóng nảy, con nói cho nó nghe chi vậy?

- Mẹ! Con muốn hai anh em không bị hiểu lầm về chuyện tình cảm. Từ khi biết anh Hai sắp thành hôn với Chi Mai, con luôn tôn trọng hạnh phúc của hai người, và xem chị ấy là chị dâu mình. Sự ghen tuông vô cớ chỉ làm anh ấy thêm khổ tâm mà thôi.

- Mẹ sinh ra hai thằng con trai, nhưng tính khí lại khác nhau. Tuy bề ngoài anh con nó lạnh lùng, khô khan như thế, nhưng tình cảm thì yếu đuối vô cùng. Khổ nỗi nó không bao giờ chịu nhìn nhận điều ấy. Con thấy không, chị dâu con suốt ngày nay đi đâu không báo, anh con cứ như ngồi trên đồng lửa mà cái miệng cứ bảo không quan tâm đến phụ nữ.

Chẳng những không giận mà Vũ Hoàng còn thấy thương anh mình hơn, anh quyết định khi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu:

- Mẹ! Con muốn nói chuyện với anh Hai một chút.

Bà Tiêu tỏ vẻ lo lắng:

- Con không thấy anh Hai con đang bức mình hay sao?

- Mẹ đừng lo. Đàn ông với nhau dễ thông cả hơn. Con lên phòng anh ấy đây.

Bà Tiêu đi đi lại lại một lúc để nghe ngóng, thấy không động tĩnh gì nên yên tâm về phòng.

Vũ Hoàng đứng chân trước cánh cửa khép chặt, anh do dự một lúc rồi giơ tay gõ cửa.

- Con mệt lắm, ngày mai hãy nói.

- Em đây mà anh Hai.

Bên trong im lặng một lát rồi Côn Thanh cộc cằn đáp vọng ra:

- Đi chơi cả ngày nay, chú không mệt sao mà còn đến làm phiền người khác?

Vũ Hoàng cố giữ giọng thật mềm mỏng vui vẻ đáp:

- Anh Hai! Em có chuyện rất quan trọng cần bàn với anh một chút.

Lại thêm một khoảng thời gian im lặng, Vũ Hoàng thấy cửa phòng bật mở kèm theo gương mặt khó dăm dăm của Côn Thanh:

- Vào đi!

Vẫn với bộ đồ lúc nãy còn mặt trên người, Côn Thanh ngồi phịch xuống giường, mền gối ngổn ngang.

- Chúng mình lai rai một chút được không anh Hai?

Thoáng ngạc nhiên vì lời đề nghị của thằng em mình, nhưng trong lòng đang nặng nề nên Côn Thanh ưng thuận gật đầu.

- Được, nhưng lên sân thượng cho mát. Ở trong phòng nóng quá, anh còn phải thay đồ nữa.

- Vâng, anh cứ lên trước đi, để em chuẩn bị đồ nhắm cho.

Vỹ Hoàng vệ sinh tóc hành, anh tỉnh táo hơn với bộ đồ mặc nhà và phóng nhanh xuống nhà lục lọi trong tủ lạnh. Thức ăn còn rất nhiều vì bữa chiều cả hai anh em đều không động đến, Vỹ Hoàng cho vào bếp hâm chỉ một thoáng sau đây lại vào đấy. Anh khệ nệ bê thức ăn và bia lên sân thượng, Côn Thanh đang khoanh tay nhìn xuống đường phố đáng trầm ngâm.

- Anh Hai, xong rồi.

- Ừ.

Hai anh em lặng lẽ ngồi cạnh nhau vừa nhâm nhi vừa tận hưởng không khí trong lành, mát mẻ của thành phố lúc về đêm. Trên bầu trời trong xanh, muôn vàn vì sao li ti sáng lấp lánh nhấp nháy như chính tâm trạng buồn vui hay thay đổi bất thường của người trần thế.

Côn Thanh là người lên tiếng trước, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Hôm đám cưới anh, chú mời bạn bè thì cứ việc, nhưng phải báo trước với anh một tiếng để anh chuẩn bị.

- Anh khỏi bận tâm, em chỉ có cô bé học trò duy nhất thôi. Còn bạn bè, tụi nó đi tứ tán từ lâu rồi. Đứa nào cũng vợ con đề huề.

- Tùy chú.

Do dự một lúc, Côn Thanh tiếp:

- Lúc nãy anh hơi nóng, chú đừng giận anh nghe. Còn chuyện lúc trước...

Vỹ Hoàng vội ngắt ngang:

- Anh Hai đừng nhắc nữa, em quên rồi. Anh em với nhau, vả lại là cánh đàn ông ai lại giận hờn vì chuyện không đáng. Em muốn đề nghị với anh

một chuyện đây.

Vỹ Hoàng thẳng thắn nhập đề:

- Vâng, em muốn sau khi xong hôn lễ của anh, em sẽ dọn ra riêng.

Côn Thanh tròn tròn mắt:

- Chú có đùa không đây? Nhà chỉ có hai anh em mà chú lại dọn ra ngoài, chú có điều gì không vừa lòng cứ nói thẳng ra đi.

- Vâng, em sẽ nói hết giữa em và Chi Mai cùng lớn lên trong môi trường học tập và cùng chung chí hướng về nghệ thuật, em và Chi Mai làm lẫn về tình yêu và tình bạn. Cuộc sống hai năm ở trại cải tạo là sự thử thách và thức tỉnh của cả hai. Kể từ lúc biết Chi Mai sẽ trở thành người cùng nhà, em luôn kính trọng bà chị dâu của mình, luôn phân biệt rõ ràng trắng đen. Nhưng là phái nữ, tình cảm nội tâm sâu sắc hơn em nghĩ, chị ấy có lẽ sẽ gương gạo hơn khi hành ngày phải đối mặt với em. Dâu phải em đi luôn mà anh lo. Rồi một thời gian mọi việc tạm ổn, em lại trở về.

Giọng Côn Thanh pha chút băn khoăn:

- Thật... chú không giận anh chứ? Nhiều lúc anh tỏ ra nóng nảy khó chịu với chú...

- Anh Hai! Có thương mến nhau mới quan tâm đến nhau chứ. Nào, hai anh em mình uống cho say một bữa nhé. Cạn ly nghe anh Hai.

- Được, cạn ly.

Tiếng chạm ly như khúc nhạc reo vui xóa hết những khúc mắc trong lòng hai người đàn ông cùng chung huyết thống. Nhưng Vỹ Hoàng quên mất câu "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời". Liệu mọi chuyện có như ý muốn của anh hay không?

oOo

- Anh Vỹ Hoàng! Có chuyện gì mà hôm nay anh có vẻ trầm tư thế?

Nhìn cái đầu bé nhỏ nghiêng nghiêng của Triển My, anh bật cười:

- Bộ cô bé định chuyển nghề bói toán à? Anh vẫn bình thường như mọi khi đây thôi.

- Không phải. Anh đừng giấu My. Tạo hóa tặng cho phụ nữ giác quan thứ

sáu thật nhảy bèn anh không che mắt được My đâu. Hay là anh có điều gì khó nói?

Vỹ Hoàng thầm khen sự tinh tế của Triển My, anh đành cười trừ.

- Thôi được, anh chịu thua My rồi đó. Ý anh muốn nói với My là... My đã đậu vào trường Đại học Mỹ thuật, My rất có khả năng với nội tâm nhạy bén.

Triển My cười khúc khích:

- Làm gì mà anh Vỹ Hoàng cứ quanh co mãi vậy? Anh cứ nói thẳng đi nào.

- Anh... anh định bảo ngày mai anh không đến đây kèm thêm cho My học nữa.

Cô thẳng thốt hỏi nhanh:

- Tại sao thế? My không ngoan hay My lười biếng? My hứa sẽ cố gắng học mà.

Nhìn đôi mắt rướm lệ của cô bé, tự dưng anh thấy mềm lòng.

- My đừng hiểu lầm. Ý anh không phải như vậy đâu. Bởi vì ngành Mỹ thuật của chúng ta thiên về năng khiếu và sự nhận thức của một cá nhân.

Từ bây giờ tự My có thể phát huy sở trường của mình mà không cần đến sự chỉ bảo về phía anh nữa. Vả lại, My còn thầy cô và bè bạn ở trường.

- My hiểu rồi, nhưng anh đi đâu và làm gì?

Vỹ Hoàng giơ hai tay lên trời, đùa:

- My đừng lo. Anh là người đầy đủ cả tay chân làm sao mà không tìm ra việc chứ. Nhưng thỉnh thoảng anh sẽ ghé xem việc học của My tiến triển thế nào. Có gì anh sẽ đánh đòn đấy, nghe không?

Cô đưa tay quệt nước mắt, cười:

- Anh hứa là nhớ đấy! Còn một chuyện anh chưa nói My biết.

Anh nhướn mắt ngạc nhiên:

- Chuyện gì mới được chứ?

- Anh mau quên thật. Hôm đi dã ngoại anh hứa sẽ cho My biết một việc quan trọng cơ mà.

Nhìn thấy anh thờ người ra nghĩ ngợi, cô vội lắc tay anh:

- Nếu không thích thì đừng nói, My xin lỗi vì quá tò mò.

- Người xin lỗi là anh mới đúng, chuyện là thế này...

Triển My vờ giơ tay lên xem đồng hồ rồi nói nhanh:

- Chết rồi! My có giờ phải lên lớp ngoại khóa chiều nay. Có chuyện gì gặp sẽ tính sau nghe.. thầy.

Thế là cô bé chạy biến vào trong khi không quên với lại một câu:

- Chiều nay nhớ ghé đón My đi dự tiệc cưới của anh Hai nhé.

Tiếng cười còn lại văng lại trong trẻo, Vỹ Hoàng đành lắc đầu cười theo.

Bà Hòa tiến ra cổng chắc lưỡi.

- Con bé vẫn thế đó, cháu đừng buồn nó nghe. Tại vì là con một nên luôn được cưng chiều muốn gì được nấy.

- Vú an tâm. Cô bé rất dễ thương.

Vỹ Hoàng về thẳng nơi ở mới của mình, đó là một căn nhà nhỏ sạch sẽ nằm sâu trong hẻm được thuê hai hôm. Đồ dùng khá đầy đủ đối với một người đàn ông sống độc thân như anh. Hôm Vỹ Hoàng xin mẹ dọn ra ở riêng, bà Tiêu chỉ im lặng không phản ứng gì cả, nhưng sự im lặng đó nói lên rõ ràng cách chọn lựa giữa hai thằng con trai do bà sinh ra. Lúc nhìn thấy anh khệ nệ tay xách nách mang ra cổng, bà dúi vào túi anh một vật gì đó rồi quay lưng nói nhanh:

- Có chuyện gì cần cứ gặp anh Hai con giúp đỡ, ráng nên người nghe con.

Tấm lòng người mẹ lúc nào cũng bao dung đối với con cái. Nhưng tình thế khó xử, Vỹ Hoàng không hề trách mẹ mà càng thấy việc làm của mình đúng hơn.

Đến khi soạn đồ đạc ra, gói giấy lúc nãy mẹ đưa là một số tiền thật lớn.

Bâng khuâng cầm mãi trên tay, anh xúc động vô cùng, nguyện sẽ cố gắng không phụ công ơn sinh thành...

Thần người ra suy nghĩ mông lung mà thời gian trôi qua thật nhanh, đến khi giật mình nhìn lại thì đồng hồ chỉ chỉ gần năm giờ chiều. Vỹ Hoàng lúng túng quơ vội chiếc khăn chạy vào toilette, lòng thầm trách sao mình vô tâm quá, phải chi về sớm một chút để giúp anh Hai tiếp khách. Anh

đánh chạch lưỡi:

- Sắp đến giờ rồi, đến nhà đón cô bé Triền My thôi.

Vẫn chiếc áo pull trắng ôm sát khuôn ngực nở nang cùng quần jean "bạn đời muôn thưở", Vũ Hoàng đón taxi đến nhà cô. Vừa bấm chuông xong, cô hiện ra trước mặt anh thật bất ngờ khiến anh sửng sốt. Vẫn với mái tóc dài xõa ngang vai tự nhiên, Triền My mặc chiếc váy dài màu xanh da trời điểm thêm rải rác những ngôi sao lạc. Như đoán được ý của anh, cô mỉm cười khoe:

- Anh thấy thế nào? Ý tưởng của My đây. Một áng mây chiều sa xuống trần gian cuốn theo nhiều ánh sao lạc loài bé nhỏ.

- Thật đúng là dân Mỹ thuật, My khá lắm, nhất định cô bé sẽ thành công trên lĩnh vực này.

- Anh đang chê hay khen My đây?

Bà Hòa đứng sau lưng cô, nhắc:

- Các con nhanh lên kéo trề.

Triền My nũng nịu hôn lên má bà:

- Con đi vú nhé.

Bà Hòa âu yếm gật đầu:

- Ủ. Vú giao con gái vú cho cậu đó, suốt ngày ở nhà nên rất ít giao thiệp, có gì cậu chỉ bảo giùm vú.

- Vú đừng lo, tụi con đi ạ.

Bà nhìn theo đứa con gái nuôi giờ đã trưởng thành lại xinh đẹp, lòng bồi hồi xúc động. Mười mấy năm qua, con bé sống trong vòng tay ấm áp của bà, bây giờ đủ lông đủ cánh con bé sắp trở thành thiên nga tung bay trên bầu trời bao la. Vừa vui vừa buồn, vừa mừng lại vừa lo, cứ lẫn lộn trong tâm hồn bà.

Xe dừng lại ngoài cổng, cả căn biệt thự rực rỡ muôn ánh đèn màu, xôn xao tiếng cười nói. Côn Thanh khoác tay Chi Mai đứng đón khách ngoài cổng, Vũ Hoàng tỏ vẻ áy náy.

- Anh Hai! Xin lỗi em đến trễ, nên...

Có lẽ hôm nay là ngày trọng đại nên Côn Thanh dễ dãi khoát tay:

- Không sao đâu. Mọi chuyện đã có tiếp tân lo chu đáo hết. Phải cô bé học trò của chú đây không?

- Vâng, chị dâu đừng lo, đó là bốn phần của em mà. Đi thôi Triền My.

Từ hôm đó đến nay, Chi Mai và Võ Hoàng xưng hô có vẻ tự nhiên hơn, khiến Côn Thanh rất hài lòng. Anh ta nhìn theo hai người và kể tai vợ, nói nhỏ:

- Chú em nhà mình và con bé học trò cũng có vẻ đẹp đôi đấy chứ. Phải không bà xã?

- Vâng, em cũng thấy thế.

Bà Tiêu sang trọng với bộ áo dài nhung, trên tay khoác ví da bước đến gần hai người vui vẻ bảo:

- Khách khứa đến đông đủ rồi, hai con vào trong đi.

Tiếng nhạc xập xình, tiếng chạm ly côm cốp, chen lẫn tiếng cười nói tạo nên một âm thanh thật ồn ào náo nhiệt. Đến khi men bia làm mọi người lâng lâng thì cao trào của sự phấn chấn càng mãnh liệt, họ cố chuốc cho chú rể uống đến say mềm, hai chân cứ loạng choạng không muốn vững. Võ Hoàng phải đứng lên xin lỗi mọi người và dìu anh trai mình về phòng, miệng Côn Thanh vẫn lè nhè:

- Vui quá, vui... vui quá. Uống đi vợ yêu quý của tôi.

- Anh Hai! Đi từ từ coi chừng té.

Thật khó nhọc anh mới đưa được tám thân bệ vệ của Côn Thanh lên giường, anh loay hoay cởi giày vớ xong thì thấy Chi Mai lẳng lặng đứng sau lưng. Anh tăng hắng nói khẽ:

- Tại vui quá nên anh ấy hơi quá chén, chị đừng buồn nghe.

- Chị lấy khăn lạnh lau mặt cho anh Hai mau tỉnh để em đưa Triền My về xong quay lại ngay.

Chi Mai đứng một mình giữ phòng tân hôn rộng thênh thang mà tâm hồn trống vắng. Chồng mình đó ư? người mà mình phải sống với nhau suốt cả cuộc đời này? Đó là quyết định của chính bản thân mình mà. Cô cắn môi

chậm rãi thay chiếc áo cưới ra để chuẩn bị bốn phận làm vợ của mình...

Thấy anh dẫn xe ra len lỏi giữa những chiếc bàn, khách ra về hết, Triển My ngạc nhiên:

- Anh định đi đâu thế?

- Anh đưa My về rồi trở lại để giúp thu xếp.

- Anh đừng lo. My đón taxi về một mình được mà. Anh còn nhiều việc phải làm lắm, đừng lo cho My.

Anh cương quyết nghiêm giọng:

- Không được, lên xe đi, My là con gái không thể đi một mình thế này.

Cô len lén nhìn anh rồi leo lên phía sau, anh nói to:

- Giữ chặt nghe, coi chừng té đấy.

Cô hoảng sợ vòng hai tay ôm chặt lấy hông anh. Mùi mồ hôi đàn ông là lạ lần đầu tiên thật gần khiến trái tim trinh nữ xao xuyến. Cô nép nhẹ đầu vào lưng anh tin cậy, Vũ Hoàng im lặng phóng nhanh giữa đường phố khuya.

Chẳng mấy chốc, xe dừng ngay cổng, cô bước xuống nhìn anh im lặng.

Anh dừng xe nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô bóp nhẹ:

- Triển My! Tuần sau anh đi làm rồi, chắc có ít thời gian đến thăm My, My cố gắng học nhé.

- Anh định làm gì?

- Bạn anh mở công ty, nó mời anh giúp về mặt nghệ thuật. Vẫn nghề cũ thôi, nhưng không ở một nơi thường đi công tác để khảo sát tình hình kinh tế thị trường. Lâu lâu có dịp về thành phố, anh sẽ mua quà cho My.

- My không cần quà của anh.

Dưới ánh sáng vàng nhạt xa xa của ngọn đèn đường, anh thấy mắt cô long lánh giọt nước mắt. Hoảng hốt, anh lay vai cô:

- Anh có gì làm My buồn, cho anh xin lỗi. Có phải lúc nãy bạn lo tiếp khách bỏ My ngồi một mình bên My buồn phải không?

Cô cúi gằm mặt không trả lời. Đôi vai nhỏ run lên nhè nhẹ. Lòng xốn xang, anh ôm chặt cô vào mình vỗ về:

- Nín đi cô bé, lần sau anh sẽ không bỏ em một mình đâu. Anh xin lỗi thật

mà.

Không cảm được lòng mình, anh nâng gương mặt đầm đìa giọt lệ kia hôn lên những giọt nước mắt ấy. Tiếng thút thít nguôi dần, anh vuốt tóc cô nhẹ nhàng.

- Thôi khuya rồi, em vào nghỉ đi.

Anh cầm chùm chìa khóa trên tay cô mở cổng, Triển My ngân ngừ như muốn nói điều gì đó.

- Em có điều gì muốn nói với anh phải không?

Cô mấp máy môi:

- Anh... ác lắm. Anh... vô tình lắm.

Một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng, từ lâu anh rất cá cảm tình với Triển My, nhưng nghĩ mình có một quá khứ không trong sạch, còn cô bé lại quá tinh khiết trắng trong, tình cảm anh dành cho cô đành chôn tận đáy lòng.

Đêm nay lời trách cứ mập mờ ấy của cô bé làm anh bàng hoàng. Chấp nhận ư? Cố tình đẩy cô vào con đường cùng. Từ chối ư? Xúc phạm đến trái tim thiếu nữ lần đầu tiên biết yêu.

Vỹ Hoàng cố nén tiếng thở dài kín đáo của cô rồi khẽ nói:

- Triển My! Bây giờ anh phải về nhà, ngày mai em còn đến lớp. Hãy để đầu óc thanh thản ngủ thật ngon nhé. Chủ nhật anh sẽ đến đón em, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em. Được chứ?

Triển My cắn môi gật đầu và khép cổng lại. Đợi cô khuất vào nhà, anh mới lên xe. Ngày ấy nhất định anh sẽ cho Triển My biết tất cả về cuộc đời mình, thà chấp nhận một ánh mắt kinh bỉ của cô bé còn hơn mình thấy những giọt lệ long lanh khắc khoải kia...

Ôi tình yêu! Đến rồi lại đi luôn để lại cho người vết thương lòng...

oOo

Hơi sương sớm lạnh lạnh tràn vào phòng làm Côn Thanh giật tỉnh giấc.

Anh định ngồi dậy nhưng cái đầu nặng chịch như đeo đá khiến anh nhăn mặt buông mình nằm xuống suy nghĩ mọi việc đã qua. Đúng rồi, đêm qua là đêm tân hôn của anh mà đến bây giờ mới tỉnh. Còn Chi Mai?

Nhè nhẹ nhõm người dậy nhìn sao, anh thấy cô nằm cạnh thở đều đặn. Trên tay còn cầm chiếc khăn ướt.

Chợt hiểu Côn Thanh xúc động, định ôm chầm lấy vợ, nhưng cố dằn lòng cho cô được ngon giấc. Tội nghiệp! Chắc suốt đêm qua say quá, Chi Mai phải thức để săn sóc cho anh. Anh yêu cô từ lâu lắm, từ khi cô có mặt trong nhóm bạn phổ thông của Võ Hoàng. Nhưng cô còn quá ngây thơ, mỗi lần gặp anh lại vùi vĩnh quạ.

Trong khi thằng em còn mài ghế trường đại học, anh đã chấp chững theo cha vào nghề kinh doanh. Trẻ tuổi, lại rùng rẻng áo quần bánh bao bên cạnh anh không lúc nào thiếu bóng hồng. Anh ngán ngẩm những gương mặt phấn son công phu tỉ mỉ mảy mòi, mắt phượng, môi đỏ trái tim mà ngất ngây với một làn da mịn màng tự nhiên, đôi môi hồng chúm chím nũng nịu. Anh chán chường những lời nói ỡng ẹo, ngọt ngào mon trớn, mà say mèm điên đảo giọng cười giòn tan trong vắt ngây thơ của Chi Mai. Anh tự nhủ lòng: Từ từ để cô bé ra trường đã, cũng chưa muộn lắm đâu.

Đến khi Võ Hoàng vào một ngày kia hớn hở giới thiệu "con dâu tương lai của mẹ", làm anh choáng váng. Anh muốn đập tan cái thế giới rộng lớn này mà không dành một trái tim bé nhỏ ấy cho anh.

Võ Hoàng có hơn gì anh kia chứ. Trong khi anh đường hoàng bước chân vào công ty với danh chức trợ lý giám đốc thì Võ Hoàng còn đang mơ mộng thả hồn về tương lai xa vời với khung cọ, sơn... Trong khi anh vung tiền qua cửa sổ như một ông chủ con thực sự thì Võ Hoàng lại ngửa tay xin tiền để đi theo hoài bão của mình. Thằng em trai không có gì cả mà nó dám giành lấy điều thiêng liêng nhất mà anh hằng ấp ủ. Không thể được, cái gì của Tiêu Côn Thanh này thì chẳng ai lấy được cả. Ngày ấy rồi cũng đến, khi cha anh qua đời, anh nghiễm nhiên trở thành tổng giám đốc công ty của Tiêu gia. Anh bảo Võ Hoàng về giúp quản xuyến công việc một thời gian. Rồi một ngày kia, Võ Hoàng bị bắt... Chi Mai trở thành vợ Côn Thanh. Ôi! Một giấc mơ trở thành hiện thực khi người mà mình hằng mong đợi nằm ngay bên cạnh đang say giấc nồng.

Mỉm cười mãn nguyện, Côn Thanh chồm đến hôn nhẹ lên đôi mi khép hờ hững của Chi Mai. Nụ hôn làm cô choàng tỉnh mở mắt ngơ ngác nhìn quanh.

- Cô bé của anh dậy rồi à?

Nhìn thấy ánh ban mai bắt đầu tinh nghịch leo qua khung cửa sổ cô hoảng hốt bật ngồi dậy, cầu nhàu:

- Trời ơi! Sao anh không gọi em? Lần đầu tiên về nhà anh mà dậy muộn ngượng chết đi được.

Anh quàng tay kéo cô ngã nhào ra giường.

- Làm gì em lo lắng dữ thế? Mẹ biết đêm qua chúng ta mệt vì khách mời mà. Em cứ nằm nghỉ một chút đi. Lệnh đó!

Vừa đưa ngón tay răn đe, Côn Thanh bước xuống giường tiếp:

- Chờ anh một chút nhé. Anh quay lại ngay.

Chi Mai nhìn quanh, kể từ bây giờ sẽ là phòng của mình. Côn Thanh chu đáo mua sắm cho cô không thiếu thứ gì. Cô biết anh rất yêu cô, nhưng tình yêu quá mãnh liệt, điên cuồng của anh chỉ làm cho cô sợ mà thôi.

Côn Thanh quay lại với cái mâm trên tay, anh đặt lên bàn vui vẻ nheo mắt:

- Xong rồi, cô dâu dậy đi, anh đã làm điểm tâm sẵn. Anh chắc đêm qua em cũng mệt và đói lắm.

Chi Mai lười biếng ngồi dậy vào phòng vệ sinh. Lát sau, trở ra, cô có vẻ tỉnh táo hơn. Trên mâm là hai ly sữa nóng bốc khói, một đĩa bánh mì và đĩa ốp la thơm phức. Bây giờ thật sự cô đói cồn cào. Nhẹ ngồi xuống chiếc ghế, cô nhìn chồng:

- Anh nghĩ em chắc hư lắm phải không? Ngủ dậy muộn mà còn để chồng lo điểm tâm, me....

- Em đừng lo. Cứ ăn no đi, anh đưa về nhà thăm cha mẹ. Mẹ mình đi tập dưỡng sinh với các bà bạn từ sớm. Bắt đầu từ hôm nay có thêm cô dâu xinh đẹp chắc bà vui lắm.

Một tình cảm nhẹ khó tả dâng lên trong cô. Phải chăng đó là tình nghĩ vợ chồng bắt đầu hình thành trong cuộc sống lứa đôi?

Chi Mai ăn thật ngon lành, cô ngẩng đầu lên khi Côn Thanh ngọt ngào gọi:

- Chi Mai!

- Vâng. Có chuyện gì thế?

- Cho anh xin lỗi chuyện đêm qua nhé.

Cô có vẻ không hiểu:

- Anh muốn đề cập vấn đề gì?

Anh chồm qua bàn tay nắm lấy tay vợ thành thật đáp:

- Đêm tân hôn là một đêm thật ý nghĩa nhất đối với đôi vợ chồng, bạn bè cứ chúc rượu mãi nên anh say mềm, phải để em lo lắng. Anh thành thật xin lỗi em, Chi Mai à.

Cô cười chua chát:

- Em và anh có xa lạ gì đâu mà anh khách sáo như thế?

Côn Thanh kêu lên bối rối:

- Chi Mai! Em đừng nói vậy. Anh đau lòng lắm em có biết không? Chuyện qua rồi, em đừng nhắc lại, anh hứa sẽ yêu em đến trọn đời mà.

Cô giữ giọng thật bình thản, cô ngược lên nhìn anh:

- Em hiểu điều đó mà. Thôi, chúng ta sửa soạn cùng đi về nhà nghe anh.

Côn Thanh bước đến phía sau vòng tay ôm lấy cô, hôn lên mái tóc đen nhánh, thủ thi:

- Cảm ơn em đã hiểu lòng anh. Anh hy vọng kể từ hôm nay hai vợ chồng mình sống với nhau thật hạnh phúc nhé. Em đồng ý không?

- Nếu không đồng ý thì làm sao em lại chịu làm vợ anh chứ?

Anh hớn hờ nhanh tay dọn dẹp, bụng mâm ra đến cửa còn cố quay lại nói thêm:

- Em thay đồ trước đi, anh xuống dặn chị giúp việc một chút, anh sẽ lên ngay.

Chi Mai lắc đầu thật mạnh, cố nhắc nhở mình hãy sống với thực tại. Bắt đầu từ bây giờ, cô là vợ của Tiêu Côn Thanh, người mà cô phải nâng khăn sửa túi cả cuộc đời còn lại. Đối với Côn Thanh, Chi Mai là tất cả. Cô hiểu rất rõ điều đó. Và tự dặn lòng phải làm tròn bổn phận vợ hiền.

Côn Thanh đã trở lại nhìn thấy vợ ngồi thờ người ra, anh cười giòn:

- Trời đất! Cô mèo con này ăn no rồi vẫn chưa tỉnh ngủ hay sao? Chi Mai!
Em không khỏe à?

Cô lúng túng bào chữa:

- Dạ không. Tại em chưa quen đó thôi. Từ từ em sẽ thích nghi mà.

Khép cửa phòng xong, Côn Thanh bế gọn cô đặt lên đùi mình:

- Chi Mai! Mỗi lần nhìn thấy em bên cạnh anh chỉ sợ mình còn trong mơ, mở mắt ra là em lại biến mất.

- Anh thật là... Bộ em quan trọng lắm hay sao?

- Anh nói thật nhé? Nếu em mà bỏ anh, thì anh sẽ không sống nổi đâu.

Cô đùa để trấn áp con tim yếu đuối của mình:

- Trên đời này còn thiếu gì người con gái khác xinh đẹp, thông minh và toàn diện hơn em.

- Nhưng những người đó không phải là Lưu Chi Mai, là người vợ yêu quý nhất của anh.

Cô ngược mắt lên nhìn thấy cả một niềm say mê trong mắt Côn Thanh, hai gương mặt thật gần nhau.

Côn Thanh hôn đắm đuối lên trán, lên má lên đôi môi mọng đỏ của cô một cách nồng nàn.

Tiếng xe cô dưới phố vang lên báo hiệu một ngày khác nối tiếp, Côn Thanh kéo nhẹ cánh cửa sổ lại, bế gọn Chi Mai đến bên giường. Cô giẫy nảy:

- Anh... trễ lắm rồi, chúng ta đi thôi. Anh làm gì thế?

Côn Thanh kê vào tai cô đáp:

- Chẳng có ai hỏi chồng mình câu ấy vào ngày tân hôn cả, cô bé ạ.

Cô e thẹn giấu mặt vào ngực anh thâm nhủ:

"Lưu Chi Mai ơi! Hãy yên phận làm một người vợ tốt nhé. Để khỏi phụ tình yêu mà anh ấy dành trọn cho mình".

Dù đêm tân hôn đến với họ có muộn màng nhưng vẫn đầy đủ ý nghĩa đối với đôi vợ chồng son.

Dạ Miên

Uẩn khúc tình yêu

Tập 2

Ngồi trong giảng đường mà đầu óc của Triển My vẫn không sao tập trung được, những nụ hôn đầu đời đêm nào mà "người ấy" dành cho cô cứ vương vấn mãi trên trán trên má. Dù nụ hôn chỉ dừng lại ở mức tình cảm anh em, nhưng tâm hồn trong trắng của cô cứ xao động, băng khuâng. Cô biết tạo hóa ưu đãi cho mình có được một gia đình đầm ấm chỉ với người cha đáng kính và bà vú hiền lành, cộng thêm nhan sắc xinh đẹp, nhưng không vì thế mà Triển My tự cao, hoặc xem thường người khác. Chính vì lẽ ấy bên cạnh cô không bao giờ thiếu những chàng trai săn đón, chiều chuộng, thế mà trái tim ngây thơ kia vẫn đứng dừng.

Bạn cô thường trêu chọc cô:

- Trái tim của mi làm bằng "inóc.. xò" hay có dòng máu lạnh sao mà cứ phớt ăng lê với tất cả vậy?

Cô chỉ cười cười không đáp, cô hiểu rất rõ nỗi lòng thầm kín của mình chẳng bao giờ thích hợp với bạn bè cùng lứa sôi nổi hoạt bát. Đến khi một người đàn ông khác xuất hiện đã làm tan rã lớp băng tuyết mà từ lâu cô dùng để tự bảo vệ lấy mình. Người ấy chính là Tiêu Vỹ Hoàng, "thầy" dạy của cô. Thái độ trầm tĩnh, chững chạc, phong cách nghệ sĩ đã chinh phục cô tiểu thư Ôn Triển My từ lúc nào không biết.

Nhưng càng gần gũi, cô thấy bản tính của Vỹ Hoàng thật kỳ lạ. Có lúc ngọt ngào, dịu dàng quan tâm đến cô, nhưng thoát cái lại lạnh lùng, xa lạ đến khó hiểu. Nhiều đêm Triển My cứ trần trọc thổn thức không ngủ được. Cô

chẳng làm cách nào để ép mình đừng ray rứt vì "người ấy", một người mà cô gởi trọn cả ước mơ tuổi thanh xuân một cách thầm kín...

- Ê! Mi nghĩ gì mà cứ thần người ra thế? Hết giờ rồi kìa!

Cái huých tay của cô bạn ngồi bên cạnh khiến Triển My giật nảy mình, nhìn quanh giảng đường bắt đầu thừa thót khi giờ lên lớp đã xong từ lâu.

Cô cười lúng túng vội chữa thẹn:

- Đâu có, mình chờ mọi người về trước để lấy xe cho dễ mà.

Cô bạn vội vàng tin ngay, vì chính cô ta cũng ngán ngẩm cảnh ồn ào ở bãi giữ xe khi tan trường.

Chờ thêm một lúc nữa, Triển My mới lững thững dắt xe ra cổng. Hoàng hôn trong thành phố luôn bị những dãy nhà cao tầng che khuất, nhưng vài ánh vàng nghịch ngợm vẫn cố len lỏi đáp lên mái tóc dài các cô gái trên đường. Chẳng mấy chốc, cô về đến nhà, bà Hòa đang loay hoay nấu ăn dưới bếp. Triển My vờ hít hít mũi nhăn mặt:

- Vú ơi! Con đói bụng quá! Vú có gì cho con ăn với.

- Con ráng chờ chút xíu có được không?

- Mọi bữa con vẫn chờ ông nhà về mà, sao hôm nay đói sớm thế?

Cô cười phá lên rồi ôm lấy bà vú nũng nịu:

- Con đùa với vú một tí cho vui thôi, chiều nay con có hẹn rồi, con không dùng cơm nhà đâu. Vú nói giúp ba con nhé. Nhé vú!

Bà Hòa dừng tay quay ngoắt người lại hỏi nhanh:

- Con hẹn với ai thế? Con gái lớn phải cẩn thận đừng giao du với bọn du thủ du thực nghe con.

- Vú đừng lo, người ấy vú cũng biết mà.

Bà vú cau mày suy nghĩ rồi bật thốt:

- Có phải cậu Vỹ Hoàng không con?

Cô bẽn lẽn ửng đỏ cả mặt lên, mỉm cười thay cho câu trả lời. Bà Hoa gật gù có vẻ hài lòng.

- Đi với cậu ấy thì vú và cả cha con cũng vui và an tâm. Triển My này! Thế ấy có nói gì với con chưa?

- Vú... sao vú hỏi kỳ vậy? Nói gì mới được kia chứ?

Bà Hòa bật cười cốc yêu lên đầu cô, chếp miệng:

- Chuyện trai gái hò hẹn gặp riêng để làm gì, con còn hỏi vú nữa à?

Thẹn quá, cô ôm mặt chạy nhanh về phòng, miệng hét lớn:

- Vú chộc con hoài, con nghỉ chơi vú ra luôn đó.

Bà Hòa nhìn theo, lắc đầu.

- Con bé này cứ như còn bé lắm vậy. Hở một tí là đòi nghỉ chơi liền, chẳng từ ai cả. Cậu trời phật phù hộ con bé gặp được người đàn ông như cậu ấy thì tốt lắm.

Trong khi đó Triển My đang ngồi trước kính bàn trang điểm. Một cô bé xinh đẹp với đôi mắt long lanh hạnh phúc, một làn môi mọng đỏ tuổi thanh xuân, một đôi má ửng hồng ngậy ngát hương say của môi tình đầu. Mình đây ư? Ô Triển My đó chẳng? Cô từng nghe bạn bè kháo rằng "Tình yêu làm cho người con gái thay đổi tuyệt vời hẳn lên", như thế thì chết rồi, ngày mai tại bạn sẽ quây lấy cô mà tra khảo vì làm sao giấu được nụ cười cứ chum chim, đôi mắt cứ rực sáng và má cứ hây hây đỏ...

- My à! Cậu Vỹ Hoàng đến rồi đây nè!

- Vâng, vú bảo anh ấy chờ con một chút. Con xuống ngay.

Lần đầu tiên hẹn hò với người khác phái lại là người mình cảm mến, cô thấy hồi hộp lạ. Hết chọn chiếc áo đầm nay lại chọn bộ đồ tây khác, cuối cùng cô ưng ý nhất chiếc đầm trắng muốt dài chấm gót. Màu trắng này sẽ đánh dấu một ngày trọng đại nhất đời cô, tất cả tình cảm trong trắng của cô sinh viên dành hết cho người có tên Tiêu Vỹ Hoàng.

Vẫn để tự nhiên không phấn son, Triển My xoa mái tóc dài xuống ngang lưng, cầm chiếc ví đi xuống. Vỹ Hoàng đối với cô không có gì xa lạ mà đôi chân cô bỗng dưng cứ như cứng lại trong mỗi bước đi. Hôm nay Vỹ Hoàng trông có vẻ trẻ hơn với chiếc sơ mi trắng cùng quần tây đen, nhìn thấy cô, anh vội đứng lên buột miệng:

- Trông My thật lạ!

Cô bẽn lẽn cúi đầu đáp nhỏ:

- My cũng thế, có gì khác đâu. Chúng ta định đi đâu vậy anh?
- Anh sẽ đưa My đến một nơi mà chắc chắn My chưa bao giờ. Xin phép vú con đi.
- Các con đi vui vẻ nhé?

Ngồi sau lưng trên chiếc xe gắn máy không lấy gì làm mới của anh mà cô thấy tâm hồn vui lạ. Đối với Triển My, vật chất chỉ là thứ phù hoa. Cô nhẹ nhàng nép người vào tấm lưng rộng một cách tin cậy. Mái tóc dài đen óng của cô tung bay trong gió chiều, thỉnh thoảng lại quăn quýt bờ vai của chàng trai trẻ.

Chạy vòng quay nhiều con đường nhỏ, cuối cùng Vũ Hoàng dừng xe lại trước một quán cà phê thật thơ mộng nằm cạnh bờ sông. Quán rất đơn sơ với mái lợp bằng lá dừa nhưng phong cảnh được bày trí như nông thôn thật lãng mạn. Những chiếc bàn ghế tre xinh xinh bao quanh chậu xương rồng kiểng hình thù lạ mắt, trên bàn lúc nào cũng có bình trà nóng ủ trong trái dừa khô ngộ nghĩnh.

Triển My thích thú trầm trồ:

- Làm sao anh biết một nơi tuyệt vời như thế này?
 - Con trai mà, thời sinh viên bọn anh cứ sục sạo tìm những nơi lạ để suy gẫm chuyện đời, để sáng tác... My uống gì, anh gọi nhé?
 - Cái gì cũng được, em dễ nuôi mà.
 - Ngồi ngay gió sông My dùng dùng đá lạnh lắm, sữa nóng được không?
- Cô cảm thấy ấm áp trước sự chăm sóc tế nhị của anh nên ngoan ngoãn gật đầu. Những chiếc tàu chạy ngược chiều đã lên đèn khi hoàng hôn dần khuất bóng. Ngọn đèn pha lê lướt loang loáng trên mặt sông ẩn hiện nhiều đám lục bình bông bênh giỡn sóng.
- Đẹp quá, thơ mộng quá phải không anh?

Giọng nói của Triển My thật khê khàng, cô như sợ phá vỡ sự im thiêng liêng ấy.

Cả hai im lặng thật lâu bên nhau, Vũ Hoàng lên tiếng trước.

- Triển My, có phải em là người luôn ghét sự giả dối?

Cô nường mắt có vẻ ngạc nhiên:

- Vâng. Nhưng sao anh lại đề cập đến chuyện này?
- Bởi vì nó bắt đầu cho một câu chuyện anh sắp kể với em. Gia đình nó rất hạnh phúc bởi lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười của hai đứa con trai khỏe mạnh. Hạnh phúc cứ lớn dần lên khi cả hai đều trưởng thành. Định mệnh cướp đi người chủ trụ cột gia đình do tai nạn. Người anh phải gánh lấy sản nghiệp của cha đang bỏ dang dở để nuôi mẹ và em trai. Một thời gian sau đó không quán xuyến nổi, người anh đành cầu cứu em mình phụ giúp khi vừa ra trường. Một thương trường hoàn toàn không phù hợp với những gì mình đã học, nhưng vì thương mẹ và anh, người em đành nghe theo.
- Nếu là em thì em cũng làm như vậy, người em thật là hiếu thảo.

Căn môi thật đau, anh tiếp tục:

- Vào một ngày kia.. một ngày yên ả cũng như mọi ngày, người em bình tĩnh trong căn phòng quen thuộc của mình với... đôi còng trên tay. Anh bị bắt với tội danh chiếm đoạt tài sản của công ty, đó là số tiền khá lớn để pháp lương cho công nhân.

Triển My không kiềm được buông miệng hỏi nhanh:

- Tại sao chuyện ấy lại xảy ra? Một con người hiếu thảo biết suy nghĩ chẳng lẽ lại làm chuyện ấy hay sao?
- Nếu lúc ấy, chỉ duy nhất một người có suy nghĩ như My cũng là điều an ủi cho người ấy rồi. Nhưng sự thật vẫn là sự thật không sao chối cãi được. Hai năm ở trại cải tạo đó là cái giá phải trả cho việc làm của mình. Sau hai năm chàng trai ra trại, tự quyết sẽ làm lại bằng chính nhiệt huyết của mình, nhưng thực tế quá phũ phàng.
- Anh kể nhanh lên, em sốt ruột quá.
- Người mẹ đáng kính xấu hổ khi nhìn mặt đứa con lầm đường lạc lối, người anh không nhận em vào công ty, sợ ảnh hưởng uy tín của mình. Điều nâng đỡ cuối cùng là cô bạn thân cũng là người yêu thời sinh viên. Cô ấy lặng lẽ chia tay chàng trai không một lý do nào cả. Thật là buồn cười. Trái tim phụ nữ luôn yếu đuối, Triển My xót xa bình luận:

- Thật không công bằng. Tục ngữ có câu "Đánh kẻ chạy đi, chứ không đánh người quay lại". Trong cuộc sống, ai lại không có lỗi lầm, quan trọng là họ có chịu sửa đổi hay không. Ờ.. mà sao tự dưng anh lại kể chuyện này cho My nghe? Nó có liên quan gì đến chúng ta đâu.

Nhìn cô thật lâu, anh không trả lời câu hỏi của cô mà cất giọng thật trầm, tiếp:

- Tạo hóa như cổ tình trêu chọc trái tim đang rỉ máu của chàng trai trẻ. Hôm ra trại, anh ta gặp ngay một cô gái trong trắng tinh khiết như pha lê. Cô bé có vẻ ghê sợ anh, nhưng trời xanh lại lần nữa sắp đặt họ tái hợp nhau vào hoàn cảnh khác. Thời gian sau tình cảm nảy sinh giữa hai người, biết cô gái không nhận ra mình, chàng trai ấy luôn sống trong sự cắn rứt của lương tâm. Tình yêu thật sự không thể nào sống lâu trong dối lừa được. Triển My! Hôm nay anh muốn gặp riêng em để kể hết những gì từ lâu mà anh không dám tư tưởng. Triển My! Anh chẳng hề mong muốn ở em một lòng thương hại hay cầu xin gì ở em cả. Anh chỉ muốn em biết tất cả sự thật về Tiêu Vỹ Hoàng này thôi.

Dù dưới ánh đèn lấp lánh chớp tắt ở quán cà phê nhưng Vỹ Hoàng vẫn nhận ra gương mặt trắng bệch của Triển My, đôi mắt cô mở to lộ vẻ kinh ngạc quá độ, môi cứ mấp máy không thốt nên lời.

Lo lắng anh chồm đến lấy lấy đôi tay giá lạnh của cô xót xa:

- Triển My! Anh thành thật xin lỗi em. Anh muốn nói ra chuyện này từ lâu rồi, nhưng anh... anh quá yêu em, sợ mất em.

Đột ngột cô rút mạnh tay về nghẹn ngào tức tưởi:

- Anh đừng đến gần tôi nữa. Nếu không, tôi... tôi nhảy xuống sông ngay.
- Thôi được, anh hiểu mà. Nhưng em đừng nên xúc động quá nhiều Triển My.

Cô ôm mặt khóc ròn:

- Trời ơi! Tại sao tôi quá mù quáng đi yêu một người lừa dối tôi cơ chứ. Mẹ Ơi! Con khổ quá mẹ Ơi.

Tiếng gọi mẹ thống thiết của cô gái vừa chớm yêu gặp nhiều nghịch cảnh

khiến anh càng đau lòng hơn. Đến bây giờ Vũ Hoàng mới biết Triển My yêu mình đến thế, và cả anh cũng vậy. Bởi vì quá yêu cô, nên anh cố nén im lặng đến sự thể như thế này. Nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía hai người, anh ái ngại lên tiếng:

- Triển My! Anh vạn lần có lỗi, em cứ mắng, cứ đánh anh thế nào anh cũng chấp nhận, miễn sao em đừng tự tin làm khổ mình.

Cô ngẩng phắt đầu lên cố nén tiếng nấc trong lồng ngực bé nhỏ, gương mặt ràn rụa đầy nước mắt. Cô nói từng tiếng thật khó nhọc.

- Anh nghĩ tôi sẽ đối xử như thế nào hay sao? Anh không đáng đâu, không đáng đâu. Tôi cảm hận anh suốt đời.

Thốt ra những lời như thế, Triển My có vẻ thấy dễ chịu hơn. Có tiếp bằng giọng rành mạch, như lệ vẫn lăn chã rơi.

- Tôi yêu anh vì anh cùng chung chí hướng nghệ thuật, tôi yêu anh vì anh là một người cầu tiến, không lệ thuộc vào gia đình giàu có, và cuối cùng tôi yêu anh vì trái tim tôi mách bảo anh là người đàn ông chân thật nhất trong tình cảm. Tôi tuy sinh ra trong một gia đình có nề nếp, nhưng không hề chút thành kiến với những ai đã một lần lầm lỗi. Nhưng tôi không bao giờ tha thứ vì anh xúc phạm tôi, giấu giếm sự thật suốt thời gian qua.

Vũ Hoàng không thể thốt lên lời nào vì mình đã chạm đến lòng tự trọng của một cô gái biết yêu. Anh cắn môi im lặng nhìn mãi gương mặt vừa quen thuộc đến gang tấc lại vừa như xa cách nghìn trùng kia.

Một khoảng trống ngọt ngào giữa không gian khoáng đãng, thật là nghịch lý, cũng như nỗi háo hức lẫn hèn hờ đầu tiên của hai người lại trở thành sự Oán hận không hóa giải được.

Thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng nấc nhẹ rồi rạc, anh lên tiếng đánh tan sự nặng nề đó.

- Triển My! Anh... tôi thành thật xin lỗi em. Tôi biết em không thể nào tha thứ cho tôi được, bởi vì... Mà không, có nói thế nào đi nữa, sự thật cuối cùng không thể nào thay đổi. Tôi không hề thanh minh cho sự trong sạch của mình, mà xin em hãy xem những chuyện đã qua như một cơn ác mộng

mà thôi. Cố gắng học hành đừng phụ lòng tin của cha, của vú Hòa và của... thầy cô. Tôi...

Trái tim yếu mềm của Triển My một thoáng xao động. Ôi! Sao bờ vai ấy gần gũi quá, ánh mắt ấy thiết tha quá, giọng nói ấy ngọt ngào quá mà mình không thể ngã lòng vào được. Không. Mình không cho phép bản thân gục ngã. Cô hất gương mặt tái mét lên đáp chậm:

- Tôi không muốn nghe lời ngụy biện nào của anh nữa. Tôi hy vọng trên đường đời, tôi và anh đừng bao giờ tái ngộ. Vĩnh biệt.

- Triển My! Tôi đưa em về.

- Không cần.

Cô chạy nhanh ra đường, Vỹ Hoàng luống cuống rút tiền ra để lại bàn, quay xe chạy theo. Nhưng Triển My vừa kịp ngoắt taxi chờ đến. Tại cô còn thoáng nghe tiếng anh:

- Rồi một ngày nào đó em sẽ hiểu tôi hơn, cô bé à.

Thế là hết. Chấm dứt một cuộc tình. Chẳng lẽ Tiêu Vỹ Hoàng này vô duyên đến thế sao? Nếu biết trước anh xin ở lại trại cải tạo có lẽ đầu óc thanh thản hơn. Biết anh là người có học thức, lại chuyên về nghệ thuật, nên anh phụ trách thông tin báo tường về mặt tinh thần cho trại. Sau cánh cổng trại mọi người đều bình đẳng như nhau, không phân biệt người giàu kẻ hèn hay người sang kẻ khó.

- Anh gì đó ơ! Anh để quên cái này.

Cô tiếp viên đi đến đưa cho anh chiếc khăn tay màu hồng thơm ngát còn ướt đọng những giọt lệ của người yêu bé nhỏ vừa vượt mất khỏi cuộc đời. Ngắm nghía giây lát, Vỹ Hoàng cẩn thận cất kỹ vào túi áo, anh chẳng hề có ý định trả lại chủ nhân nó, vì đó là tặng vật duy nhất kỷ niệm một tình yêu ngắn ngủi vừa qua đời anh để lại hai nỗi đau khác nhau, nhưng Triển My làm anh luôn xót xa khi nghĩ đến.

oOo

Vừa bước vào nhà, Côn Thanh hít hít mũi có vẻ ngạc nhiên:

- Mẹ! Nhà mình hôm nay có khách à? Sao con nghe có nhiều mùi thơm hấp

dẫn quá thế?

- Đâu có khách khứa gì. Lát nữa Vũ Hoàng về nhà chơi, mẹ dặn chị bếp làm chút món ăn ngon để bồi dưỡng em con. Tội nghiệp, nghe nói cũng đi đó đi đây dữ lắm, ăn uống thất thường.

- Thì tại chú ấy muốn rước cực cho mình ở thành phố này thiếu gì việc lại cứ muốn lay lắt tứ xứ.

Chi Mai bung ly nước chanh đặt trước mặt chồng rồi rụt rè lên tiếng:

- Hay là... anh gọi chú ấy về công ty làm việc đi, có anh có em.

Côn Thanh dẫn mạnh ly nước chanh xuống bàn làm sóng sánh nước tràn ra mặt vải hoa, gần giọng:

- Tại sao em nói mà không chịu suy nghĩ chứ? Tuy công ty mình của tư nhân nhưng phải có uy tín, ai dám giao du với công ty từng có người bị còng tay vì tội chiếm đoạt tài sản của công.

Cô vẫn cố dịu dàng phân bua:

- Em hiểu điều đó chứ, nhưng chuyện đã qua lâu lắm, gần bốn năm rồi, ai mà còn nhớ đến chuyện cũ. Anh nên giúp chú ấy làm lại cuộc đời, em tin chú ấy sẽ làm được.

- Em xót xa cho nó à?

Nghe con trai nổi lên bệnh cổ hữu, bà Tiêu lên giọng can ngăn:

- Các con đi làm về mệt, lên tắm rửa thay đồ cho khỏe, chút xíu nữa Vũ Hoàng về, mẹ gọi xuống. Theo mẹ thấy, em con rất hài lòng về công việc mới này, thu nhập cũng cao lắm, các con đừng bận tâm về nó nữa. Nó tự biết lo cho bản thân mà.

Nghe những lời chí lý của bà, Côn Thanh dịu xuống ngay, anh bung ly nước nốc lên một hơi rồi quay sang vợ xuề xòa:

- Bà xã! Lên chuẩn bị quần áo sẵn cho anh nhé.

- Vâng ạ.

Nhìn theo đứa con dâu ngoan ngoãn dời gót, bà Tiêu lắc đầu:

- Chi Mai nó vừa ngoan vừa hiền, sao con cứ gắt gỏng với vợ con hoài, không sợ nó buồn hay sao?

- Ôi giào! Đàn bà mà mẹ lo chi cho mệt, vui đó rồi buồn đó.
- Vậy con cũng bảo mẹ như thế à?
- Mẹ! Tại mẹ nghĩ thế chứ... thôi, con về phòng chút đây.

Chị giúp việc rón rén bước lên hỏi:

- Thưa bà chủ, thức ăn xong hết rồi ạ. Có cần dọn ra ngay hay là chờ cậu Ba đến?
- Chị cứ để sẵn dưới bếp, chừng nào mọi người họp mặt lại đầy đủ, chị hãy dọn lên.
- Vâng, thưa bà.

Ngồi một mình bà Tiêu suy gẫm chuyện đời. "Hở dũ con không ăn thịt con"

nữa là, hưởng chi bà chỉ có vồn vẹn hai thằng con trai. Một đứa là tổng giám đốc đi xe hơi bóng lộn ở nhà sung mặc sướng, còn một đứa đi làm thuê ở nhà mướn, hôm nay ăn chỗ này, ngày mai dùng chỗ nọ. Bà cũng xót lòng dạ lắm chứ. Nhưng biết làm sao hơn. Bằng cách chiều lòng một bên để yên nhà ấm cửa, lỗi lầm của Võ Hoàng tuy một thời có làm bà bề mặt giữa giới thượng lưu, nhưng thời gian cũng làm mọi chuyện nguôi ngoai. Nhất là ở giữa lòng thành phố nhộn nhịp, mọi người cứ như bị cuốn hút theo vòng xoay của tự nhiên, đâu ai còn nhớ dòng họ Tiêu từng là cái bia của thiên hạ. Thuở nhỏ, Côn Thanh đã tỏ rõ bản tính độc tài chính mình. Những món đồ chơi mà chồng bà mua cho thằng con nhỏ nếu không lấy được thì bằng mọi cách, Côn Thanh đập phá để em mình khỏi chơi luôn. Ngược lại là em mà Võ Hoàng luôn nhường nhịn anh mình. Bà nhớ rất rõ khi con trai bị còng tay đưa lên xe, nó không hề nói lời nào, đôi môi mím chặt, ánh mắt nhìn vào bà nửa xin lỗi, nửa van lơn điều gì đó. Nhưng bà đã vội ngoảng mặt đi (!). Suốt hai năm bà không hề một lần lên thăm con. Cả đến khi ra trại, tự bước chân về nhà, bà cũng cắn rứt hối hận lắm chứ. Ôi! Sao cái danh giá gia phong của Tiêu gia mà chồng bà để lại sao nó quá nặng ký, đến nỗi bà xót xa giấu tình cảm một người mẹ xuống đến tận đáy lòng.

- Mẹ! Mẹ không được khỏe hở mẹ?

Mãi suy nghĩ, bà không hay Vũ Hoàng vào nhà từ lúc nào. Nhìn thấy gương mặt

thần thờ của bà, anh lo âu cất giọng làm bà giật mình lắp liếm:

- Ô, không có gì đâu. Con mới về à?

- Mẹ thật sự không sao? Có gì mẹ cứ nói thật cho con biết nghe, con thật bất hiếu không gần gũi để lo cho mẹ.

Bà cảm động vỗ vai con, giả lả:

- Tại mấy hôm nay, chắc trời hơi nóng nên mẹ mệt chút xíu.

Vũ Hoàng loay hoay đặt một gói to xuống bàn dặn dò kỹ lưỡng chị giúp việc.

- Chị giúp tôi hàng ngay nấu thuốc bổ và các loại sâm có ghi theo toa cho mẹ tôi dùng. Cảm ơn chị nhé.

- Đó là bốn phần của tôi mà cậu Ba. Thức ăn tôi dọn sẵn rồi, để tôi lên mời cô cậu Hai xuống.

Bà Tiêu chắc lưỡi:

- Mẹ có bệnh hoạn gì đâu mà con mua thuốc nhiều vậy, để tiền mà chi tiêu chứ. Hết tiền xài cứ ghé nhà nói với mẹ.

Anh bật cười giòn:

- Mẹ! Con lớn rồi, có việc làm hẳn hoi chứ có phải trẻ con đâu mà ngửa tay xin tiền mẹ hoài. Bây giờ là lúc con trả hiếu bằng chính mồ hôi chứa mình đó. Mẹ khỏe là con vui rồi.

Từ trên lầu bước xuống, mặc bộ pyjama thùng thình, Côn Thanh lớn tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà hai người vui vẻ thế? Có phải chú Ba nhà ta chuẩn bị cưới vợ phải không?

- Chuyện đó em chưa nghĩ đến anh Hai à. Anh chị xuống dùng cơm luôn.

Chi Mai nhẹ gật đầu nhìn anh.

- Chú Hoàng mới về đến?

- Vâng. Công việc ở công ty vẫn tốt chứ chị? Hợp đồng có nhiều không?

Côn Thanh ồn ào cướp lời vợ:

- Chú nên tin tưởng vào tài lãnh đạo của anh Hai này chứ. Nào, xuống dùng cơm đi, bao tử đang biểu tình dữ dội rồi đây nè.

- Cái thằng thật là...

Bà Tiêu vui vẻ mắng yêu con trai, bà thấy trong lòng thật thoải mái trước sự sum họp của gia đình. Món ăn ngon cộng với tinh thần vui vẻ nên ai cũng ngon miệng.

Mọi người lại quây quần trong phòng khách để uống trà.

Vỹ Hoàng gợi chuyện:

- Sau đám cưới sao anh chị không đi hưởng tuần trăng mật ở đâu đó cho có ý nghĩa?

Côn Thanh lười biếng ngả người dựa vào ghế salon, lắc đầu:

- Thời buổi kinh tế thị trường có làm mới có ăn chứ, hưởng tuần trăng mật thì lãng mạn ý nghĩa thật đó, nhưng chỉ có trong phim thôi chú em à. Còn em bé học trò của chú, hai người phải lòng nhau chưa vậy?

Vỹ Hoàng cảm thấy hơi ngượng trước câu hỏi sỗ sàng của anh mình, nhưng anh gượng gạo đáp:

- Em chỉ giúp cô ấy trong chuyện học tập thôi, cô bé còn đi học mà.

- Học thì học, cứ yêu đi ra trường rồi cưới có muộn gì đâu.

Vỹ Hoàng vội vã bắt qua chuyện khác, tránh xa vấn đề còn đang làm anh nức nở.

- Tối nay em định ghé đây trước thăm gia đình, sau báo với mẹ và anh chị.

Hai là ngày mai em chuyển công tác lên Cao Nguyên. Chắc thỉnh thoảng mới về thăm nhà được.

Bà Tiêu có vẻ thảng thốt hỏi lại:

- Ở đây không có việc làm sao mà con lên trên ấy? Rừng núi hoang vu, khí hậu lạnh lẽo làm sao con chịu nổi. Ở lại đi, mẹ bảo anh Hai con tìm một chỗ làm ổn định cho con.

Cũng muốn chứng tỏ mình là người có chút tình cảm, Côn Thanh góp ý:

- Mẹ nói phải đây. Chú cứ ở lại đi, lên ấy bị sốt rét rừng lại khổ thân. Anh

bạn bè thiếu gì, sẽ nói họ tìm giúp chú ở thành phố cho an nhàn tấm thân.

- Em biết gia đình rất lo lắng cho em, nhưng mọi người an tâm "làm trai vai năm tấc rộng, mình mười thước vuông" mà. Thuốc men thì nơi đâu lại chẳng có. Vả lại có dịp là em bay về ngay.

Bà Tiêu thở dài rồi tắc lưỡi đứng lên:

- Nếu con quyết định như thế thì mẹ không ép, nếu cảm thấy không thích nghi với công việc trên ấy cứ trở về đây, anh chị con sẽ lo cho. Chờ mẹ một lát nhé, các con nói chuyện với nhau đi.

Bấy giờ Chi Mai mới lên tiếng:

- Chú ra đến đây có thiếu thốn gì cứ gọi điện về anh chị sẽ gửi ngay.

Vỹ Hoàng nhẹ lòng khi thấy không khí gia đình vui vẻ như thế, anh cười:

- Vâng, em nhớ mà.

Bà Tiêu trở ra với một túi xách trên tay, bà đặt xuống bàn, nói:

- Đây là một tí sâm và đồ bổ, con đi xa tự ráng lo cho bản thân.

- Con cảm ơn mẹ, khuya rồi, mẹ lên lầu nghỉ trước đi.

- Ủ, mẹ lên đây.

Nhìn theo dáng sang trọng thường ngày của mẹ mình giờ có vẻ mệt mỏi, anh biết thời gian bà đã già. Cái tuổi mà ai cũng cần gần con gần cháu để an ủi thì anh lại đi xa. Vỹ Hoàng xót xa cầu nguyện:

- Xin ơn trên phù hộ cho mẹ được trường thọ, nhìn thấy con cũng thành danh trên đường đời. Lúc ấy con nguyện sẽ trả hiếu cho mẹ.

- Chú nghĩ gì mà thần người ra vậy?

Vỹ Hoàng giật mình lắp liếm:

- Ồ... không có gì đâu ạ. Thôi, em xin phép anh chị về nhé, em còn phải soạn một số đồ dùng ngày mai đi sớm.

- Ủ, đi thượng lộ bình an nghe.

Vỹ Hoàng xách chiếc túi trên bàn dắt xe ra, Chi Mai lặng người sau khóa cổng. Nhìn thấy người chị dâu nhìn mình như muốn nói điều gì, anh quay sang hỏi:

- Có chuyện gì chị thắc mắc phải không?

Ngập ngừng giây lát, cô lắc đầu:

- Tôi hỏi chú điều này mới đúng. Có phải chú đi xa vì cần việc làm thích hợp cho mình?

- Tại sao chị lại hỏi vậy? Làm xa hay gần có gì khác nhau đâu.

- Khác nhiều lắm. Bởi vì nếu tìm được công việc mình ưa thích thì thời gian và khoảng cách không thành vấn đề. Còn nếu... để trốn tránh một cái gì đó, thì việc làm này của chú vô ích thôi. Sự việc sẽ không được tháo gỡ, còn làm đau đầu mình thêm. Chúc chú đi đường thượng lộ bình an và hãy suy nghĩ về điều tôi nói.

Cánh cửa khép lại sau lưng mà Vũ Hoàng thần người chôn chân tại chỗ. Chi Mai thật tinh ý, chị ấy đoán ra được sự việc từ đầu. Nhưng trước mắt anh không còn cách nào khác, đi xa thật xa để cô bé của anh đừng vướn bận tâm hồn, để trái tim trong trắng mãi mãi trắng trong. Vũ Hoàng biết mình thật sự lừa dối chính bản thân mình.

Bà Hòa nghe tiếng chuông chạy ra mở cổng. Bà có vẻ ngạc nhiên khi thấy chỉ có một mình Triển My đứng lẻ loi yên lặng. Bà không kiềm được ngay câu hỏi:

- Cậu Hoàng không đưa con về sao My? Đêm hôm thế này...

- Tại vú không để ý đó thôi, anh ấy vừa quay xe về nhà cơ mà.

Vừa mở cổng, bà còn cố càu nhàu:

- Nhưng cũng phải chờ vú ra mới được đi chứ, lỡ có chuyện gì thì sao?

Triển My nũng nịu hôn chụt vào má bà bật cười:

- Vú làm như con còn bé lắm không bằng. Đứng ngay trước cổng nhà mình còn sợ. Tại con bảo anh ấy về liền vì sáng mai đi làm xa rồi.

- Ở đâu mà xa chứ? Con đừng có bệnh vục cho cậu ấy nhé.

Cô vươn vai che miệng ngập dài:

- Ngày mai con sẽ kể cho vú nghe, bây giờ con buồn ngủ quá. Cha con chắc nghỉ rồi hở vú?

- Ừ! Ông nhà về phòng từ lâu rồi. Thôi, con tay đồ rồi đi ngủ cho sớm. Để vú khóa cửa hết cho.

- Con cảm ơn vú. Chúc vú ngủ ngon.

Cô rón rén đi nhẹ về phòng sợ phá giấc ngủ của cha mình. Vừa vào đến phòng, khóa cửa cẩn thận, Triển My nhào lên giường òa khóc tức tưởi. Từ lúc lên xe bỏ đi về đến giờ, cô cố nén dòng lệ cứ chực trào ra. Không dám về nhà liền, cô sợ mình không kiềm được lòng khi trông thấy khuôn mặt phúc hậu của cha và lòng lo lắng của bà Hòa. Suốt hàng giờ liền, cô ngồi yên lặng trên một băng ghế đá ở công viên, mặc cho những cặp mắt tò mò soi mói, mặc cho nhiều tiếng huýt sáo trêu chọc. Tâm hồn cô không còn ở trong thân xác phàm tục này nữa mà cứ như bay bổng trên chín tầng mây xanh, người cứ như mất hồn.

- Tại sao lại như thế chứ? Một người đàn ông hoàn hảo trên đời mà mình hết lòng dân trọn tình yêu đầu đời lại như thế sao? Chuyện làm lỗi của anh ấy mình không trách, vì ở đời có ai không một lần vấp ngã. Nhưng tại sao anh ấy lại cố tình che giấu sự thật suốt thời gian qua? Vì yêu mình ư? Yêu mà để tình cảm nuôi dưỡng trong sự lừa dối có tồn tại không?

Cô không hiểu vì động lực nào mà cô có thể lê bước về tận nhà. Và còn đóng kịch trước mặt vú Hòa. Bây giờ cả cơ thể như rã rời không còn chút sức sống, Triển My cứ khóc mùi mẫn. người ta thường bảo: "Nước mắt là liều thuốc xóa tan tất cả mọi khổ đau".

Hình ảnh ngày nào cứ như thước phim chiếu chậm trong tâm trí Triển My, bên chiếc cầu đá cô chồm người để thả những chú cá xinh xắn bầu bạn với mẹ, "người ấy" đã nhào đến ôm chặt lấy cô, mắng nhiếc cô thậm tệ vì nghĩ rằng cô định quyên sinh... người ấy bắt cô đứng yên để phác họa bức tranh về mình mà cô cứ ngỡ gặp tên điên. Khi trở thành người gia sư bắt tắc dĩ, nhiều lần "người ấy" có ý kể hết sự thật rồi lại do dự.

- Anh thành thật xin lỗi em, anh muốn nói cho em chuyện này từ lâu rồi, nhưng anh quá yêu em... sợ mất em.

Có phải đúng như lời tiên đoán của người ấy chẳng? Lời vừa thoát khỏi đầu môi thì mắt cô ấy mãi mãi.

Triển My nhắm mắt lại nhưng hình bóng quen thuộc của Vũ Hoàng vẫn

hiện diện lên thấy rõ mồn một. Đôi mắt buồn não ruột của anh chất chứa bao điều yêu thương vụn vỡ hồi lỗi, cô hoảng hốt bịt tay hai tay lại hét lớn khi nhận thấy trái tim mình thật sự chao đảo.

- Không, tôi căm thù anh, tôi hận anh. Anh cút đi! Cút đi!

Có tiếng chân chạy thình thịch dưới cầu thang và gọi cửa thật nhỏ tiếp theo, cô nhận ra ngay là vú Hòa.

Cô hoảng hốt chụp nhanh chiếc gối đưa lên miệng cắn chặt để kiềm nén tiếng ghen ngào của mình. Thật lâu không nghe động tĩnh gì bên trong bà Hòa chép miệng:

- Đi chơi xong về là có chuyện gì mà ngủ còn la hét nữa?

Tiếng chân xa dần làm cô thở phào nhẹ nhõm, chắc vú nghĩ mình nằm mơ đây. Cô bước xuống giường bật đèn và nhìn vào gương khẽ giật mình.

Trong gương là một cô gái tóc tai rũ rượi, đôi mắt u sầu đến não lòng, màu hồng trên má giờ đã nhợt nhạt ướt đầm. Cô khẽ lắc đầu thở dài tự nhủ:

- Mình không cho phép bản thân dễ dàng gục ngã như vậy đâu. Phải cho anh ta thấy không có anh ta mình vẫn có thể tự đứng vững trên đôi chân của mình mà. Mình phải hoàn thành tâm niệm là mở một phòng triển lãm thật lớn lấy tên là Hoàng My. Tình yêu không thành nhưng "Một ngày thợ giáo cũng gọi là thầy". Nếu không có sự dẫn dắt của Vũ Hoàng, mình không có được như ngày hôm nay. Xin vĩnh biệt mối tình vừa chớm nở, dù đối với mình muốn đặt vào quá khứ quên lãng là điều không dễ dàng.

Bên ngoài tiếng xe chạy thừa thót, Triển My bước đến mở thoáng cửa sổ, cô muốn làn hơi lạnh của sương khuya xoa dịu trái tim cháy bỏng sắp vỡ tung ra của mình.

Đôi mắt hờ hững của cô lướt nhẹ trên những nóc nhà cao tầng chớp tắt nhiều ánh đèn rực rỡ, đôi mắt hạ xuống những hàng cây xanh ven đường nhẹ nhẹ run rẩy cảnh là đón nhận sự mát mẻ của thiên nhiên ưu đãi cho mình.

Đôi mắt hờ hững của cô lướt nhẹ trên những nóc nhà cao tầng chớp tắt nhiều ánh đèn rực rỡ, đôi mắt hạ xuống những hàng cây xanh ven đường

nhẹ nhẹ run rẩy cành lá đón nhận sự mát mẻ của thiên nhiên ưu đãi cho mình, đôi mắt mỗi một cụp xuống đường phố vắng tanh thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe chạy thoát qua. Và... Tim Triển My như ngừng đập, cả toàn thân cô lạnh toát khi thấy bóng dáng một người đàn ông đứng lặng lẽ từ bao giờ ngay dưới cổng nhà mình. Người ấy xoay lưng phía cô, điều thuốc trên đôi môi chốc chốc lại đỏ rực lên. Người ấy quen thuộc đến nỗi nhắm mắt lại cô vẫn cảm nhận được đây chính là Tiêu Vỹ Hoàng. Anh vẫn còn mặc trên người bộ đồ lúc chiều chia tay với cô, chứng tỏ anh vẫn chưa về nhà, chiếc xe gắn máy nằm ngay bên cạnh.

Triển My ôm ngực lão đảo, cô không ngờ anh yêu mình đến như vậy. Sương đêm chắc có lẽ ướt đầm mái tóc bồng bềnh nghệ sĩ của anh mất rồi. Cô muồn chạy tuôn nhanh xuống nhào vào lồng ngực rộng mở đó để nghe lại mùi môi hôn quen thuộc, được nghe giọng nói trầm ấm êm tai. Đột nhiên cô thấy Vỹ Hoàng quăng điều thuốc ra xa rồi nhìn lên cửa sổ phòng cô. Phản xạ tự nhiên, cô đưa tay tắt đèn và nép vôi sau tấm rèm cửa sổ nhìn xuống. Vỹ Hoàng cứ đứng như thế một lúc rồi đưa tay lên gửi đến cô những nụ hôn gió dù biết rằng gió đêm vô cùng bướng bỉnh sẽ không mang đến cho người yêu bé nhỏ của mình. Vẫn lặng lẽ như lúc mới đến, anh lặng lẽ dắt chiếc xe gắn máy của mình đi một quãng xa mới nổ máy. Con người của Vỹ Hoàng lúc nào cũng tế nhị, dễ yêu như thế đấy. Nước mắt lại lã chã rơi trên má, cô dõi mình theo bóng dáng xa dần của anh khe nói cho mình nghe:

- Anh hãy xem chuyện tình của mình như một kỷ niệm đẹp. Đừng bao giờ trách cứ em, bởi vì em không thể dối lòng mà tha thứ cho anh. Hy vọng thời gian sẽ đẩy lùi tất cả vào quá khứ. Anh lên đường bình an, xin để lại nơi đây mọi nỗi buồn vui.

Cô khép nhẹ cửa sổ như khép kín cả tâm hồn mình.

oOo

Ngôi nhà đồ sộ của Tiêu gia bình thường vốn tĩnh lặng, vợ chồng Côn Thanh đến công ty rất sớm, khi hoàng hôn ngã xuống từ lâu, cả hai mới về

nhà. Suốt ngày bà Tiêu ở nhà với chị giúp việc cũng chẳng ai nói với ai lời nào ngoài trừ những lúc cần thiết.

Sáng nay bà đến nhà bạn để đánh vài ván tứ sắc giải sầu, đến chưa mỗi lưng, bà từ giã ra về, dù chủ nhà giữ cách nào cũng không được.

Thấy cửa nhà mở rộng, bà ngạc nhiên hỏi chị giúp việc:

- Ai về mà cửa mở vậy?

- Dạ, mợ Hai về lâu rồi ạ.

Bà Tiêu tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Mợ Hai à? Về một mình hay cả hai vợ chồng cùng về?

- Thưa bà. Chỉ có một mình mợ về thôi. Con thấy mợ đi taxi. Hình như mợ không được khỏe, mợ dặn để mợ nghỉ chừng nào bà về lên cho mợ hay.

Bà khoát tay:

- Thôi được, cứ xuống bếp lo làm việc của mình đi, để tôi tự lên phòng mợ.

Cửa phòng Chi Mai khép hờ, bà nhìn thấy con dâu đang nằm trên giường, bộ đồ tây mặc lúc sáng vẫn còn trên người. Mắt nhắm nghiền, chiếc mền đắp ngang ngực. Bà ngồi nhẹ xuống chiếc ghế bên cạnh khẽ hỏi:

- Chi Mai! Con không được khỏe phải không? Con thấy trong người thế nào?

Giật mình mở choàng mắt ra, thấy mẹ chồng cô hoảng hốt định ngồi dậy, nhưng bà vội ấn vai cô:

- Con cứ nằm ngủ đi.

Cô ngoan ngoãn nghe lời bà:

- Con chắc không sao đâu mẹ à. Mấy hôm nay tổng kết công ty, nên công việc quá bẽ bộn làm con hơi mệt. Con ăn không thấy ngon.

Vừa nói đến đó, cô bùm miệng chạy nhanh vào toilette. Lát sau, Chi Mai trở ra với gương mặt tái nhợt đầm mồ hôi. Bà Tiêu lo lắng dìu cô xuống giường, lấy dầu xoa khắp nơi, bảo:

- Mẹ đưa con đi bác sĩ nghe. Lúc này về chồng con có hay không?

- Dạ không, anh ấy bận ra sân bay đón khách rồi dùng cơm luôn. Con không sao đâu, mẹ đừng lo. Chắc lúc sáng con ăn điểm tâm không...

Bà đột ngột hỏi sau khi chăm chú quan sát con dâu.

- Tháng này con có đúng ngay không?

Cô lắc đầu mệt mỏi:

- Dạ trễ hơn tháng rồi, chắc con làm việc căng thẳng quá thôi.

Chi Mai ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt rạng rỡ đột ngột của bà mẹ chồng, bà vuốt tóc cô như một đứa con gái:

- Chi Mai, con sắp làm mẹ rồi đó, con có biết không?

"Làm mẹ", hai từ thiêng liêng ấy làm cô choáng ngợp, cô chụp vội lấy tay bà lắc nhẹ:

- Ý mẹ nói con có thai phải không?

- Đúng vậy đó con. Kể từ phút này, con cẩn thận hơn nhé. Để mẹ gọi điện báo tin cho Côn Thanh, chắc nó mừng dữ lắm.

Cô vội can ngăn:

- Đừng gọi mẹ! Có khách bất tiện lắm. Anh ấy đằng nào chiều thì cũng về nhà sớm mà mẹ.

- Con có muốn ăn gì không để mẹ sai con bếp nấu món gì cho con dùng?

Cô uể oải lắc đầu:

- Dạ không. Con muốn nằm nghỉ một chút mẹ ạ.

- Ừ, con nghỉ đi, mẹ xuống dưới nhà.

Chi Mai đưa tay lên sờ bụng, cảm nhận được một sinh vật bé nhỏ đang hình thành trong cơ thể mình, cô thì thầm:

- Ôi! Con của mẹ. Dù con là trai hay gái, con vẫn là báu vật của mẹ. Cha con sẽ phản ứng như thế nào khi nghe tin này nhỉ?

Chi Mai khẽ thở dài, cô biết tính chồng, công việc là trên hết. Gia đình chỉ là một cái bóng mờ nhạt sau lưng anh mà thôi. Dù anh rất yêu cô, nhưng lúc có việc cần, Lưu Chi Mai không là gì cả.

Mấy hôm nay ăn uống không được, lại cứ nôn nên cô quá mệt mỏi, vì vậy cô thiếp ngủ từ lúc nào không hay?

Những nụ hôn tới tấp lên mắt, lên môi, lên má làm Chi Mai hoảng hốt mở bừng mắt ra, Côn Thanh kề sát mặt gần cô cười lớn hờ:

- Chi Mai! Em giỏi lắm, bà xã à.

Anh bế cô trên tay xoay mấy vòng khiến cô chóng mặt phải kêu to:

- Bỏ em xuống, em khó chịu quá!

Côn Thanh đặt vợ xuống giường nháy mắt sung sướng:

- Vừa về công ty nghe em không khỏe anh đã lo, gấp mẹ ngay công báo rằng anh sắp lên chức, em có biết tâm trạng anh lúc này ra sao không? Cứ muốn hét lên cho cả thế giới này biết rằng Tiêu Côn Thanh sắp làm cha.

Thật tuyệt vời phải không em?

Chi Mai rạt rào sung sướng, sự phản ứng mãnh liệt của chồng làm cô cảm thấy thật hạnh phúc. Côn Thanh tiếp tục thì thào:

- Chi Mai! Trong đời anh luôn tâm nguyện ba điều ước bây giờ đạt cả. Thứ nhất, thành tựu trên bước đường công danh. Thứ hai, cưới bằng được cô gái có tên là Lưu Chi Mai. Điều thứ ba là một đứa con nối nghiệp cha để thừa kế những gì cha nó tạo ra.

- Nhưng nếu là gái thì anh có thất vọng không?

- Làm sao là gái được, chắc chắn cu cậu sẽ là một thằng con trai, kháu khỉnh, thông minh, tài giỏi như cha nó. Kể từ bây giờ anh tuyệt đối cấm em không được nhắc đến hai từ "con gái" nhé. Nó không hên đâu. Nếu em nghĩ con mình là trai thì tốt nhất định nó sẽ trở thành con trai.

Đúng là "Một người nói ngang ba làng đáp không lại". Đến chuyện này mà Côn Thanh vẫn tỏ rõ bản chất độc tài, vô lý của mình. Chi Mai chán chường không thèm lên tiếng cãi lại, cô nhắm mắt vờ ngủ, để khỏi nghe sự thật chói tai. Côn Thanh vuốt tóc cô:

- Tội nghiệp, em mệt lắm hả, cứ nằm nghỉ đi. Anh đến công ty có tí việc sẽ về ngay.

Một nụ hôn vội vã đặt lên trán cô, tiếng đóng cửa phòng và bước chân xa dần. Chi Mai mở choàng mắt nhìn băng quơ, tự dưng cô thêm một cử chỉ âu yếm hay lời nói ngọt ngào nhưng Côn Thanh không hề có. Duyên số đành chấp nhận vậy thôi. Tại sao mình cứ chán ngấy khuyết điểm của người khác mà không nhìn ra nhược điểm bản thân.

Bắt đầu bây giờ Chi Mai không cho phép mình nghĩ ngợi lung tung mà phải sống trọn đạo vợ hiền, dâu thảo để đón nhận một sinh linh mới sắp chào đời. Cô lại mỉm cười lặng lẽ đưa tay lên xoa xoa bụng.

Vỹ Hoàng đứng vẫn tư thế cũ rất lâu mà không hề thay đổi, tay khoanh tròn trước ngực, mắt nhìn thẳng như cố xuyên thủng lớp sương mù dày đặc trắng xóa trên cao nguyên. Lên đây gần một năm, Vỹ Hoàng chưa một lần về thăm nhà, ngoài những cuộc điện thoại hỏi thăm sức khỏe gia đình.

Biết tin Côn Thanh sắp có con anh rất vui, hứa hẹn nhất định sẽ về vào một ngày gần đây.

Sáng nào cũng thế, sau khi dậy sớm tập thể dục như thường lệ, anh lại yên lặng hướng về thành phố yêu dấu nơi ấy có một bóng hình bé nhỏ mà anh không thể nào quên. Triển My ơi! Chắc giờ em vẫn còn hận anh lắm, trái tim trinh nguyên trong trắng đã rỉ máu vì một lời dối lừa âm thầm. Anh biết mình có lỗi với em nhiều lắm, anh không hề cầu xin một lời tha thứ mà chỉ mong thời gian làm em nguôi nguôi nỗi đau.

- Cậu vẫn còn nhớ về người xưa à?

Một cái vỗ vai thật mạnh khiến anh giật mình quay lại, nhận ra Trường Giang - bạn thân cũng là ông chủ của mình. Anh cười cười:

- Hôm nay cậu học ở đâu cái giọng thấy bói ấy thế? Hôm nay nghỉ, sao không ở nhà với vợ con mà ra đây.

- Tớ biết cậu đang tương tư nên mời cậu dùng cà phê cho ấm bụng. OK chứ?

- Đi đâu cho xa, vào phòng tớ pha cho, bảo đảm ngon tuyệt.

Nói là phòng, chứ thật ra chỗ ở của anh là một gian nhà khang trang nằm trong khuôn viên công ty tọa lạc trên đồi cao. Đứng đây nhìn xuống có thể thấy được những mái nhà mờ ảo trong làn sương sớm. Vừa anh lui cui pha cà phê vừa nhìn quanh Trường Giang tầm tắc khen:

- Dân Mỹ thuật quả là khác, một góc nhỏ đơn sơ thôi cũng hóa thành thiên đường. Ở đây hình như tớ thấy thiếu cái gì ấy cậu ạ.

Vỹ Hoàng vô tư diễn giải:

- Tớ không thích bày trí lung tung nhức mắt lắm, giản đơn mà ấm úng. Đó là phương châm sống của tớ từ lâu.

- Cậu hiểu lầm rồi, ý tớ nói ngôi nhà này còn thiếu bàn tay của một người phụ nữ. Lấy vợ đi Võ Hoàng, cậu sẽ thấy cuộc đời tươi đẹp và có ý nghĩa hơn. Để tớ giới thiệu con gái xứ lạnh này nhé. Hồng hào, dễ yêu, giỏi giang và...

- Thôi cái giọng ấy đi có được không? Người ta mà cậu cứ như quảng cáo sơn đông mãi võ vậy. Uống đi, cà phê nguội mát ngon. Còn bình trà này nữa, bác bảo vệ mới cho đây, cũng ngon lắm. Mới lên đây có mấy tháng mà tớ cũng đam nghiện hai món này mất rồi.

Trường Giang hóp một ngụm cà phê xong, đặt xuống bàn tăng hắng:

- Hôm nay tớ đến đây chủ yếu là bàn về chuyện cậu đó.

Võ Hoàng nhướng mắt:

- Tớ à? Định chuyển công tác đi đâu?

- Đừng có lảng sang chuyện khác nhé. Cậu biết tới đề cập đến chuyện gì mà. Hôm nay nhất định tớ chẳng tha cho cậu đâu. Về nhà bà xã cứ căn nhắc mãi là không lo cho cậu. Tớ hỏi thật, đến bây giờ cậu vẫn chưa quên cô bé Mỹ thuật ấy à?

Một cử chỉ yên lặng thay cho câu trả lời, Võ Hoàng hít một hơi thuốc rồi nhả ra những hình thù vô nghĩa. Trường Giang tiếu bằng giọng chân thành.

- Võ Hoàng! Chúng mình tuy không cùng chung chí hướng, nhưng mười mấy năm cùng mài quần trên ghế nhà trường, tớ rất hiểu tính cậu. Nghe tin cậu vào trại cải tạo, tớ bàng hoàng, bởi lẽ đang ở nước ngoài tớ không về được. Nhưng tớ chắc có điều gì đó không được bình thường. Mà thôi, chuyện đã qua rồi, cứ cho nó vào quá khứ đi. Hãy nói chuyện hiện tại, tớ biết cậu rất yêu Triển My nhưng tại sao không về thành phố tìm gặp cô bé mà giản hòa ?

Anh nhếch môi cười:

- Giữa hai người đâu phải là giận hờn vu vơ mà giản hòa? Cô ấy rất hận tớ, hận tớ và không bao giờ tha thứ cho tớ đâu.

- Thì là con gái ai lại không phản ứng mãnh liệt như thế khi biết rõ sự thật. Nhưng tình yêu thật sự sẽ hóa giải được mọi thù hận vốn không nên để tồn tại.

- Cậu làm sao hiểu rõ Triển My bằng tở. Cô ấy nhìn đời bằng đôi mắt mỹ thuật. Đối với cô ấy, mọi thứ đều đẹp và hoàn hảo như tranh vẽ. Cô ấy không cho phép một vết tì nào ở trên khung của mình. Đừng nhắc nữa, Trường Giang à. Cảm ơn cậu và bà xã quan tâm cho tở.

Tự dung anh ta gất lên:

- Ai cần lời cảm ơn của cậu. Chúng ta đều ngoài ba mươi... Một cái tuổi không thể gọi là già dặn trên đường đời, nhưng không còn trẻ trung khi nghĩ đến chuyện hôn nhân. Cậu đâu sống vì cá nhân mà vì gia đình, vì mẹ cậu. Cậu biết chưa?

Vỹ Hoàng đưa hai tay lên trời:

- Thôi được, tở chịu thua rồi đó. Hai vợ chồng cậu muốn "gả" tở cho ai thì "gả" đi, tở mệt mỏi lắm rồi.

- Bây giờ tở về đây, chiều nay nhớ ghé nhà tở lai rai nhé. Máy hôm nay cu tí nhớ chú Hoàng cứ nhắc hoài, bà xã tở ra tay xuống bếp đó.

- Ủ, tở hứa mà.

Đi được bài bước, bạn anh quay lại như sức nhớ điều gì.

- À, quên nữa. Ngày mai tở có việc sẽ bay về thành phố, cậu có đi không tở đăng ký vé máy bay luôn?

- Cảm ơn cậu. Cả hai cùng đi thì công ty ai lo đây? Cậu cứ đi đi, có dịp ghé nhà tở gửi chút quà cao nguyên về cho gia đình. Chừng nào cháu tở ra đời, tở sẽ về thăm.

- Thế cũng tiện, lúc ấy cho cậu về phép dài hạn để tổ chức lễ cưới luôn cho tiện.

- Đúng lý trời sinh ra cậu làm ông mai chứ không phải kinh doanh đâu. Về đi, kéo vợ con trông bây giờ.

Nhìn theo Trường Giang, anh thoáng vui vì hạnh phúc của bạn. Trong lúc bấp bênh không tìm được việc làm thích hợp, lời mời của anh ta chẳng

khác nào tấm phao cho Vỹ Hoàng chụp lấy. "Làm lại cuộc đời" những từ quá đơn giản khi thực hiện lại vô cùng khó khăn. Thành phố là nơi chôn nhau cắt rốn thân thuộc trong từng mạch máu lại cố tình từ chối đứa con mà mình sinh ra, trong khi ấy một thành phố xa lạ đầy sương mù giăng kín, bề ngoài lạnh lẽo là thế mà bên trong cố che cho một người tha phương cầu thực bằng hơi ấm ít ỏi của mình.

Sực nhớ, Vỹ Hoàng vội vàng soạn lấy những hộp trà và cà phê đặc biệt. Các món này anh không bao giờ thiếu, vì dân trong vùng ai cũng quý mến nên thường xuyên mang đến cho anh. Gói thật gọn vào một túi để gửi về cho gia đình. Tuy không đáng giá nhưng cũng là tấm lòng một người con đi xa.

Nhắc đến thành phố, Vỹ Hoàng lại bồi hồi nhớ về Triển My, suốt một năm học, bao nhiêu kỷ niệm buồn vui lẫn lộn cứ ẩn hiện trong tâm trí anh. Có lẽ bây giờ là lúc anh cần nhìn lại bản thân mình như Trường Giang đã nói, cuộc sống vợ chồng có thể bền vững khi không có tình yêu? Anh chỉ sợ ép lòng rồi là khổ cho người con gái khi phải lấy anh. Anh biết trong công ty có vài đôi má ửng hồng khi anh gật đầu chào, nhưng đôi lúm đồng tiền và mái tóc dài óng ả từ thành phố xa xôi đã che khuất những bông hoa biết nói của cao nguyên.

Trong lòng anh vô cùng mâu thuẫn, lòng anh mong cho vô bé Ôn Triển My hãy quên mình đi, nhưng tận trái tim sâu thẳm lại không thể xóa mờ hình bóng cô nhân. Vỹ Hoàng nhắm chặt mắt và lắc đầu thật mạnh. Anh bật dậy chụp lấy chiếc khăn lông to tướng lao vào toilette. Đưa tay mở vòi nước lạnh buốt phun lên người, anh muốn nó gội rửa tất cả quá khứ vào xoa dịu cơn nóng bốc lên hừng hực ở trong đầu. Tiêu Vỹ Hoàng ơi! Mi làm như thế có thực sự quên hết rồi không?

Sự say mê nghệ thuật gần như cuốn hút Triển My vào quỹ đạo của thời gian. Sáng cô vào trường, chiều lên giảng đường, tối về lại ở miếng trong phòng vẽ của mình đến khi tay chân rã rời mới thôi. Nhìn bề ngoài ai cũng ngỡ cô là sinh viên vừa chăm chỉ vừa ham học hỏi, nhưng bản thân cô biết

chỉ là cái cớ. Cô sợ chỉ để trống một khoảng thời gian nào đó dù nhỏ nhỏ cũng làm cô nhớ đến "người ấy" rồi. Nàng hận càng giận nhưng sao lại càng nhớ, nhớ da diết đến xót xa. Nhiều lần đi ngang qua nhà anh một cách tình cờ, bóng dáng anh vẫn biến biệt. Triển My biết anh chọn nơi cao nguyên xa xôi lạnh lẽo ấy để tránh mặt cô, để cô cho tất cả chìm vào quên lãng. Đối người thì đối được, đối lòng đâu dễ. Nhiều lúc Triển My tự hỏi mình có cố chấp và khắc khe quá không? Nếu anh buông thả mình thì Triển My sẽ hối hận suốt cuộc đời còn lại. Chiều nay không có giờ lên lớp, cô định rảo bộ các siêu thị để mua một số đồ cần thiết. Sau khi thay đồ tây gọn gàng, cô khoác túi xuống nhà, bà Hòa đang cắm hoa thấy vô vội ngẩng lên hỏi:

- Con định đi đâu đó My?

- Dạ, con đi siêu thị mua ít đồ. Vú có muốn đi với con không vậy?

Bà khoát tay lia lịa:

- Thôi, đừng có rủ vú vào mấy chỗ đó. Đồ đặc chất nhiều ngọt ngạt quá, vú thích đi ra chợ thoải mái hơn nhiều.

Cô cười khúc khích chọc bà:

- Vú lạc hậu rồi, thời buổi này đi siêu thị là hợp mốt đó. Thích thì mua, không thích thì trả lại chỗ cũ khỏi sợ ai la mà cũng chẳng bị mắng như ngoài chợ của vú. Thách giá cứ như trên trời pháp sự luôn vậy đó. Thôi, con đi nghe vú.

- Khoan đã. Cho vú hỏi cái này một chút. Con ngồi xuống đó đi.

Cô vừa ngồi vừa nhàn nhai:

- Hôm nay vú lạ ghê đó nha, có chuyện gì mà vú ra vẻ quan trọng vậy?

Bà Hòa phẩy tay ngồi đối diện với cô:

- Con phải nói thật cho vú biết nhé. Giữa con và cậu Hoàng xảy ra chuyện gì vậy? Cả năm trời đi làm không thư từ điện thoại gì cả, nếu có về phép hay không cũng chẳng biết.

Triển My vờ lãng chuyện:

- Vú cứ suy luận lung tung chỉ cho mệt. Con với anh ấy chỉ là bạn bè mà

thôi, chắc bận việc nên không có thời gian để thăm hỏi bằng hũ.

- Con lừa được ai thì được chứ đừng lừa vú. Vú từng bông bế nuôi con từ nhỏ, bộ không biết tính con sao? Hôm đi chơi với người ta thì vui vẻ hơn hở lắm, lúc về đến giờ cứ im lặng lao đầu vào học như điên. Con nghĩ làm như vậy sẽ giải quyết được vấn đề hay sao con?

Nhìn thấy cô cúi đầu lặng yên bà xót xa tiếp:

- Nếu hai đứa không hợp nhau thì chia tay dễ dàng, còn có vấn đề gì khúc mắc hãy ngồi lại với nhau mà giải quyết cho ổn thỏa.

Cô buột miệng âm ứ:

- Nhưng anh ấy có lỗi cơ mà, anh ấy cố tình lừa dối con.

- Cậu Hoàng có kể rõ nguyên nhân tại sao cậu ấy giấu giếm con không?

- Dĩ nhiên là có, anh ấy bảo sợ con giận, con... bỏ rơi anh ấy.

Nói đến đây, cô ửng đỏ cả mặt. Đẳng nào cũng là một thiếu nữ đang yêu làm sao khỏi e thẹn khi nhắc đến vấn đề ấy. Bà gật gù:

- Cậu ấy biết nhận lỗi một cách thành khẩn như vậy sao con không cho cậu ta một cơ hội đi My.

Triển My ngập ngừng dò ý bà:

- Thí dụ.... con thí dụ thôi nhé, nếu ngày trước anh ấy có tội đi như đi tù chẳng hạn thì vú nghĩ sao?

Bà lặng im như suy nghĩ cân nhắc cẩn thận trước khi trả lời.

- Điều này con phải đặt mình ở cương vị thật khách quan mới sáng suốt được. Trên đầu vú đã hai thứ tóc, vú hy vọng mình nhìn người không lầm.

Trán cao, đôi mắt sáng luôn nhìn thẳng chứng tỏ cậu Hoàng là người cương trực. Nếu phạm phải sai lầm gì đi cũng có thể do hoàn cảnh bắt buộc, vú đâu ép con phải yêu một người có bản chất xấu xa mà vú khuyên con nên xem xét sự việc. Phải sống bằng tâm hồn độ lượng vị tha, con mới thay đổi được.

Cô ghen ngào gục vào lòng bà:

- Vú! Con cảm ơn vú. Nếu không có sự chỉ bảo của vú, chắc con chết dần chết mòn vì đau khổ quá.

Bà cốc yêu lên đầu cô:

- Bây giờ cảm thấy nhẹ nhõm lắm rồi phải không? Con hãy viết thư thăm hỏi cậu ấy đi.

Cô lắc đầu nguàng nguậy:

- Tụi con đang giận nhau nên có hỏi địa chỉ anh ấy ở chỗ nào đâu. Nhưng anh ấy có lỗi phải tự tìm đến con trước.

- Thôi được. "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng" mà.

- Hôm nay vú xỏ nho tuyệt vời luôn.

- Cái con bé này thật là... dám trêu chọc cả bà già.

Triển My dẫn xe ra cổng, còn vọng lại giọng cười trong vắt. Bà Hòa cười lại tiếp tục công việc của mình đang dở.

Chưa bao giờ Triển My thấy lòng mình vui phơi phới như hôm nay. Cô cảm nhận nắng chiều rực rỡ hơn không chói chang như mọi ngày. Tiếng xe cộ nhộn nhịp rộn ràng không ồn ào náo nhiệt như thường lệ. Đúng là "người buồn cảnh có vui bao giờ".

Nếu cô chịu thổ lộ sớm với vú Hòa, chắc không ray rức lâu như vậy. Vú Hòa tuy lớn tuổi không cùng chung thế hệ với cô, nhưng tâm lý rất sâu sắc và tế nhị. Cô chưa bao giờ xem bà là người giúp việc của gia đình, mà luôn tôn kính chẳng khác chi bà mẹ thứ hai của mình. Tuy rất ít nói về thân thế mình, như cô đoán bà là người từng trải, có học thức, chỉ là do bản nản cuộc sống bà chấp nhận khiến bốn bà..

- My! Có phải My đó không?

Đang từ chỗ gọi xe ra chuẩn bị vào siêu thị cố nghe có tiếng gọi tên mình.

Quay đầu nhìn lại, cô nhận ra gương mặt quen quen. Một người đàn bà trẻ xinh đẹp đang đến gần.

- Chào chị. Chị có phải là...

- Cô bé sao mau quên quá vậy? Mình gặp nhau hai lần rồi đây.

Cô nhú mày giây lát rồi reo lên:

- A! Em nhớ rồi. Chị là Chi Mai, chị dâu của anh Vũ Hoàng mà. Chị cũng

đi siêu thị này sao?

Chi Mai mắt sáng ngời hạnh phúc, đưa tay xoa nhẹ lên bụng, cười:

- Chị định mua sắm chút vận dụng cho cháu bé.

Đến bây giờ Triển My mới nhận ra cái bụng tròn trĩnh của người thiếu phụ trẻ, cô thích thú nắm tay Chi Mai lắc lắc:

- Em xin chúc mừng chị. Chúng ta vào trong đi chị.

Triển My có vẻ cảm mến tính dịu dàng của Chi Mai. Ngược lại, Chi Mai thích sự vui tươi nhí nhảnh của cô bé mà mình không có được. Hai người rất hợp tính nhau, đi siêu thị suốt mấy giờ đồng hồ. Chi Mai đề nghị:

- Minh gửi đồ ở đây tìm nước uống đi, chị mỏi chân quá rồi.

Triển My không khách sáo:

- Vâng, chẳng những khát mà em còn đói nữa đấy. Cái bao tử em đang nổi loạn đây nè!

Hai cô cùng cười khúc khích tìm một chỗ ngồi trong căn tin siêu thị, trong bữa ăn, cô gấp luôn tay đặt vào chén bà mẹ tương lai khiến Chi Mai phải kêu lên:

- Em định biết chị thành bà béo hả?

- Chị không phải bồi bổ cho chị mà còn cho cả em bé nữa đó. Em nghe nói, người mẹ đang mang thai mà ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng, tinh thần sáng khoái, nhất định sẽ sinh ra một cháu bé khỏe mạnh và bụ bẫm.

- Chưa có gia đình mà nghiên cứu kỹ ghê nha. À, chuyện giữa em và chú em chồng của chị đến đâu rồi?

- Ờ.. đâu có gì chị. Tụi em chỉ là bạn bè thường thôi.

- Giấu đầu lòi đuôi nhé. Chưa ai nói gì đã khai hết. Chị nói thật, em đừng bỏ lỡ cơ hội. Võ Hoàng là một thanh niên tốt, chân thật, luôn lo lắng cho người khác hơn đối với bản thân. Chị không đề cao chú ấy đâu.

- Nếu anh ấy tốt như vậy và chị hiểu rõ về Võ Hoàng như vậy, sao chị và anh ấy không tiến đến hôn nhân... Ồ chết rồi... em lỡ lời, cho em xin lỗi.

Triển My hoảng hồn bùm nhanh miệng lại, nhưng không kịp nữa khi lời nói đã thốt ra. Nhưng cô rất có ngạc nhiên khi thấy Chi Mai chỉ mỉm cười

lắc đầu.

- Không so đâu. Chuyện đã qua rồi mà. Vỹ Hoàng kể tất cả cho em nghe chứng tỏ cậu ấy rất tin tưởng và yêu em. Ngày trước chị và Vỹ Hoàng cùng chung trường Mỹ thuật, hai người có tình cảm với nhau nhưng có lẽ không duyên nợ nên hai người đường ai nấy đi. Bây giờ chị đã yên phận với danh xưng là con dâu của Tiêu gia, chị hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình. Có gì thắc mắc, em cứ hỏi đi, chị rất thích bản tính thẳng thắn của em. Vì chị nghĩ trước sau gì chúng ta cũng là người nhà mà.

Cô e then kêu lên:

- Chị ! Tụi em đang còn giận nhau mà. Cả hai chưa liên lạc gì nhau hết.

Nhường mắt về ngạc nhiên, Chi Mai buột miệng:

- Có chuyện đó nữa à? Từ hôm chú ấy đi đến giờ cũng chưa lần nào về thăm gia đình, chỉ gọi điện thôi. Chú ấy hứa chừng nào chị mẹ tròn con vuông, sẽ về chúc mừng, không lâu đâu mà. Chỉ con hơn hai tháng nữa thôi. Nhưng làm gì mà giận nhau lâu thế?

Triển My cắn môi ngăn ngừa:

- Anh ấy giấu em chuyện đi cải tại ra, hôm ấy chúng em có gặp nhau, em không quan tâm đến quá khứ, nhưng em không chấp nhận lừa dối em. Em hỏi có khi không phải, có đúng vì chuyện này mà anh chị chia tay nhau không?

Chi Mai Cười buồn:

- Ở đời có nhiều điều không thể nào ngờ được em ạ. Rồi một ngày nào đó em sẽ hiểu. Tóm lại, chị chỉ khuyên em nên suy nghĩ lại cho Vỹ Hoàng một cơ hội cuối cùng đi. Chắc bây giờ chú ấy cũng đau khổ không khác gì em đâu.

Triển My trề môi, lắc đầu:

- Sao ai cũng bênh vực anh ấy thế, khiến em có cảm tưởng như người nông nổi chính là em vậy.

Cả hai cùng cười. Triển My giúp Chi Mai đưa đồ ra tận taxi. Khi xe chuẩn bị lăn bánh Chi Mai giơ tay vẫy, nói to:

- Lúc này chị Ở nhà một mình, ngày mai chủ nhật nhớ đến chơi với chị nhé. Em còn nhớ nhà không?

- Vâng, em nhớ. Chào chị.

Triển My thấy thật vui, có lẽ vú Hòa nói đúng. "Phải sống bằng thật tâm hồn độ lượng, vị tha lòng mới thanh thản được".

Nhớ đến cha tự dưng cô thấy e ngại. Một người trí thức đầy tiếng tăm như ông liệu có chấp nhận con gái rượu của mình quen với một người từng vào trại cải tạo hay không?

Trước mắt, cô nên tập trung vào việc học, chừng nào thành danh toại, lúc ấy cô sẽ nói hết sự thật với cha mình. Phải chi bây giờ, có Vũ Hoàng bên cạnh thì hay biết mấy. Anh sẽ cho cô những lời khuyên bổ ích. Ô! Hay! Mình đang giận anh cơ mà. Con người thật vô cùng mâu thuẫn. Càng giận lại càng thương. không muốn gặp lại lại nhớ ra diết. Ôi, Tiêu Vũ Hoàng, anh có biết không?

oOo

Từ hôm biết vợ có thai tới giờ, Côn Thanh không cho Chi Mai đi làm nữa. Ở nhà miết cô cũng đâm chán. Hết về thăm mẹ ruột lại đi sắm đồ cho đứa con tương lai. Vả lại, bản thân cô cũng không thích công việc thư ký ở công ty, vừa nhàm chán vừa chẳng phù hợp với ngành nghề của mình. Bà mẹ chồng của cô không ngồi sòng với các bà bạn lại đi hành hương ở các chùa gần như suốt ngày cô ở miết trong phòng, ngoài trừ những lúc cần giải quyết cho cái dạ dày khi biểu tình.

Hôm qua đi siêu thị gặp Triển My cô vui lắm. Triển My hứa nhất định sẽ đến nên từ sáng đến giờ, cô dặn dò chị giúp việc làm thật nhiều món dù chỉ có hai người mà thôi. Đang loay hoay quét bộ ghế salon. Nếu có ở nhà, bà Tiêu sẽ không bao giờ cho cô làm... thì tiếng chuông cổng reo vang. Chị giúp việc chạy lên chúi hai tay vào tạp dề thì Chi Mai ngăn lại:

- Chị cứ làm việc của chị đi, tôi ra mở cổng cũng được.

- Mợ hai cẩn thận nghe. Có chuyện gì cậu Hai mắng tôi chết.

- Không sao đâu, tôi biết mà.

Mắt nhìn xuống những viên sỏi trên đường đi, Chi Mai vui vẻ mở cổng khi cứ định mình là Triền My.

- Cô bé đến rồi đây à? Đúng hẹn...

- Xin lỗi chi....

Cô giật mình nhìn lên khi nhận ra một gương mặt đàn ông lạ hoắc, trên tay là một giỏ xách khá nặng. Cô lúng túng bào chữa cho sự vô ý của mình.

- Tôi cứ ngỡ là bạn đến thăm, xin lỗi anh cần tìm ai ạ?

- Tôi là bạn của cậu Võ Hoàng. Có phải chị là...

đoạn "TMy cắn môi ngăn ngừa:

- Anh ấy giấu em chuyện đi cải tại ra, hôm ấy chúng em có gặp nhau, em không quan tâm đến quá khứ, nhưng em không chấp nhận lừa dối em. Em hỏi có khi không phải, về điều này. Tôi không còn nước mắt để khóc cho cuộc tình ngu dại mù quán này.

Cô đóng mạnh cửa lại sau lưng anh như khép chặt cửa lòng mình vĩnh viễn.

Uất ức, chán nản, cộng thêm lòng tự trọng bị xúc phạm nặng nề, TMy như không còn nhìn thấy nữa. Cứ thế, cô cứ băng qua đường như chôn không ng', tiếng xe cộ thảng gập "

và đoạn CMai về nhà:

"Đằng nào chị ta cũng biết CMai là chủ của mình nên không thể không nghe lời đành lẳng lẳng gật đầu.

- Xin lỗi chi....

Cô giật mình nhìn lên khi nhận ra một gương mặt đàn ông lạ hoắc, trên tay là một ..."

Đôi mắt anh chàng nhìn thoáng qua cái bụng tròn trĩnh của cô, cô cười nhẹ gật đầu:

- Anh tìm đúng địa chỉ rồi đây. Tôi, là Chi Mai chị dâu của chú Hoàng.

Mời anh vào nhà chơi. Không may chú ấy đi làm xa gần một năm nay đây!

Trường Giang vội giải thích:

- Vâng, tôi biết điều đó vì Võ Hoàng làm chung công ty của chúng tôi.

Hôm nay có dịp về thành phố anh ấy nhờ tôi gửi chút quà cao nguyên về

cho gia đình và kèm theo một lá thư.

Đôi mắt cô lấp lánh niềm vui:

- Ô! Thế thì tốt quá, anh vào nhà đi.

Khi cả hai yên vị Trường Giang nhìn quanh hỏi khéo:

- Nhà đi vắng hết hờ chị?

Đặt ly cam tươi xuống trước mặt anh, cô từ tốn đáp:

- Vâng, mẹ tôi đi chùa. Còn chồng tôi anh ấy đi công tác rất sớm, có lẽ ngày mai mới về. Xin lỗi anh là...

- Tôi đăng trí quá, chưa giới thiệu về mình. Tôi tên Trường Giang, bạn với Võ Hoàng từ hồi học phổ thông. Năm rồi tình cờ tôi về thành phố mua một ít phụ liệu nên gặp lại cậu ấy. Thật là may mắn khi công ty hợp tác được một người có tài như cậu ấy, làm việc rất nhiệt tình. Chị khỏe chứ ạ?

- Cám ơn anh. Tôi cũng bình thường. Nghe chú Hoàng gọi điện thoại về có lẽ khoảng hơn hai tháng nữa chú ấy về thăm nhà.

Trường Giang đùa:

- Vâng. Lên chức chú, ai mà không vui hờ chị? Tôi cũng có một thằng nhóc quậy phá suốt ngày, mệt nhưng rất hạnh phúc.

Cả hai xoay quanh về vấn đề gia đình thì chị giúp việc vào báo:

- Thưa mợ! Có cô tên Triển My tìm mợ ngoài cổng.

- Chị đưa giúp tôi cô ấy vào đây.

Rồi Chi Mai quay sang Trường Giang:

- Anh có nghe Võ Hoàng nhắc đến tên cô gái nào không?

Anh gật đầu, mỉm cười:

- Vâng, tôi có nghe Võ Hoàng kể về chuyện của hai người, hôm nay tôi thật là

tốt số khi gặp cô ấy ở đây. Về kể lại, chắc thằng bạn tôi vui lắm đấy!

Triển My có vẻ ngỡ ngàng khi nhìn thấy người khác lạ cứ tưng tưng với mình. Cô đáp ứng:

- Xin chào... Chắc em đến không phải lúc, để khi khác...

Chi Mai nắm tay cô kéo vào:

- Người quen cả mà, đây là anh Trường Giang cùng làm công ty với Võ Hoàng. Hôm nay có dịp về thành phố, anh ấy ghé thăm gia đình.

Thoáng đỏ mặt khi nghe nhắc tên "người ấy", Triển My khép nép chào:

- Em là Triển My. Chào anh ạ!

Trường Giang thật sự tự nhiên xem, cô như em gái của mình. Anh cười tươi giọng xởi lởi:

- Chào cô hoa. sĩ trẻ, anh nghe thằng bạn thân nhắc nhở về em rất nhiều. Rất may mắn gặp cô bé lại đây, trông dễ thương hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Mọi người bật cười phá tan bầu không khí gượng gạo lúc đầu, trò chuyện được một lúc Triển My trở lại bản tính lém lỉnh cố hữu của mình thường ngày.

- Anh Trường Giang này! Chị để anh một mình về thăm thành phố mấy ngày, bộ chị không sợ anh bị "bắt cóc" hay sao?

Anh ta nheo nheo mắt:

- Làm sao mà sợ chứ? Vì bà xã anh thừa biết nếu phản xác mà bị bắt thì phần hồn của anh cũng bay về thôi. Diễn hình như Võ Hoàng, cả năm trời ở nơi cao nguyên suốt ngày chỉ thấy sương mù, mà trái tim cứ như gửi lại thành phố làm việc ngẩn ngơ thờ ngẩn thờ dài.

Chi Mai bùm miệng, nhưng vẫn không nén được tiếng cười:

- Đúng là "gây ông đập lưng ông" rồi. Em thua 1-0, đầu hàng vô điều kiện đi em gái của tôi ơi.

Tự dưng Chi Mai kêu lên:

- Ôi! Tôi thật đoảng quá. Đến giờ cơm trưa mà cứ nói chuyện mãi. Quý vị cùng dùng chung cho vui nghen.

Trường Giang từ chối miễn cưỡng:

- Tôi là vị khách không mời mà đến, từ sáng giờ làm phiền chị hơi nhiều...

Giọng Chi Mai có vẻ giận:

- Nếu anh không xem chúng tôi như người nhà của Võ Hoàng thì tự nhiên ra về. Gặp anh gia đình rất vui, thế...

Anh vội vàng xua tay:

- Tôi xin lỗi, vậy xin làm phiền chị một lần nữa.

Chi Mai mỉm cười đứng lên:

- Như vậy mới được chứ, hai người nói chuyện đi để tôi chuẩn bị.

Chi Mai vừa đi khuất, Trường Giang tăng hắng:

- Triển My, anh là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ mà đề cập đến vấn đề riêng tư của người khác thật vô cùng khiếm nhã. Vậy em có đồng ý cho phép anh bàn về người thứ ba được không?

Hiểu ngay ý của anh muốn nhắc đến ai, người mà trong trái tim cô không lúc nào nguôi ngoai nên cô e thẹn cúi đầu lí nhí đáp:

- Vâng, anh cứ nói đi ạ!

- Cám ơn em. Triển My có biết không? Võ Hoàng yêu em nhiều lắm, nhưng vì trong lòng cậu ấy luôn mang mặc cảm là người có lỗi nên không dám về gặp em. Anh là người bạn suốt mười hai năm trời trên ghế nhà trường, anh xin lấy danh dự bản thân ra bảo đảm rằng cậu ấy là người rất tốt, rất chân thật và kiên nghị. Chuyện xảy ra với Võ Hoàng mấy năm về trước anh thấy có chút gì đó không được bình thường, nhưng mỗi lần hỏi đến cậu ấy lại cố tình gạt phắt đi.

Đằng nào chuyện ấy cũng qua lâu lắm rồi, nhưng cũng gây nên vết thương rất lâu trong cuộc đời của Võ Hoàng. Chỉ có Triển My duy nhất mới vực cậu ấy dậy từ vực thẳm mà thôi.

- Em đây à? Em nào có tài cán gì đâu.

Trường Giang khoát tay:

- Chưa chắc gì có tài mà làm nên chuyện, chỉ cần tình yêu của em là đủ.

Anh nói thế chắc em hiểu chứ?

Cô cắn môi lưỡng lự:

- Vâng em hiểu, nhưng em có thể làm được không?

- Chắc chắn là được, tin anh đi.

Chi Mai từ dưới bếp đi lên nói:

- Mời quý vị xuống dùng cơm, đừng có khách sáo nhé!

Bữa ăn trôi qua thật vui vẻ, Trường Giang cáo từ ra về. Đôi mắt Triền My dõi theo anh ta chắt chứa vạn niềm thương nhớ muốn gửi đến cho người phương xa. Cô khẽ gọi "Hoàng ơi! Em luôn mãi yêu anh!".

Trường Giang xuống xe bước vào phòng bảo vệ vui vẻ hỏi:

- Sao? Hôm nay có gì lạ không mấy chú?

- A! Anh Giang về rồi, mọi sự điều ổn cả, anh ạ. Có anh Hoàng lo hết rồi cơ mà.

Dù là giám đốc một công ty nhưng tính anh luôn dễ dãi, xuề xòa với mọi người, nên ai cũng mến. Anh để một số quà lên bàn, cười:

- Có chút hương vị thành phố các chú dùng cho vui, các chú có thấy Vũ Hoàng ở đâu không?

Như sự nhớ ra một anh bảo vệ còn rất trẻ đáp:

- Thưa, hôm qua có ông anh của anh ấy từ thành phố lên chơi, sáng nay thấy hai người ra chơi, sáng nay thấy hai người ra chợ chắc mua chút quà gửi về nhà.

Thì ra thế! Trong lúc mình đến nhà Côn Thanh thì anh ta lại ra tận đây.

Không hiểu sao anh không thích thái độ trịch thượng của anh ta. Là hai anh em ruột mà hai người khác xa một trời một vực. Côn Thanh hách dịch khó gần, còn Vũ Hoàng tế nhị hòa đồng.

Trường Giang tự dưng lắc đầu rồi ghé tạt qua nhà nựng nịu thẳng nhóc chút xíu, tăm tắp qua loa lại trở về công ty. Chẳng hiểu sao lòng anh cứ nóng ruột như có chuyện gì xảy ra với mình vậy. Xem xét giấy tờ một lúc, thì anh cảm thấy mỗi một ngã dựa ra ghé, cả một chặng đường dài dù ngồi máy bay thời gian chẳng bao nhiêu, nhưng sự chênh lệch thời tiết khiến toàn thân rã rời. Có tiếng gõ nhẹ cửa, Trường Giang biết ngay là ai, nên vội lên tiếng dù vẫn ngồi ở tư thế cũ.

- Cậu vào đi!

Quả đúng là Vũ Hoàng, anh lách vội người vào gạt đầu:

- Cậu về đến sao không nghỉ ngơi cho khỏe mà ra đây?

- Cậu biết tính tớ mà, ngồi suốt ngày một chỗ chán chết. Ông anh của cậu

về rồi hở?

Vỹ Hoàng nhượng mắt ngạc nhiên:

- Cậu mới về, sao biết hay vậy? Chắc mấy chàng bảo vệ báo cáo rồi. Anh Hai ra đây thăm tớ hôm qua, tớ vừa đưa anh ấy đến phi trường. Cậu về thành phố có chuyện gì mới không? Có gặp mẹ mình không?

- Bác gái đi hành hương, bù lại mình gặp người khác. Cậu đoán thử xem.

- Tớ ở đây còn cậu nơi khác thì sao mà đoán được chứ, cứ nói đại ra đi.

Trường Giang chau mày nhìn bạn, hình như Vỹ Hoàng không tập trung lắm câu chuyện đang dang dở mà đôi mắt anh ta cứ nhìn tận đâu đâu.

- Tớ gặp Triển My người yêu của cậu đấy. Cô bé thật dễ thương, tội này...

Anh ta chợt ngưng bật khi chắc chắn biết Vỹ Hoàng không hề nghe được câu nào mà mình vừa nói. Bật đứng dậy anh đi vòng qua sau lưng Vỹ

Hoàng vỗ thật mạnh lên vai hét:

- Vỹ Hoàng! Cậu bị ma ám rồi à?

Nhảy dựng như đĩa phải vôi, anh áp úng phân bua:

- Làm gì mà cậu hét lớn thế? Tớ nghĩ chuyện anh Hai...

- Cái gì? Cậu nói thật đi, tớ nghĩ... không phải chuyến bay của anh Côn Thanh ra

thăm cậu là bình thường đâu, có chuyện gì phải không?

Cái đầu im lặng một lúc từ từ Vỹ Hoàng ngẩng lên chậm rãi nói:

- Cậu đúng là tính ý. Tớ muốn nói chuyện với cậu nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Sẵn dịp cậu mở lời tớ nói luôn đây. Công ty của anh Hai tớ đang pháp triển lớn nên rất thiếu nhân viên tin cậy. Là con của Tiêu gia, tớ thấy cũng có trách nhiệm nên định trở về công ty...

Giận dữ Trường Giang đập bàn đánh rầm thật mạnh:

- Cậu có suy nghĩ không vậy? Một lần váo ngã sao không rút kinh nghiệm. Cậu về giúp tớ nhưng tớ hiểu và giao cho cậu đúng ngành nghề mà cậu đeo đuổi. Còn vấn đề kinh doanh rượt đuổi nhau trên thương trường, cậu biết bao nhiêu phần trăm? Là bạn thân, tớ rất quý cậu nên phân bày hơn thiệt, tớ không muốn lịch sử được lặp lại lần nữa. Trở về công ty không bao lâu, lại

chui vào trại cải tạo. Hãy thực tế đi Tiêu Vỹ Hoàng.

Gương mặt Vỹ Hoàng từ xanh xám chuyển sang tái nhợt, anh mở miệng định nói gì đó lại im lặng. Thật lâu anh mới nói được.

- Tớ biết cậu rất lo cho tớ, nhưng gia đình máu mủ ruột thịt là trên hết. Cho dù cậu có mắng tớ là thằng phản bạn đi chẳng nữa, tớ cũng quyết định trở về công ty của Côn Thanh.

- Thiệt hết thuốc chữa, cậu nghĩ đi, nếu vấp ngã lần nữa thì cô bé Triển My của cậu sẽ ra sao? Cô ấy đang mong cậu về đó.

Một nét đau khổ thoáng qua thật nhanh, thay vào đó là sự lạnh lùng cố ý:

- Đàn ông, sự nghiệp là trên hết, tớ chưa nghĩ đến một mái ấm riêng cho mình.:

Bất lực, Trường Giang khoát tay:

- Thôi được, cậu cứ làm theo ý mình.

Áy náy, Vỹ Hoàng đặt tay lên vai Trường Giang:

- Cậu đừng giận tớ nữa, nếu có dịp nhất định tớ sẽ ra thăm xứ sở sương mù này. Ngay bây giờ, tớ bàn giao tất cả cho người khác.

- Thế... chừng nào cậu đi?

Giọng Vỹ Hoàng như lạc đi:

- Sáng mai có chuyến năm giờ rưỡi.

- Về phòng lo sổ sách, đi thu dọn hành lý tối nay tớ và cậu sẽ lai rai tại phòng cậu. Được chứ?

Cố nén tiếng thở dài, Vỹ Hoàng đứng dậy:

- Tớ đi đây.

Trường Giang chán chường nhắm mắt lại, không có Vỹ Hoàng, công ty vẫn có thể đứng vững, nhưng một lần nữa anh lại có cảm giác bất an. Trong chuyện này, hình như có điều gì đó không bình thường, đôi mắt ti hí gian xảo của Côn Thanh cứ làm anh khó chịu. Phía sau vẻ hòa hoa trắng lệ của ngôi biệt thự nhà họ Tiêu như chất chứa một tấm màn bí mật vững chắc chưa ai vén lên nổi. Vỹ Hoàng về công ty không bao lâu bị kế án hai năm cải tạo, người yêu trở thành bà chị dâu không một lý do, không một lời giải

thích.

Hôm nay, công việc ổn định, Triền My vẫn thủy chung đợi chờ, thế mà cậu ta quyết chí trở về nơi ghi dấu ấn đen cuộc đời mình. Là giám đốc của một công ty, nhưng Trường Giang luôn tôn trọng ý kiến bạn bè như hồi còn ngồi trên ghế nhà trường, nhưng anh cũng không có cách gì ngăn cản được trước quyết định của Vũ Hoàng.

Thả bộ ra công, anh quay qua nói với bảo vệ:

- Chiều nay tôi nghỉ, nếu có chuyện gì cần, anh mời họ mai đến nhé.
- Vâng, em nhớ.

Từ công ty đến nhà anh chỉ cách một dãy thông xanh rì, dù giữa trưa, nhưng không khí thật mát mẻ. Gió nhẹ thổi những nhánh dương xỉ phát phơ như vụn cách tay thiếu nữ mùa dịu dàng. Tâm hồn Trường Giang không còn quan tâm đến gì cả, vừa gặp vợ, anh nói ngắn gọn:

- Anh cần về phòng nghỉ ngơi, chiều gọi anh dậy và làm giúp anh một chút đồ nhắm. Anh sẽ đến nhà cậu Hoàng, cảm ơn bà xã.

Thế là cánh cửa im ỉm đóng chặt.

Ngồi nhìn chiếc valy to tướng đặt giữa nhà, Vũ Hoàng cảm thấy chạnh lòng.

Tuy khí hậu lạnh lẽo nhưng tình cảm người dân ở đây đối với anh mà có biết bao nhiêu là kỷ niệm. Trường Giang đường đường một vị lãnh đạo cứ mãi xem anh như thằng bạn mài ghế nhà trường ngày xưa. Bạn bè quanh vùng có chuyện gì vui cứ kéo bằng được "chàng trai thành phố" đến tham dự, hết người này đòi làm mai, người kia lại đòi kết nghĩa huynh đệ.

Càng nghĩ, anh càng thấy rối trí, nhưng anh tin mình quyết định đúng khi trở lại thành phố giúp Côn Thanh giải quyết công ty. Anh thừa biết mọi người ở đây sẽ bất ngờ và điều đó nói rõ sự thất vọng trên gương mặt của Trường Giang. Không ai hiểu rõ Tiêu Vũ Hoàng bằng chính lương tâm của mình. Bạn bè trách, người yêu giận hờn anh đành chấp nhận hết bởi vì...

- Soạn đồ xong hết chưa mà cậu ngồi suy tư vậy? Chuẩn bị nhâm nhi nè.
- Anh chăm chú nhìn vào mặt bạn ngân ngừ hỏi:

- Bộ cậu không giận tớ hay sao?

Trường Giang đặt chai rượu và bọc thức ăn xuống bàn, bật cười;

- Cậu tưởng tớ là đàn bà con gái hay sao mà giận với hờn. Nào, ngồi xuống đây đi.

- Có hai người sao cậu là thức ăn nhiều thế?

- Bà xã tớ có nói lúc tớ ngủ cậu có đến chào, nên bà xã tớ đái cậu để cậu đừng quên xứ sở cao nguyên này đấy. Hy vọng một ngày gần đây, chúng ta lại ngồi với nhau như thế này. Cậu có hứa với tớ không?

Vỹ Hoàng vội lắng chuyện, đùa:

- Ai biết được chuyện ngày mai bao giờ, có thể tớ về thành phố lấy vợ sinh con đầy đàn, lúc ấy muốn lên đây chơi phải đem cả đoàn gánh hát cả lương. Nghĩ đến cảnh ấy phát lo.

Biết anh không muốn đề cập đến vấn đề này, Trường Giang nói:

- Nào, nâng ly. Chúc thành công.

- Chúc thành công.

Chỉ có duy nhất một chai rượu Whisky mà hai người nhâm nhi đến tận khuya. Trường Giang đứng dậy:

- Thôi, cậu nghỉ đi, mai còn phải dậy sớm để lên máy bay. Nói trước, tớ không tiễn cậu nhé. Tớ rất ghét những cuộc chia ly ướt át lắm. Đi đường thượng lộ bình an nghe.

- Cám ơn cậu. Tớ biết mình phụ lòng cậu, nhưng không còn cách nào khác tớ thành thật xin lỗi.

Trường Giang trợn mắt thật to:

- Cậu ủy mị từ bao giờ vậy? Tiền lương và tiền thưởng của cậu năm nay, tớ sẽ chuyển khoản về thành phố cho cậu, đi đường xa mang tài xán nhiều chỉ tội lo thêm.

Vỹ Hoàng thừa hiểu anh ta làm như vậy để không bị anh từ chối vì số tiền không nhỏ, anh cảm động.

- Cậu thật là...

Trường Giang bước ra đến cửa quay lại hạ thấp giọng:

- Vỹ Hoàng! Tớ xem cậu như anh em nên nói điều này.

Anh do dự một lúc rồi tiếp:

- Nếu công việc ở thành phố không hợp với cậu thì công ty này luôn rộng mở vòng tay đón cậu về, và xây cho hai người một tổ ấm thật hạnh phúc.

Nhớ đấy!

Trường Giang kéo cao cổ áo măng tô, băng mình trong bóng đêm ướt lạnh. Vỹ Hoàng tự thấy sống mũi cay xè dù trong lòng rất muốn gặp lại cô bé Ôn Triển My của mình.

o0o

Từ lúc chiều đi học về đến giờ, Triển My cứ lú lo như chim sơn ca, đến nỗi ông Ôn Tường là người trầm tính nhất phải ngạc nhiên.

- Con gái! Hình như con có chuyện vui phải không?

- Con của ba có lúc nào buồn đâu mà cha hỏi vậy?

Cô nũng nịu sà xuống ngồi cạnh ông. Học vị càng nhiều, chức vị càng cao, thì thời gian hai cha con ở cạnh nhau càng hiếm. Ông vuốt tóc con gái.

- Tuy là đàn ông, không gần gũi với con, nhưng chẳng lẽ con giấu được cha tất cả hay sao? Ôi! Đôi mắt một cô bé mới trưởng thành lấp lánh niềm vui như thế này chắc chắn là gặp được hoàng tử trong mộng rồi phải không?

Triển My đỏ mặt kêu lên:

- Cha! Cha chọc con hoài, con nghỉ chơi cha luôn cho xem.

Ông phá lên cười thật sảng khoái:

- Dĩ nhiên ông già này ra rìa khi con có bạn mới. Nào, hãy nói cho cha biết chàng trai nào có phước lộc được vào cặp mắt xanh của con vậy?

Cô lúng túng nhìn sang bà Hòa như cầu cứu, bà hiểu ý tiếp lời:

- Thì cậu ấy đâu có xa lạ gì với gia đình ta, ông chủ đoán thử xem.

Ông Ôn Tường chau mày suy nghĩ rồi chợt "à" lên một tiếng:

- Có phải Vỹ Hoàng, thầy giáo "bất đắc dĩ" của con không?

Nhìn gương mặt cúi gằm cùng hai bàn tay đan vào nhau bối rối của cô, ông hiểu ngay gật đầu:

- Được lắm! Cha thấy cậu ta là người đứng đắn. Con gái lớn lên kết bạn để

tìm hiểu, cha hoàn toàn không khắt khe trong chuyện này. Nhưng cha chỉ khuyên con nên dè dặt, cẩn thận đừng để người ta xem thường mình nghe con.

- Vâng ạ. Cảm ơn cha.

- Sao lâu quá cha không thấy Võ Hoàng đến chơi vậy?

Cô thành thật trả lời:

- Anh ấy làm công ty một người bạn, ở tận cao nguyên, hôm qua Võ Hoàng về đây rồi, con nghe nói hình như anh ấy có ý định phụ giúp công ty của ông anh. Lần này có lẽ về luôn.

Ông Ôn Tường lắc đầu:

- "Nghe nói... có lẽ... hình như.." Con không xác định được điều nào sao khi con là bạn gái của cậu ta?

Cô giải thích cặn kẽ:

- Thừa cha, đúng ra con chưa gặp Võ Hoàng. Chiều nay đi học về, con mới biết qua chị dâu anh ấy mà thôi. Có lẽ anh ấy quá bận việc nên chưa đến đây được.

- Thôi, con dùng cơm với vú Hòa đi, cha không ăn đâu. Chiều nay, cha mới dùng cơm khách, uống có vài ly mà đầu hơi nặng, cha lên phòng trước.

Sau khi dùng cơm, hai người lên phòng khách xem tivi. Chắc ám ức từ lâu trong lòng nên bà Hòa buột miệng hỏi ngay:

- Con có chắc Võ Hoàng về thành phố hôm qua không?

- Vâng. Chính chị Chi Mai cho con biết thế mà. Chị con nói sáng nay anh vào công ty với ông anh để sắp xếp công việc. Tại sao vú hỏi vậy?

- Tại vú có điều thắc mắc, thứ nhất gia đình họ Tiêu có công ty riêng to lớn vậy sao không làm ở đây mà lên tận cao nguyên? Rồi lại từ trên đó trở về đây làm việc? Điều thứ hai, con bảo cậu ấy rất yêu con rồi vẫn không đến đây tìm con. Con nghĩ có lạ không?

Triển My căn môi im lặng, điều thứ nhất cô giải đáp được, vì bản thân anh từ trại cải tạo ra, Côn Thanh chẳng thích bị tai tiếng khi nhận anh vào làm, nhưng sao lại trở về đột ngột và không một lời nào với cô, gần như anh cố

tình tránh mặt vậy. Không thể được. Cô còn nhớ rất rõ ngôi nhà nhỏ anh thuê dài hạn trong một ngõ hẻm... Cô nhất định phải đến đây để sự việc rõ ràng hơn. Cô không cầu xin anh một tình yêu, mà đòi hỏi ở anh một quyết định cuối cùng. Triển My đột ngột đứng lên:

- Vú cứ ngủ trước nhé, con có chuyện cần ra ngoài một lát. Con mang theo chìa khóa riêng nên vú cứ khóa cửa.

Cô chạy bay về phòng thay một bộ đồ tây, lấy chút tiền và cầm chùm chìa khóa quay trở xuống. Cô đung ngay ánh mắt lo lắng của bà:

- Tôi rồi, con còn đi đâu chứ?

- Vú đừng lo, con lớn rồi mà, con hứa sẽ về sớm.

Đi nhanh ra cổng, cô ngoắt chiếc taxi và leo lên đóng mạnh cửa. Bà Hòa nhìn theo ngơ ngác không hiểu chuyện gì cả, đành đóng cổng lại. Trong khi ấy xe taxi len lỏi giữa đám đông người đông đúc cuối cùng dừng ngay đầu ngõ. Cô trả tiền xe nhìn quanh e ngại khi thấy nhiều người đang hóng mát ngoài cửa tò mò nhìn cô. Triển My khắp khởi mừng thầm khi nhà anh có sáng đèn, nhưng khi giơ tay định gõ cửa lại ngần ngại im lặng.

Sợ mọi người thắc mắc cô bậm môi gõ cửa. Cánh cửa bật mở ngay tức khắc và Vỹ Hoàng hiện ra trước mắt cô, cả hai trong một thoáng sững như người mất hồn. Anh vẫn còn mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng quần jean gọn gàng chắc có lẽ vừa đi làm về đến. Anh định thần trước vội lên tiếng:

- Sao... sao My biết anh... à... tôi về đây vậy?

Cô không trả lời mà hỏi lại:

- Anh không hoan nghênh sự có mặt của My hay sao?

Anh vội vàng mở rộng cửa áp ứng:

- Tôi xin lỗi. Tại... tại My đến bất ngờ quá. My vào đi!

Ngôi nhà nhỏ vẫn như cũ, không có gì thay đổi từ khi cô có dịp đến đây, mọi vật chung quanh vương đầy bụi bặm, có lẽ anh chưa kịp dọn dẹp.

Anh rút khăn tay trong túi áo lau ghế rồi đẩy nhẹ trước mặt Triển My, vừa gượng gạo:

- My thông cảm, đàn ông bê bối quá phải không? My dùng nước nhé?

Cô thừa biết tính anh vốn sạch sẽ cẩn thận, nhưng sự biệnhộ của anh vẫn làm cô đứng đưng im lặng. Nhấp một ngụm nước nhỏ đặt lên bàn, cô thông thả nói. Cô cũng không hiểu sao mình lại bình tĩnh đến như vậy. Mắt nhìn anh:

- Nếu không gặp chị Chi Mai, có lẽ My cũng chẳng biết anh về đây rồi.

Anh cố tình không cho My biết, chẳng lẽ anh ghét My đến thế sao?

Anh chăm chú như cô tìm trong đáy mắt cô ý nghĩa của lời nói:

- Ngược lại thì có, tôi đã cố tình xúc phạm đến lòng tự trọng của My, nên nghĩ mình không còn đủ tư cách để gặp lại My. Mong My hiểu cho tôi.

Cô cười chua chát:

- Dĩ nhiên My rất hiểu anh, nên tìm đến đây, có thể anh đánh giá My không tốt, hoặc xem thường cho là "cột đi tìm trâu" chẳng hạn...

- Triển My, thật sự tôi chẳng có hề có ý đó. My đến đây thật ngoài sức tưởng tượng của tôi, bởi vì tôi nghĩ mình không xứng đáng dù là... một tình bạn.

- Anh hơi đề cao My quá đấy, My cũng như bao nhiêu người con gái khác, cũng biết vui buồn, hờn giận và cả... tha thứ.

Vỹ Hoàng run giọng hỏi lại:

- My nói thế nghĩa là...

Cô cúi đầu đáp lí nhí:

- Lần trước nghe anh thổ lộ sự việc, My rất bất ngờ nên phản ứng hơi quá đáng. Một năm nữa sắp trôi qua cuộc đời My, sự suy nghĩ và trưởng thành giúp My hiểu ra nhiều sự việc. My rất hối hận vì tính hốc đồng nông nổi của mình trước kia, nên hôm nay My đến đây gặp anh để xin lỗi.

My cứ ngỡ mình "mở ngõ" như thế, Vỹ Hoàng sẽ cuống lên vì sung sướng, rồi anh sẽ tuôn ra nào là nhớ cô muốn điên lên không sao chịu nổi, nào là anh như người được hoàn sinh cải tử, nào là v.v... Và nhiều lắm. Nhưng điều Triển My bất ngờ nhất là thái độ im lặng của anh. Đầu hơi cúi, vầng trán cau lại, môi mím chặt, cô biết anh căng thẳng cao độ. Mái tóc dợn sóng bênh bồng của anh rũ nhẹ xuống trán, cô thấy anh gần đi nhiều so với

lúc anh ra đi.

Dù giận thì giận mà thương càng thương, nhưng vì tính tự ái của một thiếu nữ bị xem thường nên Triển My âm ức đứng dậy nói:

- My xin lỗi mình là vị khách không mời mà đến, My chẳng dám làm phiền anh nữa đâu.

Cô ngưng bạch vì Võ Hoàng đột ngột chụp hai tay cô siết chặt, giọng anh như run lên:

- Triển My! Đừng ngắt lời anh mà hãy nghe anh nói.

Cô hồi hộp gật đầu, cứ thế cả hai đứng đối diện nhau tay trong tay, mắt trong mắt để tìm sự đồng cảm nào đó. Tận sâu trong đáy mắt cô như đọc thấy nỗi hoảng loạn nao lòng, cô có lắm chẳng hay chỉ là ảo giác.

- Triển My! Hơn ba mươi năm tuổi đời và chạm thực tế không ít làm sao mà anh không hiểu được tình cảm của em. Em quá trong trắng và thánh thiện. Anh không cho phép mình làm vấn đề đục tâm hồn em. Anh thề khiếp sau sẽ báo đáp tất cả ân tình của em. Anh là một con người như bỏ đi rồi em nên quên anh đi thì hơn.

Triển My như không còn tin ở tai mình nữa, toàn thân cô rúng động mạnh, cô lắp bắp hỏi:

- Anh nói thế có nghĩa là... chúng ta đừng nên gặp nhau nữa có phải không?

Buông nhẹ tay cô ra, anh thản thờ đáp nhỏ:

- Đúng vậy. Anh mong em hãy quên anh đi. Em còn trẻ đẹp, tương lai đang rộng mở trước mắt em.

Tuy rất bất bình nhưng cô vẫn còn đủ thông minh và tỉnh táo gắng hỏi:

- Em không bị mắc lừa đâu, có phải anh cố tình giấu giếm em chuyện gì? Anh chưa cho biết nguyên nhân anh đột ngột trở về khi công việc với anh Trường Giang rất ổn. Giữa anh và anh Côn Thanh có điều gì đó không rõ ràng. Em nhất định sẽ ra về và vĩnh viễn chẳng bao giờ làm phiền anh nữa, nhưng với điều kiện là anh phải nói hết sự thật cho em biết có được không? Thoáng chau mày, anh nhìn sang chỗ khác lắc đầu:

- Anh không có gì để biện hộ cho em hết, em hãy về đi, Triển My. Đừng

dính líu gì đến một người không ra gì như Tiêu Vỹ Hoàng này.

Không kiềm được lòng, cô uất ức hét:

- Tại sao anh cố tình chối bỏ tất cả những gì khác dành cho anh? Anh là một người đàn ông yếu hèn nhu nhược, tại sao không tự vươn lên để chứng tỏ tài năng vốn có của mình thay vì buông xuôi cho số phận? Em thật quá thất vọng vì anh.

- Triển My! Anh xin em hãy về đi và hãy quên anh đi.

Cô giận dữ trừng mắt nhìn anh:

- Được! Anh không cần sự có mặt của tôi, một ngày nào đó nhất định anh sẽ hối hận về điều này. Tôi không còn nước mắt để khóc cho cuộc tình ngu dại mù quáng này.

Cô đóng mạnh cửa lại sau lưng anh như khép chặt cửa lòng mình vĩnh viễn.

Uất ức chán nản, cộng thêm lòng tự trọng bị xúc phạm nặng nề, Triển My như không còn nhìn thấy gì nữa. Cứ thế, cô cứ băng qua đường như chôn không người, tiếng xe cộ thảng gập, tiếng hét những người đi đường vẫn chẳng làm cô trở về với hiện tại. Và chuyện gì đến cũng sẽ đến khi cô chỉ còn cách vài bước chân là lên lề đường. Triển My có cảm giác mình tung bắn lên cao, không đau đớn gì cả. Ôi!! Hình như Vỹ Hoàng ôm chặt lấy cô trong vòng tay mạnh mẽ của anh. Một màu tối bao trùm trước mặt cô. Ôi! Sao buồn ngủ quá đến mức không thể gượng nổi.

Trong khi ấy, Vỹ Hoàng đứng chết lặng nhìn mãi cánh cửa im ỉm đóng kín. Thế là anh đã để mất cô lần nữa, anh làm thế có đúng không?

oOo

Chi Mai vừa đi khám thai về, cô mệt mỏi ôm chiếc bụng to vào nhà. Người nào đến bệnh viện đều có chồng bên cạnh, nhìn cảnh sản phụ nhăn nhó các đáng phu quân lúnh quýnh xoa xoa hỏi han đủ điều, khiến Chi Mai thấu hiểu lòng. Cô đâu cần suốt ngày Côn Thanh lao đầu vào công việc để xem về hàng đồng tiền cho cô. Đàn ông thì sự nghiệp là trên hết, ngược lại phải yếu lại cần sự quan tâm tế nhị hơn. Nhiều lúc tủi thân chỉ biết khóc thầm cho thân phận má hồng mà thôi, niềm vui duy nhất bây giờ là đứa con sắp

sửa chào đời. Một mầm sống cử động trong người cô luôn nhắc nhở bản thân phải cố gắng vượt lên trên tất cả.

Chị giúp việc vừa nhìn thấy cô, có vẻ giựt mình:

- Mợ Hai về sớm quá ạ! Mợ không được khỏe hay sao mà gương mợ trông thất thần thế?

- Không sao đâu chị, tại tôi không quen với chỗ đông người. Bà có nhà không chị?

- Dạ, bà vừa thì thăm người bạn bị Ốm. Mợ Hai ngồi đây nghỉ đi, để tôi pha nước mát cho mợ Hai dùng nghe.

Cô khoát tay:

- Thôi khỏi, chị cứ xuống làm tiếp công việc của chị đi. Tôi về phòng nghỉ một lát, đến giờ ăn chị đừng gọi nghe, tự tôi biết lo cho bản thân mình.

Thấy cô bước lên lầu, chị giúp việc càng quỳnh quáng hơn.

- Mợ Hai! Mợ có thương tôi thì xin mợ đừng có lên lầu vào lúc này.

Cô ngạc nhiên nhìn chị ta vẻ ngờ vực:

- Có chuyện gì chị nói thật cho tôi biết đi. Từ nãy giờ tôi thấy thái độ chị không được tự nhiên, tôi cảm thấy lạ rồi.

Chị ta cứ xoắn hay tay vào nhau vẻ sợ hãi lộ rõ ra mặt.

- Mợ Hai thương tôi thì làm ơn đừng hỏi, tôi cần công việc này để lo cho gia đình.

Chi Mai cắn môi suy nghĩ rồi tìm cách toàn an:

- Chị đừng lo. Tôi hiểu rồi, chị chỉ cần trả lời câu tôi hỏi là đủ. Có chuyện gì tôi đứng ra chịu trách nhiệm hoàn toàn, chị đồng ý chứ?

Đằng nào chị ta cũng biết Chi Mai là chủ của mình nên không thể không nghe lời đành lặng gật đầu.

- Có phải cậu Hai đang ở trên lầu?

Chị giúp việc len lén nhìn lên rồi nhẹ gật đầu. Tim Chi Mai đập mạnh:

- Và không phải có một mình?

Cô trông chờ cái lắc đầu, nhưng... lại nhận thêm cái gật thứ hai. Cất giọng như hụt hơi, Chi Mai nói tiếp:

- Đó là... một cô gái?

Hai chân cô sắp không chịu nổi khi chờ đợi, chị ta thì thảo vào tai cô:

- Dạ không, đó là cậu Ba. Hai người kéo nhau lên lầu trước khi cô về không lâu. Và cậu Hai có dặn không cho ai lên khi cậu Hai nói chuyện, nhất là vợ Hai về phải báo gấp cho cậu Hai.

Thấy Chi Mai che miệng cười, chị ta ngơ ngác hỏi:

- Chuyện quan trọng như vậy sao vợ tỉnh bơ vậy?

Cô vỗ nhẹ vai chị giúp việc.

- Không có gì đâu. Cậu hay đùa như thế cho vui đấy. Võ Hoàng đâu có xa lạ mà cậu Hai không cho ai lên, chị nghĩ có đúng không?

- Có vậy mà tôi lại nghĩ không ra, cứ phập phồng lo sợ này giờ. Để tôi xuống bếp làm xong bữa ăn trưa để cậu Ba dùng luôn.

Chi Mai biết mình vừa nói dối, Côn Thanh không có tính hay đùa với người khác, nhất là "dưới cơ" của Côn Thanh. Chắc chắn giữa hai người có chuyện gì đó rất quan trọng. Rón rén về phía phòng làm việc của chồng, cô nghe rất rõ tiếng

Côn Thanh qua cánh cửa khép hờ cứ vang vang. Vì anh tin chắc sự trung thành của chị giúp việc rất sợ bị đuổi.

- Võ Hoàng! Vì tình huyết thống, chú nên giúp anh lần này nữa, anh nguyện khi chuyện này xong êm xuôi, anh sẽ lo suốt đời cho chú.

Tiếng Võ Hoàng khẽ khàng hơn:

- Nếu không đồng ý giúp thì em về lại thành phố này làm gì chứ?

- Vậy là chú nhận nhé. Ngày mai khi phái đoàn thanh tra đến chú cứ khai như anh đã chỉ dẫn trước.

- Anh đừng lo, em có "kinh nghiệm" rồi mà. Nhưng với một điều kiện, anh có chịu không? Anh hãy nói tất cả sự thật cho em biết đi, nguyên nhân nào anh cứ bị thâm thọt công quỹ hết lần này đến lần khác?

Giong Côn Thanh thống thiết:

- Được thôi, có gì khó khăn đâu, anh sẽ kể hết cho chú nghe miễn sao chú nhận lợi giúp anh là được. Anh còn chị dâu chú, cô ấy lại sắp sanh cho chú

một đứa cháu bị bẩm nũa, lúc cha mất một tay anh quán xuyến công ty, công việc vừa mới mẻ, vừa nặng nề, khiến anh không sao đảm đang nổi. Anh có tìm một tay thư ký giỏi để giúp về pháp luật những gì anh chưa rõ, không ngờ hần nẫm đúng nhược điểm của anh để lừa anh ký một số hóa đơn không và biến luôn khi ôm theo số tiền khổng lồ. Nếu anh đi tù thì ai sẽ lo cho mẹ, bởi vì mẹ vừa bị sốc theo cái chết đột ngột của cha mình. Bản thân chú vừ ra trường chưa công danh nên mấy năm trong cái tạo chắc không ảnh hưởng mấy trong cuộc đời chú.

Chi Mai thấy Vỹ Hoàng nhếch môi cười khẽ thật mỉa mai:

- Dĩ nhiên anh nói rất đúng. Nhưng lần này thư ký chính là chị dâu sao chuyện này lại xảy ra lần nữa?

- Cũng tại anh cho chị nghỉ sớm để dưỡng thai mới gây nên có sự, khách bên nước ngoài về giới thiệu cho anh một mối xộp trao đổi hàng hai chiều. Hần ta cũng là giám đốc công ty của anh... Rút kinh nghiệm lần trước, anh rất cẩn thận, nhưng... số lời quá cao, anh sinh tham. Nếu trúng mối này, anh có thể ngồi yên an hưởng. Hần toa rập với tay Việt kiều mở màn kịch giả để anh lọt lưới. Chú biết đó, anh cố gắng làm ăn để lo gia đình chứ có ăn chơi sa đọa gì đâu. Chú đã bị cái phết rồi, chắc lần này vào lại chỗ cũ người ta sẽ nhân nhượng chú hơn.

Vỹ Hoàng không kiềm được nữa, phá lên cười sặc sụa, Côn Thanh ngo ngác như không hiểu.

- Chú cười cái gì thế? Bộ anh nói không đúng sao?

Anh cố nén nhưng gương mặt đỏ gay lên:

- Vâng, tại anh nói quá đúng nên em mới cười. Ở tù mà anh bảo người ta sẽ nhân nhượng dễ dãi vì "quen", chẳng khác chi một cuộc picnic.

- Ờ... Ờ... anh nói đại khái thế thôi. Chú biết anh đâu có khiêu ăn nói văn hoa như chú. À, chú muốn biết chuyện gì nữa không? Như chuyện Chi Mai tại sao lại trở thành chị dâu của chú?

Vỹ Hoàng khoát tay:

- Bây giờ em không cần điều đó nữa, vì mọi chuyện đã đi vào quá khứ.

- Không sao, anh biết ngày xưa chú và cô ấy yêu nhau. Khổ nỗi, anh cũng yêu cô ấy, nhiều lần anh tặng Chi Mai những món quà rất đắt tiền nhưng đều bị từ chối. Anh nghĩ Chi Mai không cho chú biết điều này đâu. Đến khi chú thay anh đồng ý nhận tội giúp vào trong trại cải tạo được hơn tháng thì cô ấy thuộc về anh.

- Anh nói thế có nghĩa là...

Côn Thanh gãi gãi đầu cười cười:

- Khi một lần Chi Mai lên trại thăm chú về có ghé nhà, hôm ấy mẹ đi vắng. Anh đem ra mấy ly rượu giải sầu, nào ngờ Chi Mai không biết uống chỉ mấy ly là say mềm. Thế là chuyện gì đến đã đến. Nhưng chú thấy đấy, anh yêu vợ thật lòng và không hề bạc đãi Chi Mai. Lần này ở trại cải tạo ra, anh sẽ mở một cửa hàng nho nhỏ cho chú sinh sống. À, chuyện chú và con bé học trò ấy đến đâu rồi? Hẹn về thì cưới quách.

Côn Thanh có vẻ quá phần khích ăn nói lung tung, nhớ đến đâu nói đến đấy không ý tứ gì cả. Vỹ Hoàng lắc đầu:

- Chúng em chia tay rồi, em không muốn cuộc đời cô ấy bị đục bởi một thằng hết vào tù ra khám như em. Vả lại, cô ấy còn danh dự, còn gia đình, còn tương lai. Thôi chuyện hai anh em ta bàn đến đây xong rồi, để em trở lại công ty nếu không chị dâu trở về sẽ nghi ngờ.

- Chú khéo lo xa, anh dặn chị giúp việc hết rồi. Chị ta rất sợ mất việc, thời buổi này đồng tiền là vạn năng.

- Nhưng có một điều không được ổn lắm, ai lại dễ dàng tin khi vừa về đến có mấy hôm em ký một số hóa đơn không nhiều đến thế.

- Chú em an tâm, chuyện này anh lo từ A đến Z cả rồi. Người gây ra mọi chuyện là tay Việt kiều biết mất rồi, vả lại trong phái đoàn thanh tra, anh có quen một người. Tóm lại, mọi chuyện sẽ êm xuôi như ý chúng ta dàn xếp. Người gây ra mọi chuyện là tay Việt kiều biết mất rồi, vả lại trong phái đoàn thanh tra, anh có quen một người. Tóm lại, mọi chuyện sẽ êm xuôi như ý chúng ta dàn xếp.

- Á... Á !...

Có tiếng động mạnh ngoài cầu thang kèm theo tiếng hét thất thanh. Hai người đàn ông tuôn cửa chạy nhanh ra ngoài, Côn Thanh hét lớn:

- Có chuyện gì mà ồn ào thế?

Vỹ Hoàng nhìn thấy trước trên thân thể bất động của Chi Mai nơi chân cầu thang, anh hoảng sợ kêu lên:

- Anh Hai, chị dâu té kia.

Côn Thanh đỡ xóc vợ dậy lắc mạnh:

- Chi Mai! Em có sao không? Hãy trả lời anh đi Chi Mai.

Nhưng cô không nghe gì cả, đôi mắt nhắm nghiền hơi thở nặng nhọc.

Đột nhiên Côn Thanh nổi giận gọi lớn:

- Chị bếp, chị đâu rồi?

Chị đứng nãy giờ chỉ cách hai người vài bước chân, nghe gọi run rẩy rón rén trả lời:

- Dạ, cậu Hai gọi tôi.

- Chứ chẳng lẽ tôi gọi tôi. Tại sao tôi bảo chị canh chừng mà để vợ Hai té như vậy? Vợ về lúc nào?

Quá sợ hãi trước sự việc xảy ra, chị ta chối biến:

- Dạ, vợ Hai cũng vừa về đến, tôi định báo cho cậu... nhưng vợ Hai mới bước lên cầu thang bị trượt chân ngã. Tôi nói thật đấy cậu.

- Anh Hai, anh nên đưa gấp chị vào bệnh viện đi, còn con anh nữa.

Côn Thanh nén tiếng thở dài:

- Vậy là cô ấy không nghe thấy gì hết. Chúng ta đi ngay, mẹ tôi về chị bảo tôi đưa vợ đi đến bệnh viện nhé.

Ngay chỗ nằm của Chi Mai loang ra một dòng máu đỏ, Vỹ Hoàng biết không đơn giản nên tức tốc phóng xe theo Côn Thanh.

Chị giúp việc khóc và chấp tay khẩn vái:

- Lạy trời phạt phù hộ cho vợ Hai tai qua nạn khỏi. Nếu có chuyện gì xảy ra cho vợ Hai, con sẽ ân hận suốt đời. Vợ Hai ơi!

Bên ngoài bắt đầu nắng gay gắt, mọi việc vẫn bình thường như mỗi ngày.

Không ai biết những điều khủng khiếp sắp xảy ra sau ngôi biệt thự xinh

đẹp này.

oOo

Bà Tiêu than khóc lẫn lộn một lúc thì cả thấy một nên ngôi thờ đứt quãng, chị giúp việc trốn tuốt dưới nhà bếp không dám lo dạng. Chị ta cảm thấy nhức đầu khi làm việc cho gia đình giàu có bên ngoài sang trọng bề thế, nhưng bên trong chẳng khác chi quả bom nổ chậm.

Vỹ Hoàng đặt ly nước trước mặt bà, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Mẹ! Mẹ dùng chút nước cam cho khỏe. Từ hôm qua đến nay, mẹ có gì vào bụng đâu, mẹ cố lên đi mẹ.

Bà Tiêu nhìn con trai bằng đôi mắt chất chứa nỗi giận dữ lẫn chán chường.

- Làm ơn đừng phiền đến tôi nữa có được không? Cậu có phải là hiện thân của sự xui xẻo? Cả năm nay gia đình yên vui hạnh phúc, tôi sắp có được đứa cháu an hưởng tuổi già. Thế mà cậu vừa về không bao lâu, tôi không còn gì cả. Bây giờ còn lôi thôi bị mời lên mời xuống để điều tra. Trời ơi! Nhục ơi là nhục mà!

- Mẹ! Con là con trai của mẹ mà, con đâu bao giờ dám làm buồn lòng mẹ, chỉ tại...

- Chỉ tại gì? Cậu nói đi!

Anh ấp úng rồi im bặt không biết thanh minh như thế nào. Trong khi bà Tiêu

vẫn tiếp tục rên rỉ:

- Trời ơi! Tiêu gia có làm điều chi thất đức mà phải gánh lấy hậu quả nặng nề như thế này đây? Phải chi tôi đừng có một đứa con như cậu.

Côn Thanh từ trên lầu bước xuống, cau mày nhăn nhó:

- Một nghỉ một chút cũng chẳng yên, mẹ làm cái gì mà kè lẽ hoài vậy?

Nhìn thấy Côn Thanh bà như tủi thân òa khóc:

- Mẹ khổ quá, con ơi!

- Mẹ có khổ bằng con không chứ? Vợ đang hôn mê ở bệnh viện, đứa con không còn. Công ty lại rối lên như bát canh hẹ, mẹ cứ than thân trách phận kiểu này hoài, chắc con điên lên mất.

Anh ta ngồi xuống đối diện với Võ Hoàng hát hàm hỏi trông:

- Công việc thế nào rồi?

- Cuộc điều tra chưa kết thúc nên họ để cho em tại ngoại, nhưng tất cả mọi chứng cứ đều rõ ràng. Họ đang cho công an đi tìm nên Việt kiều và đồng bọn.

- Tìm à? Hừ! Có mà mò kim dưới đáy biển. Hôm nay chú có rảnh không?

À quên nữa, tôi đang lười thôi đừng vào công ty thì tốt hơn, anh có vài việc cần làm, chú vào bệnh viện mang giúp anh một số đồ cá nhân cho chị nhé?

- Chị thế nào rồi anh?

- Từ lúc vào bệnh viện đến bây giờ, cô ấy vẫn chưa tỉnh. Chắc khi pháp hiện ra đứa con không còn, chắc Chi Mai đau khổ lắm. Thật anh không hiểu sao cô ấy vô ý như vậy. Đứa con...

Võ Hoàng thở hắt ra:

- Chuyện lỡ rồi, anh đừng trách chị tội nghiệp. Là người phụ nữ, chị đau khổ hơn anh rất nhiều. Mất đứa con này, rồi sẽ có đứa con khác mà. Thôi, em đi đây.

Anh nhận lấy chiếc túi từ tay Côn Thanh đứng lên nhìn bà Tiêu:

- Thừa mẹ, con đi. Mẹ ráng giữ gìn sức khỏe nghe mẹ.

Bà như không nghe lời nói của con. Cầm khăn lên lau nước mắt, Võ Hoàng khẽ thở dài, lặng lẽ dắt xe ra đường. Anh cứ suy nghĩ mông lung về cuộc đời mình, đến khi dừng trước cổng bệnh viện, anh mới định thần lại giật mình, nếu lỡ trên đường đi đó xảy ra chuyện gì, chắc chắn không làm sao tránh khỏi.

Dãy hành lang của bệnh viện đa khoa lúc nào cũng đông, nhưng thật trật tự, yên tĩnh. Khẽ đẩy cửa phòng sản sóc đặc biệt bước vào, anh thấy cô y tá đang tiêm thuốc cho Chi Mai. Cô nằm đó gương mặt tái xanh, mắt nhắm nghiền, anh bước đến hỏi khẽ;

- Tình trạng sức khỏe chị ấy ra sao hở cô?

- Có tiến triển tốt lắm anh à. Nhưng có lẽ chị bị sốc nên tâm lý không ổn, đến giờ vẫn chưa tỉnh. Anh có cần gì không? Đây là phòng sản sóc đặc

biệt, nên thân nhân không được ở lại đây.

Anh đưa chiếc túi xách cho cô y tá. Có một số vận dụng gửi cho chị ấy, mong cô nhận giúp. Cảm ơn cô.

- Dạ không có chi. Đó là bổn phận của chúng tôi.

Vỹ Hoàng lưỡng lưỡng trở ra, gần đến cổng anh nhìn thấy một người rất giống bà Hòa đang hồi hả đi vào. Anh chăm chú nhìn kỹ đúng bà chứ không ai khác, chắc ông Ôn Tường không được khỏe, nên anh đi nhanh đến gọi.

- Vú Hòa, có phải là vú không?

Gặp anh chẳng khác chi vị cứu tinh, bà mừng rỡ:

- Vỹ Hoàng đó hả? Nghe con bé My nhà vú nói cháu về thành phố rồi đến nay mới gặp được cháu.

- Cháu xin lỗi vì bận nhiều việc nên chưa đến thăm gia đình được, vú đi thăm ai trong này vậy?

Bà tròn mắt nhìn anh:

- Vậy mấy hôm nay cháu không biết gì hết sao? Con My nhà vú đang nằm trong đây nè.

Cả thân người anh như có luồng điện lạnh toát chạy qua, anh run giọng hỏi:

- My làm sao vậy vú?

Bà thở dài, lắc đầu:

- Đêm đó con bé nói ra ngoài có việc, đến nửa đêm vẫn không thấy về, đến khi điện thoại của bệnh viện báo mới biết. My bị tai nạn khi băng qua đường. Bây giờ tình trạng sức khỏe tốt lắm, nhưng...

- Nhưng sao hả vú? Vú nói đi, con sốt ruột quá!

Bà đưa tay quạt nước mắt:

- Con bé bị gãy cánh tay phải, khi tỉnh lại biết mình bị như thế, nó cứ im lặng đến tận bây giờ.

Anh choáng váng thối lui mấy bước. Anh hiểu ngay đó là điều kinh khủng nhất đối với những hai theo ngành Mỹ thuật. Bàn tay là tất cả tinh hoa thượng đế trao tặng cho con người, khi bị sự cố sẽ ảnh hưởng cả cuộc đời

còn lại. Bà Hòa tiếp:

- Cháu thừa biết gia đình rất neo đơn, ông nhà tuy rất đau lòng, nhưng phải đi dự hội nghị quan trọng mấy ngày mới về. Chỉ có vú cứ chạy tới chạy lui như con thoi, vú định nhắn cho cháu biết, nhưng bé My nhà vú nhất định không cho. Hai đứa có chuyện gì?

Vỹ Hoàng lúng túng đáp cho qua loa:

- Dạ cũng... không có gì nghiêm trọng vú ạ. Triển My bị tai nạn gần nhà hờ vú?

- Không có. Hình như bị Ổ đoạn đường X nào đó, vú chẳng biết có người bạn nào mà đêm hôm nhất định đến. Còn cháu đi đâu vậy?

Vỹ Hoàng nói sơ về người chị dâu bất hạnh, bà chắc lưỡi:

- Thân phận đàn bà là như vậy đó, gặp người nào thông cảm còn đỡ. Vú ra công mua thêm một số đồ, cháu vào trước với con bé đi.

Bà Hòa nói số phòng và bước nhanh ra cổng. Anh hiểu bà cố tình tránh mặt để hai người gặp nhau. Anh thầm cảm ơn sự tế nhị của bà, nên tìm số phòng bà vừa cho biết.

Phòng Triển My nằm tận lầu ba, nên khá yên tĩnh. Qua cửa kính mờ bên ngoài, anh thấy cô đang ngum cánh tay phải bằng bột trắng xó lên tận bả vai. Khẽ đẩy nhẹ cửa bước vào, Vỹ Hoàng yên lặng ngồi cạnh cô lòng xót xa đau đớn. Vậy là ngay đêm đó khi chia tay tại nhà anh vừa băng qua đường, cô đã gặp tai nạn, trong khi ấy anh đứng đưng chẳng biết gì còn cảm thấy nhẹ nhàng hơn khi chia tay với cô.

Mái tóc xõa tung trên chiếc gối trắng muốt càng làm cô bé nhỏ hơn. Đưa tay khéo nhẹ chiếc mền đắp ngang ngực Triển My một vật trắng trắng rơi ra. Anh vội vàng nhặt lên và bàng hoàng khi nhận ra đó là chiếc khăn tay của mình, lần ấy anh đã trao cho cô để lau khô những dòng lệ lóng lánh trên mi. Anh như quên đi không còn nhớ chiếc khăn đó, nào ngờ Triển My vẫn gìn giữ và nâng niu như báu vật của mình.

Sống mũi cay xè, anh đặt nhẹ tay lên tay cô, thăm thì:

- Triển My! Anh đã nhiều lần khuyên em nên quên anh đi, tại sao em chẳng

nghe. Anh có gì tốt đẹp đâu chứ? Bây giờ em bị tai nạn nằm đây, anh không chăm sóc em được, anh sắp phải vào tù lần nữa em có biết không My? Anh đem đến cho em toàn là nỗi bất hạnh, đó là điều mà anh ân hận ray rứt nhất trong quãng đời còn lại của mình. Anh không bao giờ trách định mệnh đặt mình vào một ngôi sao xấu. Anh cũng không cầu xin trời phạt ban cho mình được nhiều hạnh phúc. Bởi vì con đường anh đi hôm nay tự anh chọn chứ không một ai ép buộc, anh hoàn toàn chẳng ân hận vì điều này.

Triển My! Cô bé của anh. Xin hẹn em ở kiêu sau, anh sẽ làm tất cả để đền đáp lại cho em. Xin vĩnh biệt!

Vỹ Hoàng cúi xuống hôn nhẹ lên vầng trán xanh xao của Triển My, anh để lại đầy giọt nước mắt tiếc nuối đến nao lòng. Nhìn lại người yêu bé nhỏ lần cuối, anh bước nhanh ra ngoài như trốn chạy.

Nhưng anh hoàn toàn không ngờ khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng thì Triển My bật khóc tức cười. Cô tỉnh dậy từ lâu khi anh hôn lên tay mình, thế là hết, điều mà cô lo sợ nhất là anh vĩnh viễn rời xa cô, chiếc phao cuối cùng để cô bám víu cũng mất. Vỹ Hoàng ơi! Em ghét anh vô cùng.

Ông Ôn Tường cứ đi qua đi lại mãi, vầng trán đã hiện lên nhiều vết nhăn qua thời gian của ông cau lại. Triển My đã xuất viện mấy hôm rồi, con bé cứ như người khác hẳn không nói một lời. Cánh tay bị gãy vẫn còn băng bột khiến con bé có vẻ nhỏ bé, yếu đuối hơn rất nhiều.

Cuối cùng không đành lòng được, ông tăng hăng ngồi xuống đối diện con gái, buột miệng hỏi:

- Triển My! Con trả lời thật các câu hỏi của cha có được không?

Hiểu ngay ông định đề cập đến vấn đề gì, cô lẳng lặng gật đầu. Bà Hòa thấy không khí căng thẳng nên can ngăn:

- Thưa ông, con bé chưa được khỏe, để hôm nào ông hỏi được không ạ?

Cô quay sang đặt bàn tay còn lại lên tay bà, trấn an:

- Vú đừng lo, không sao đâu. Chuyện gì đến cũng phải đến, không tránh né hoài được đâu.

- Tốt lắm! Nghe cha hỏi. Chuyện giữa con và Vỹ Hoàng thế nào rồi? Cha rất áy náy khi bắt buộc con phải trả lời trong tình trạng như thế này, nhưng cha muốn tất cả phải rõ ràng.

- Vâng, con hiểu. Chuyện giữ hai chúng con chấm dứt rồi cha ạ. Lập trường và cách suy nghĩ sống của cả hai đều đối lập nhau nên không bao giờ đi chung một con đường được.

Ông Ôn Tường đẩy tờ báo đến trước mặt con gái, nghiêm giọng:

- Vậy con hãy giải thích với cha chuyện này, con đọc báo sáng nay chưa?

Cô cười buồn:

- Vâng, con có biết. Sáng hôm nay là ngày cuối cùng tòa án kết tội Tiêu Vỹ Hoàng lý do tham lam tài sản công quỹ.

Ông chán chường giơ hai tay lên:

- Và điều đáng nói ở đây là không phải lần đầu, con hiểu không? Có phải cậu ta đã...

- Cha! Tại con sơ ý không cẩn thận thôi. Tại nạn lần này không do lỗi Vỹ Hoàng mà là con cha à.

- Thôi được. Thế cậu ấy vào trại cải tạo một lần rồi, chắc chắn con chưa hề biết?

Giọng cô vẫn bình thản:

- Vâng, con biết.

- Con biết. Thế mà con...

Cô cười buồn bã nhìn sang bà Hòa:

- Vú có nhớ cách đây mấy năm có một lần con lên thăm mộ mẹ gặp một người điên...

Bà Hòa gật đầu lia lịa:

- Vú nhớ chứ. Nghe con kể mà hồn vú lên trời. Rất may là không có chuyện gì xấu xảy ra cho con.

- Người ấy chính là Vỹ Hoàng.

Gần như cả hai đều nhảy nhồm lên:

- Cái gì? Người ấy là Vỹ Hoàng à? Sao lại có chuyện đó chứ?

- Vâng, đó chính là sự thật. Hôm ấy cũng là ngày anh ấy ra trại, gặp con thả những chú cá bên chiếc cầu đá nhỏ bắc qua sông cộng việc mà con thường làm khi lên thăm mẹ. Vỹ Hoàng ngỡ con tự tử, nên nhào ra cứu. Con nghĩ ngược lại, anh ấy bị điên.

- Vậy con có nhận ra khi Vỹ Hoàng đến đây làm gia sư cho con?

- Dạ không, lúc đó tóc anh dài hơn và phong thái chẳng khác hẳn, làm sao con nhớ ra.

Ông Ôn Tường trầm ngâm tiếp:

- Cậu ấy lừa dối con đến bao giờ?

- Cha! Con và Vỹ Hoàng thật sự yêu nhau, con nghĩ ai cũng đều có một quán khứ sai lầm, quan trọng là người ấy có thay đổi hay không. Thật sự Vỹ Hoàng không muốn che giấu sự thật, mà anh ấy quá yêu và sợ mất con nên chân chừ mãi. Cuối cùng thì sự thật cũng được phơi bày, anh bỏ ra đi.

- Nếu con yêu cậu ta sao không thử tha thứ một lần?

Cô héo hắt nhếch môi:

- Đây là mối tình đầu của một người con gái thì làm sao con dễ dàng gạt bỏ được? Nhưng chính Vỹ Hoàng không tha thứ cho bản thân mình, sợ liên lụy đến con, dù con tìm đến nơi để gặp.

- Đúng là định mệnh. Vỹ Hoàng từ chối thẳng thừng con ra về và gặp tai nạn trong tình thần bất ổn?

Cô yên lặng cúi đầu thay cho câu trả lời. Bà Hòa nóng ruột cần nhắc:

- Cậu Hoàng, thật là quá đáng mà. Đối xử như thế với con có công bằng không chứ?

Ông Ôn Tường tăng hắng:

- Vú đừng trách nữa, tôi chỉ muốn hỏi để xác định sự việc thôi. Bởi tôi cũng như vú trải qua mấy mươi năm tuổi đời, chẳng lẽ nhìn lầm người hay sao? Nếu một người khác họ sẽ cố tình lợi dụng đánh mạnh vào sự nhẹ dạ của Triển My. Đằng này cậu ấy nhất định từ chối tình cảm của con bé. Vậy Vỹ Hoàng không hẳn là người xấu, vú thấy có đúng không?

Nhìn bàn tay còn bó bột của My, bà Hòa xót xa lưỡng lự:

- Nói gì thì nói, cậu ta cũng là nguyên nhân gián tiếp gây ra tai nạn cho Triển My, tôi cũng đau lòng lắm. Tôi công nhận khi tiếp xúc với cậu Hoàng, tôi cũng muốn cậu ấy lắm chứ. Nhưng nghĩ đến con bé...

- Vú à! Tôi hiểu bé My nhà tôi là tất cả đối với tôi và vú, vú tưởng tôi vô tâm lắm à. Nhưng phải công tâm mà nhìn thật sự việc chứ. Trong chuyện này, hình như có điều gì đó không rõ ràng. Tuy báo thổi phồng quá về tội lỗi của Vũ Hoàng, nhưng khách quan, ta cũng đặt câu hỏi tại sao điều ấy xảy ra khi cậu ta vừa trở lại thành phố mấy ngày? Tòa án kết tội dễ dàng vì Vũ Hoàng cứ khẳng khẳng do chính bản thân mình làm ra. Hiện giờ đang đứng trước vàng móng ngựa, không biết mọi việc dẫn đến đâu.

Bà Hòa giận lấy đứng lên:

- Để tôi xuống bếp làm cơm. Tôi chỉ quan tâm đến con bé nhà này thôi.

Ông Ôn Tường nhìn theo, lắc đầu:

- Tội nghiệp vú Hòa, tại bà lấy quá thương tâm con cứ đổ lỗi do cậu Hoàng.

Triển My chớp mắt cảm động:

- Cha! Con cảm ơn cha.

- Cảm ơn cha à? Vì điều gì thế con gái cưng?

- Tuy con và Vũ Hoàng chia tay nhau, nhưng cha hiểu anh ấy là con vui rồi.

Con nghĩ anh không hoàn toàn xấu như người khác đánh giá đâu. Lúc ở bệnh viện, con nhớ rất rõ anh ấy có nói "Con đừng anh đi hôm nay hoàn toàn do anh chọn, không ai bắt buộc, anh chẳng bao giờ hối hận vì điều này". Anh không bê tha rượu chè, cờ bạc, chỉ yêu thích nghệ thuật như con thì số tiền không lồ ấy đã đi đâu?

Ông Ôn Tường vuốt nhẹ mái tóc con gái, ngọt ngào bảo:

- Qua việc này, cha thấy con gái cha như trưởng thành hẳn lên. Con biết đấy, cha không phải là loại người bảo thủ phong kiến, không khắt khe trong việc con chọn bạn bè hay ý trung nhân. Còn việc của Vũ Hoàng, con định ra sao?

- Con lẽ con và anh ấy không duyên nợ, nên không thể đi chung đường.

Có tiếng chuông cổng reo vang cắt ngang lời nói của Triển My. Ông đoán:

- Chắc bạn bè của con đến thăm đây.
- Không phải đâu cha, bạn con đến thăm đủ hết rồi mà. Chắc chắn là khách của cha thôi.

Nhưng sự tiên đoán của cả hai đều sai khi bà Hòa dẫn vào hai người khách, vừa nhìn Triển My kinh ngạc thốt lên:

- Anh Trường Giang. Chị Chi Mai. Sao hai người lại biết nhà em?
- Chuyện dài dòng lắm, để từ từ anh kể. Xin chào bác.
- Các cháu đến thăm con gái bác đây?

Cứ ngồi tự nhiên chơi nhé, để bác...

Triển My vội ngăn cha:

- Cha cứ ngồi đây với con, con nghĩ có việc quan trọng hai người mới đến tìm con. Đây là anh Trường Giang, bạn thân của Võ Hoàng. Còn đây là chị Chi Mai, chị dâu của anh ấy.

Trường Giang tiếp lời:

- Vâng. Cháu có việc quan trọng nên mạo muội đến đây xin bác hiểu cho.
- Các cháu đừng nên khách sáo, cứ ngồi xuống đi. Nào, có chuyện gì?

Trường Giang mở lời:

- Thưa, bác có chuyện của Võ Hoàng?

Ông Ôn Tường xác nhận:

- Đúng. Bác có đọc báo sáng nay. Thật sự bác rất bất ngờ về việc này.
- Cháu là bạn thân của Võ Hoàng suốt mười hai năm trên ghế nhà trường, nên cháu cũng hiểu phần nào tính cách của bạn mình. Cậu ấy trung thực, kiên nghị luôn sống vì người khác. Một lần bị bắt và tuyên án hai năm trong trại cải tạo ấy chỉ nên nhân lỗi về mình. Sau một thời gian, chúng cháu làm việc, không phải vì lòng thương hại mà vì luôn tôn trọng và yêu quý nhân cách cậu ấy. Riêng Võ Hoàng nhận lời cháu lên tận cao nguyên, bởi vì... cháu xin lỗi được nói thẳng vì muốn tránh mặt Triển My dù yêu cô bé tha thiết.

Triển My cúi đầu môi mím chặt, anh tiếp:

- Tự dung có cuộc viếng thăm đột ngột của anh Côn Thanh ở xứ sở sương mù, ngay hôm sau Vũ Hoàng đột ngột xin từ chức để về lại thành phố giúp anh làm việc. Cháu linh cảm có điều gì đó không bình thường, nhưng dù sao cháu vẫn tôn trọng sự quyết định của bạn. Cách đây mấy ngày đọc báo, cháu mới biết điều linh cảm của mình hoàn toàn đúng sự thật, vội sắp xếp công việc bay ngay về đây thì được tin Vũ Hoàng chính thức bị khởi tố và bị bắt. Nhưng ngược lại, cháu lại biết thêm một sự thật đau lòng khác nên tức tối cùng chị Chi Mai đến đây, dù sức khỏe chị con rất yếu sau ca phẫu thuật để cứu lấy tính mạng. Và cháu xin nhường lời lại cho chị ấy vì chị là người hiểu rõ sự việc nhất.

Mọi người đều đổ dồn mắt về phía Chi Mai, sau trận chiến thập tử nhất sinh rồi đánh mất đứa con, cô như trở thành một con người khác hẳn, ánh mắt như vô hồn trên gương mặt hốc hác. Cô nhìn Triển My cất giọng đều đều:

- Triển My! Chúng ta đều là phận đàn bà, nên rất dễ cảm thông nhau.

Chúng ta đều khó khổ khi cùng yêu những người của Tiêu gia. Chị ngỡ số phận mình đã an bài khi sắp đón nhận đứa con chào đời nào ngờ... Tình cờ chị được nghe câu chuyện của hai anh em họ, thì ra tất cả là do sự dàn cảnh của Côn Thanh, còn Vũ Hoàng chỉ là vật hy sinh tế thần.

Ông Ôn Tường là người từng trải, nên bình tĩnh nhất, ông chậm rãi hỏi thật rõ ràng:

- Cháu nói thế có nghĩ là Vũ Hoàng không có tội?

Chi Mai mím môi gật đầu:

- Tố cáo tội lỗi của chồng là một điều bất nghĩa đối với người vợ, nhưng cháu không đành lòng nhìn người khác bị hàm oan hết lần này đến lần khác. Do ham lợi nhuận cao, say mê với những lời bốc nịnh hót, Côn Thanh ngây thơ sụp bẫy của bọn lừa đảo tinh vi trên thương trường để rồi sợ đi tù, anh ấy đánh vào tình cảm huyết thống của Vũ Hoàng. Lần đầu vì thương mẹ, thương anh nên chú ấy dễ dàng đồng ý. Còn lần này tội nghiệp cháu và đứa con sắp chào đời, Vũ Hoàng nghĩ cuộc đời mình xem như bỏ

đi, bị dấu "phẩy" một lần thêm dấu "phết" cũng chẳng sao. Bởi thế nên Võ Hoàng cố tình không dám nhận lấy tim cảm của Triển My dành cho mình. Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt của Triển My, cô nghẹn ngào:

- Anh ấy luôn cố tình làm em hiểu lầm và bỏ rơi chính mình. Em thật hồ đồ...

Trường Giang an ủi:

- Em đừng tự trách mình như thế. Biết tin em bị tai nạn, chắc Võ Hoàng cũng đau lòng lắm. Nhưng bây giờ mình nên tìm cách cứu lấy cậu ấy hơn là phân tích sự việc ai đúng ai sai.

Ông Ôn Tường gật đầu:

- Cháu bàn thế đúng lắm, hình như hôm nay là ngày cuối tòa xử vụ án này phải không các cháu? Chúng ta có muộn quá không?

- Bác đừng lo. Lúc này cháu có tạt qua tòa án. Chiều nay hai giờ mới kết luận và tuyên án, chúng ta còn gần ta tiếng đồng hồ để bàn luận. Chị Chi Mai có thiệt thòi quá đáng cho chị không, khi vừa mới mất một đứa con, bây giờ lại...

Chi Mai buồn rầu trả lời:

- Mọi người đừng lo cho tôi, vì tôi là người hiểu rõ bản chất chồng mình nhất. Nếu không gánh lấy hậu quả việc làm của mình hôm nay thì suốt đời Côn Thanh sẽ không nhận ra lỗi lầm. Tôi sẽ chờ đợi ngày anh ấy trở về.

- Thôi tốt rồi, cách cháu cứ ở đây nghỉ ngơi, chiều nay chúng ta cùng đến tòa án để giải quyết vấn đề.

Mọi người nhìn nhau hy vọng ngày mai mặt trời lên sẽ ấm áp hơn.

Côn Thanh ngắc ngứ một lúc rồi phẩy tay nói cho qua:

- Tại... tại chú ấy cứ gọi điện về công ty tìm con mãi, năn nỉ xin con trở về làm việc. Chú không quen đi xa và điều nữa là còn vẫn vương con bé học trò. Mẹ quan tâm đến chuyện đó chi vậy? Nếu muốn tường tận sao lúc sáng mẹ không đến mẹ không đến dự Ở tòa án?

Bà nhếch môi héo hắt cười:

- Còn mặt mũi nào mà mẹ đặt chân đến đó, không nhục nhã sao con, khi tất

cả báo đài đều quan tâm đến sự việc này. Gia đình Tiêu gia nổi tiếng là thế mà bị nó đập đổ hết. Mẹ không biết phải làm ăn nói sao khi gặp cha con dưới suối vàng. Bắt đầu từ bây giờ, mẹ như không còn có thằng con trai tên Tiêu Vỹ Hoàng nữa.

Côn Thanh vờ giả lá:

- Chú nó còn trẻ người, non dạ, mẹ chấp nhất nó làm gì? Lần này chắc chắn chú ấy sẽ tỉnh ngộ ra thôi. Con đói quá chúng ta xuống dùng cơm đi mẹ.
- Con ăn đi rồi tranh thủ nghỉ ngơi, mẹ không còn dòng dạ nào mà nuốt nổi.
- Nhớ gần hai giờ mẹ đánh thức con dậy nghe mẹ.

Những bước chân nặng nề dội mạnh vào lồng ngực bé nhỏ của bà đến nhói đau. Ngoài miệng thì giận dữ, nhưng thâm tâm bà đau xót cùng cực, chẳng nào cũng là đứa con do chính bà rút ruột sinh ra, đứa con từ nhỏ luôn ngoan hiền, hiếu thảo thế mà...

Người ta thường bảo: "Cha mẹ sinh con, trời sinh tính". Có đúng không? Trước khi đi, nó vẫn nhìn bà với đôi mắt của mấy năm về trước: Xót xa, quyến luyến, cay đắng... Nhưng không một chút ân hận. Đến bây giờ, bà vẫn không tin mọi chuyện xảy ra là sự thật. Tại sao Côn Thanh nói về em mình một cách dửng dưng đến thế.

"Mọi chuyện ổn hết vì chú ấy thành khẩn nhận tội...".

Ổn hế à? Ổn mà khi một thành viên của Tiêu gia sắp đặt chân vào vòng lao lý một lần nữa. Cứ suy nghĩ lung tung đến khi nhìn lên đồng hồ thấy gần đến hai giờ, bà giựt mình vội bước qua phòng lay lay Côn Thanh.

- Dậy đi con, sắp hai giờ rồi kìa.

Anh nheo nheo mắt vươn vai, rửa mặt qua loa rồi đến vỗ vai bà an ủi;

- Mẹ đừng lo, nó đâu có bị kết án tử hình mà mẹ sợ. Cùng lắm như lần rồi vài năm cải tạo là xong. Con đi nhé, nếu muốn mẹ cứ gọi taxi đến tòa án.

Lòng bà nóng như lửa đốt, linh cảm báo cho bà biết có sự việc nào đó sắp xảy ra. Cứ đi qua đi lại mãi trong phòng, cuối cùng bà quyết định.

- Thưa bà, bà ra ngoài ă?

- Ừ, chị giúp tôi đóng cửa cẩn thận nhé. Tôi có việc phải đi.

Cả ngôi biệt thự to lớn vắng vẻ, lạnh lẽo đến nao lòng.

oOo

Cả tòa án đông nghịt người, ai cũng muốn tận mắt chứng kiến kết luận của tòa án làm dư luận quan tâm. Sau nghị án cẩn thận, tòa tuyên án:

- Tiêu Vỹ Hoàng kết án ba năm. Đây là lần thụ án hai nên tòa quyết định không giảm hay thay đổi mức án.

Mọi người cùng ồ lên tán thưởng, trong khi tất cả chuẩn bị giải tán thì một tiếng hét to:

- Tôi xin khiếu nại.

Từ bên ngoài tiến vào là hai người phụ nữ. Vì luật sư cau mày đứng lên:

- Tòa có quyết định chính thức rồi không thể thay đổi. Trong khi đó, nhân chứng vật chứng đều rõ ràng, xin mời tòa không truy cứu lại vụ này.

- Nhưng tôi là người thân của cả hai, tôi biết rất rõ sự việc.

Côn Thanh vội vàng đứng lên:

- Thưa quý tòa, cô ấy là vợ tôi, Lưu Chi Mai có lẽ quá xúc động vì vụ án, nên có chút hồ đồ, tôi thay mặt cô ấy thành thật xin lỗi mọi người.

Và anh quay sang vợ, gần giọng:

- Em về đi, đây không phải nơi để em ăn nói lung tung.

Với gương mặt tái xanh, Chi Mai nói lớn:

- Tôi không ăn nói lung tung, tôi đến đây để vạch trần sự thật. Người có tội tất cả chính là anh, còn Vỹ Hoàng chỉ là người hy sinh cho anh.

Cả tòa án như lặng đi khi nghe lời tuyên bố bất ngờ của người phụ nữ mới đến, họ yên lặng hồi hộp theo dõi diễn biến câu chuyện ly kỳ. Côn Thanh thất thần nhìn về phía Vỹ Hoàng cũng đang chết lặng sau vành móng ngựa.

- Vỹ Hoàng! Chú hãy nói chứ, sao chú lại để cô ấy...

- Thưa quý tòa, tôi biết mình gây rối trật tự nơi công đường thế này là không phải. Nhưng tôi muốn cán công lý lúc nào cũng nghiêng về phía lẽ phải và người vô tội. Làm vợ chẳng lẽ tôi lại đi vu oan cho chồng mình sao? Tôi yêu chồng cũng như bao người phụ nữ khác, như tôi không muốn anh ấy ngày càng lún sâu cũng bùn tội lỗi. Làm người luôn trọng đạo nghĩa

ở đời, tôi khẩn thiết xin quý tòa tra cứu lại vụ án này để người lương thiện không bị hàm oan.

Vỹ Hoàng lắc đầu nhìn cô:

- Muộn rồi, tất cả xong hết rồi, mong chị đừng nên khuấy động mọi chuyện lên. Chị về đi Chi Mai.

- Không. Tôi sẽ liều thân để sự việc này đưa ra ánh sáng.

Qua cuộc họp khẩn cấp chớp nhoáng, tòa tuyên bố chấp nhận xử lại. Chi Mai được mời lên, cô kể hết toàn bộ chi tiết không sót một chỗ nào, nước mắt ràn rụa khi cô thấy chồng nhìn mình bằng đôi mắt căm phẫn.

- Tôi biết mình sẽ bị dư luận chi trích vì lên án chồng mình, nhưng lương tâm tôi thật sự thanh thản khi làm đúng.

Cả thân người to lớn bệ vệ của Côn Thanh gần như không ngồi vững, anh ta tái mét cả mặt mày khi nghe hỏi.

- Anh nghĩ thế nào về việc vợ anh vừa nói? Anh có phản đối đối gì không?

Cố gắng Côn Thanh trả lời như hụt hơi:

- Tôi không còn cách nào... để bào chữa cho mình, bởi vì... cô ấy nói không sai.

Cáo tòa án như sôi sục lên một luồng khí nóng, ai nấy đều công kích Côn Thanh khiến anh phải cúi đầu chịu đựng. Nhận chứng là người tin cậy nhất của vụ án, và chính người có tội cũng đã nhận, nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, họ tuyên bố hủy bỏ án vừa đưa ra lúc nãy và ngày mai xử lại. Côn Thanh bị tạm giam và Vỹ Hoàng được tha bổng ngay sau đó.

Mọi người đều vui mừng chào đón anh. Trường Giang vỗ mạnh lên vai bạn:

- Thằng quỷ! Cậu định suốt đời làm anh hùng hay sao vậy? Tại sao tớ bạn thân mà cậu cố tình giấu giếm?

Vỹ Hoàng chỉ cười đưa mắt tìm Triền My. Trong khi cô cố tình đứng khuất sau lưng cha mình. Ông Ôn Tường hiểu ý kên tiếng:

- Mọi chuyện tạm ổn rồi, các cháu đưa cháu Hoàng về nhà nghỉ ngơi đi.

Ngày mai chúng ta gặp tại nhà bác nhé. Bác mời tất cả.

Chi Mai vội thoái thác:

- Cháu không được khỏe, xin lỗi bác...
- Bác biết mà. Cháu đúng là một người phụ nữ thật dũng cảm. Bác thật vô cùng khâm phục cháu đó Chi Mai. Cháu đừng buồn mà có hại cho sức khỏe, nhất định chồng cháu sẽ suy nghĩ lại mà thông cảm cho cháu thôi.
- Xin cảm ơn lời an ủi của bác, cháu xin phép về ạ.

Ông Ôn Tường và Triển My lên xe, cô nhìn Vũ Hoàng không nói lời nào. Ông nói khẽ vào tai con gái:

- Về thôi con, ngày mai hai con còn rất nhiều thời gian mà. Vũ Hoàng tai qua nạn khỏi rồi, con đừng nên lo lắng thái quá.

Vũ Hoàng nhìn theo khi chiếc xe khuất sau cổng tòa án mới thôi.

- Vũ Hoàng! Chú mời Trường Giang về nhà mình đi chứ.
- Vâng, em quên mất.

Mọi người lục tục ngoắt chiếc taxi gần đó về, không ai hay biết có một bóng dáng lặng lẽ đứng trong sân. Bà Tiêu cứ ngỡ mình từ cung trăng rơi xuống, nào ngờ đứa con trai mình từng bỏ rơi không một lần thăm viếng suốt hai năm ở trại cải tạo lại chính là đứa hy sinh cả tương lai sự nghiệp và tuổi thanh khác. Bà thừa hiểu tính Côn Thanh rất háo thắng, say mê đỉnh cao danh vọng, phú quý, nhuận luôn làm mờ mắt quên đi các suy tính thiệt hại về sau.

Một đứa con trắng án nhưng một đứa lại bước chân vào vòng lao lý, âu đó cũng là cái giá phải trả cho một con người mẹ như bà. Tự dưng bà cảm thấy xấu hổ khi đối diện với Vũ Hoàng. Bây giờ bà mới hiểu rõ tại sao đứa con nhân hậu của mình có ánh mắt như vậy: Xót xa, cay đắng, nhưng không hề ân hận. Đúng rồi, ánh mắt thật trong sáng, nhưng là mẹ bà lại không nhận ra. Côn Thanh vừa bị bắt, con dâu không được khỏe, bà không thể không về. Vũ Hoàng rất cần đến bà vào lúc này, bà phải mạnh dạn đối diện với con trai mình, dù bà biết nó rất độ lượng nhân hậu chẳng khác chi cha nó ngày xưa. Ôi! con trai bất hạnh của ta.

Rồi cuối cùng không gian yên tĩnh cũng dành trọn cho hai người, ai nấy

đều tề nhị tìm có để rút lui. Trên sân thượng thoáng mát, bầu trời đầy sao lấp lánh reo vui, Triển My hồi hộp đưa tay vuốt nhẹ lớp băng trắng toát trên tay. Trông cô có vẻ bé nhỏ, đáng thương làm sao. Vỹ Hoàng choàng chiếc áo khoác lên đôi vai gầy của người yêu. Anh nâng gương mặt cô lên, trầm giọng:

- Em giận anh lắm có phải không?

- Không những giận mà còn rất ghét nữa cơ, anh cứ xua đuổi em...

- Anh xin lỗi, em nên hiểu tình huống anh lúc đó không làm khác được.

Anh sợ sẽ liên lụy và gây khổ cả cuộc đời, em không sợ khi yêu một người "điên" như anh sao cô bé?

Biết anh nhắc về chuyện bên chiếc cầu đá lần đầu tiên gặp mặt, cô e then quay ngoắc người ra chỗ khác.

- Anh còn dám chọc em nữa hả? Em không thèm chơi với anh đâu. Ái!

Không ngờ sự cử động vô tình ấy động đến vết thương khiến cô nhăn nhó kêu lên, anh xót xa choàng tay ôm cô vào lòng.

- Anh xin lỗi mà. Tội nghiệp cho em quá. Tất cả tại anh mà thôi.

Triển My cảm thấy thật an tâm, khi nép đầu vào lồng ngực rộng mở vững chãi của người yêu, cô ngược lên thăm thì:

- Vỹ Hoàng! Chuyện cũng đã qua rồi, anh đừng tự dằn vặt mình nữa. Miễn sao chúng ta hiểu nhau là em vui rồi.

- Em thánh thiện đáng yêu quá cô bé ạ.

Hai gương mặt cúi sát nhau thật gần đến nỗi họ cảm nhận như hòa lẫn trong nhau qua hơi thở nóng ấm.

Hai làn môi hòa quyện vào nhau khao khát nồng nàn, nụ hôn của họ có vị đắng của thời gian đau khổ đã qua, nụ hôn có cả hương mật ngọt của tương lai rộng mở phía trước.

Chị Hằng Nga e then trước cảnh tình tứ ấy, vội chui vào áng mây lãng đãng trôi qua, nhưng sự tò mò thúc giục vội len lén nghiêng đầu ra nhìn khiến những ánh sáng vào dịu dịu phù đầy chung quanh đôi tình nhân đang yêu nhau.

Thật lâu, Triển My đẩy nhẹ Võ Hoàng ra, e then:

- Anh thật là...

- Tham lam có phải không? Triển My! Em có biết không, anh cứ nghĩ mình đang còn trong giấc mộng đẹp, cứ sợ khi mở mắt ra, mọi chuyện sẽ tan biến đi mất. Em có hối hận khi chờ đợi anh không?

- Dĩ nhiên là có.

Anh giật mình thảng thốt hỏi lại:

- Em hối hận à?

Cô trả lời tỉnh bơ:

- Vâng. Em thật sự hối hận khi.. anh hỏi em mãi câu ấy.

Chợt hiểu anh hôn tới tấp lên mặt lên má cô, thâm thì:

- Anh ngốc quá phải không, cô bé?

- Võ Hoàng! Anh có kế hoạch gì cho tương lai hay không?

Võ Hoàng ngồi ngay ngắn lại, đôi mắt sáng rực trong đêm tối.

- Hôm qua gia đình có cuộc họp nhỏ, trước mặt mẹ và chị dâu thống nhất để anh quản lý công ty của gia đình trong thời gian anh Hai đi thụ án.

Trường Giang sẽ hết sức giúp đỡ anh, vì anh và cậu ấy vừa thỏa thuận sẽ trao đổi kinh nghiệm và hàng hóa giữa hai công ty đến khi anh Hai trở về.

- Anh có một người bạn thật lý tưởng.

- Và một cô người yêu thật tuyệt vời.

Cô e then cấu vào tay anh thật đau:

- Anh chỉ hay cái tội chọc em mà thôi. Sao nghĩ lại em vẫn thấy tội nghiệp chị dâu anh quá.

Tự dưng anh thoáng buồn:

- Phải. Cuộc đời Chi Mai gặp quá nhiều bất hạnh, anh ngỡ bị ngã quỵ rồi không ngờ lại đứng lên mà đứng vững một cách kiên cường chứ. Biết nguyên nhân sự việc ngày trước anh thực sự bàng hoàng. Âu cũng là số mệnh, em có buồn không khi anh đề cập đến chuyện đã qua?

- Anh nghĩ em nhỏ mọn đến thế sao? Ngược lại, em còn kính nể chị ấy hơn nữa kia chứ. Em là người yêu của anh thôi chứ chị ấy mới thực sự là tri kỷ

của anh. Đúng không anh?

- Cảm ơn em đã giúp anh nói lên điều đó. Thật sự là như vậy em à. Anh định khuyên chị ấy đi du lịch một thời gian cho khuây khỏa nhưng chị nhất định không đồng ý, chị cứ trông chờ hàng tháng đến ngày lên thăm nuôi anh Hai, chị luôn hy vọng sự kiện nhấn của mình sẽ làm anh ấy nghĩ lại một quãng đời đi qua.

- Lúc ở tòa án, em thấy anh Côn Thanh nhìn chị Chi Mai bằng đôi mắt rất giận dữ. Em sợ....

Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, lắc đầu:

- Em đừng lo. Anh tin vào tình yêu của hai người. Tình yêu sẽ làm hóa giải mọi thù hận và làm cho mọi người tốt hơn. Chị Chi Mai là một phụ nữ độ lượng, sáng suốt. Còn anh Côn Thanh lại rất yêu chị, cũng bởi vì quá yêu và sợ mất chị ấy, nên anh dùng mọi thủ đoạn. Nhưng thật ra, đến bây giờ anh không hề oán trách ai cả, qua bài học này mỗi người tự suy gẫm cách sống cho chính bản thân, em đồng ý chứ?

- Vâng, em hiểu.

- Ngày mai, anh sẽ đưa em đến bệnh viện để tháo băng và kiểm tra lại vết thương, bên cạnh có anh, em đừng sợ nhé.

- Em nghe bác sĩ bảo phải kiên nhẫn tập vật lý trị liệu để cánh tay mau phục hồi như cũ. Em ao ước một ngày gần đây cầm lại trên cây cọ vẽ để thực hiện ước mơ từ lâu mà mình hằng ấp ủ.

- Một phòng triển lãm tranh mang tên Hoàng My phải không cô bé?

Triển My nheo mắt hóm hỉnh:

- Vậy là em có thêm một tri kỷ nữa phải không nè?

Đưa tay nhìn đồng hồ, Vỹ Hoàng nói về tiệc nuôi:

- Anh còn phải sắp xếp một số sổ sách, chúc em một giấc ngủ đầy mộng đẹp. Anh về nhé?

Anh dìu nhẹ nhàng cô xuống tận phòng rồi mới ra về. Bà Hòa tiễn anh ra cổng, nói giọng xúc động:

- Vỹ Hoàng! Vú luôn xem con như bé My nhà vú. Từ lâu, vú luôn tin con

là người tốt, vú rất yên tâm khi giao con bé cho con. Còn trẻ người, nên My nó bông bột lắm, con nên chăm sóc cho nó nhé.

- Con rất cảm ơn vì vú tin tưởng, con hứa sẽ cố gắng không làm phụ lòng vú. Con xin phép vú về ạ.

- Ừ, con đi đi!

Nhìn theo chàng trai đáng mến bà rất hài lòng. Khóa cổng xong mới thông thả vào nhà.

Đã khuya lắm rồi mà nhà mình vẫn đèn đuốc sáng trưng khiến anh rất ngạc nhiên. Từ hôm gia đình xảy ra việc anh dọn luôn hẳn về nhà ở để tiện việc chăm sóc hai người phụ nữ, một già một trẻ mà anh yêu quý.

Bà Tiêu đang ngồi cạnh Chi Mai như chờ đợi anh về, ánh mắt họ vui lên khi thấy Vũ Hoàng dắt xe vào. Bà vui vẻ hỏi:

- Con đến nhà cô bé My đây à?

Chi Mai chen vào đùa:

- Chứ chú ấy biết đi đâu bây giờ hả mẹ?

- Khuya quá rồi, hai người sao không đi nghỉ cho khỏe, chờ con làm gì nữa.

Bà Tiêu nắm lấy tay anh kéo xuống cạnh mình, hỏi hỏi đáp:

- Mẹ và chị dâu con cố tình chờ con về để báo một tin vui. Nhưng thôi, mẹ sẽ nhường lại cho Chi Mai, con nói cho em con biết đi.

Bây giờ anh mới nhận ra sắc hồng hiem hoi xuất hiện lại trên gương mặt của chị dâu mình. Lò mò đoán ra sự việc anh hỏi dồn:

- Có phải chuyện của anh Hai không chị? Chị nói nhanh đi.

Mắt lấp lánh niềm vui, cô đáp:

- Lúc chiều luật sư có đến đây thông báo vì sự thành khẩn nhận lỗi lầm nên anh Côn Thanh được giảm án chỉ một năm thôi.

- Ôi! Thế hả chị? Thật là vui quá. Nhưng sao họ lại dễ dàng như vậy chứ.

- Thật cả là do người bạn tốt của con đây Vũ Hoàng.

Anh nhìn mẹ như không hiểu:

- Sao lại liên quan đến Trường Giang hở mẹ?

- Bạn của con chuyển nhượng cho mượn số tiền thâm hụt của công ty dài

hạn không có lỗi, nhưng sợ con từ chối vì sĩ diện nên nhờ luật sư âm thầm làm rồi đặt con vào thế đã rồi. Mẹ chưa kịp cảm ơn thì cậu ấy đã đáp máy bay về công ty. Thật gia đình ta mang ơn bạn con rất nhiều, Vũ Hoàng à.

- Mẹ đừng áy náy. Trường Giang rất tốt, cậu ta không câu nệ chuyện này đâu. Có dịp con sẽ gặp.

Chi Mai đứng lên:

- Con xin phép về phòng nghỉ trước.
- Ủ, con nhớ tắm rửa thật nhiều, để khi về thấy con xanh xao, Côn Thanh lại trách mẹ đó.

Cô cười nhẹ rồi lên lầu. Vũ Hoàng quay sang bà:

- Khuya rồi! Mẹ cũng về phòng nghỉ ngơi đi mẹ. Lớn tuổi mà mẹ ngủ ít quá có hại cho sức khỏe lắm đấy.

Bà Tiêu xúc động nhìn đứa con trai hiếu thảo của mình.

- Hoàng! Con có còn giận mẹ không?

Anh chớp mắt choàng tay qua vai bà siết chặt:

- Sao mẹ lại nói thế? Nếu không có mẹ thì làm sao có Tiêu Vũ Hoàng này được? Công ơn mẹ nuôi dưỡng suốt mấy mươi năm, con chưa một ngày báo đáp, mẹ đừng buồn con nghe mẹ.

Nước mắt bà rơm rớm quanh mi, bà vuốt mặt con trai:

- Mẹ rất may mắn có được con hiền, vậy chùng nào cho mẹ uống rượu đây, để được sự chăm sóc của dâu thảo?

- Mẹ! Chùng nào anh Hai về, con giao công ty lại cho anh ấy mới quyết định chuyện riêng. Mẹ có đồng ý cho con trở lại con đường nghệ thuật của mình không mẹ? Vì con không thích hợp những sự cạnh tranh trên thương trường.

- Con đừng lo, mẹ luôn ủng hộ con trong tất cả mọi chuyện.

- Con xin cảm ơn vì mẹ đã hiểu con.

Tình mẫu tử lúc nào cũng thiêng liêng cao cả, dù mưa bão thế nào cũng đi đến trời quang mây tạnh.

o0o

- Tiêu Côn Thanh! Anh có người nhà cần gặp. Anh ra ngay đi, chị ấy đang đợi.

Vừa nghe gọi thế, những người chung phòng nhao nhao lên trêu:

- Côn Thanh thật là có phước, không tháng nào mà bà xã không lặn lội lên đây thăm. Tớ mà có người vợ như thế thì tớ tình nguyện ở đây thay cho cậu.

Mọi người phá lên cười giòn, Côn Thanh bật đứng dậy đi nhanh ra phòng thăm nuôi.

Chi Mai mỉm cười tươi tắn khi nhìn thấy chồng, cô nắm tay anh bóp nhẹ:

- Trông anh khá lên rồi đây, anh có ngủ ngon và ăn được không anh?

Côn Thanh dìu vợ ngồi xuống ghế xúc động:

- Anh đã bảo là ở đây rất tốt, đừng lên thăm anh nữa mà. Đường xa vất vả thấy em, anh đau lòng lắm. Các anh đều đối xử tốt với bọn anh. Ban ngày cùng lao động nên anh ăn uống rất ngon miệng. Lên giường đánh luôn một giấc đến sáng. Em và gia đình thế nào?

- Lúc sáng em đi, em định đi theo, nhưng em cản, sợ mẹ xúc động không tốt cho sức khỏe.

Anh cúi đầu thở dài:

- Em chỉ là một cô con dâu mà còn hiếu thảo với mẹ chồng như thế. Anh là con trai chỉ làm khổ mẹ thêm mà thôi. Anh thật sự xấu hổ với bản thân mình.

- Thôi, đừng nói đến chuyện ấy nữa anh. À, tay cô bé Triển My bình phục hoàn toàn rồi đó anh. Cả hai đang chuẩn bị lên kế hoạch mở phòng triển lãm tranh nay mai. Họ mời em cùng hợp tác, anh thấy có được không?

Mắt Côn Thanh sáng lên:

- Tại sao anh không nghĩ ra điều đó sớm hơn nhỉ? Em vui lắm có phải không bà xã?

Cô gạt đầu thú nhận:

- Vâng, đó chính là điều đam mê lớn nhất của em , anh ạ.

- Ngày trước, anh thật ích kỷ khi mọi việc quyết định muốn đi, anh luôn tán

thành em. Chúc mọi người thành công. Em có nghe tin chừng nào anh có cô em dâu chưa?

- Vỹ Hoàng cùng Triển My thống nhất nhau chờ đợi ngày anh trở về. Chỉ còn hai tháng nữa là anh ra trại rồi, cố gắng lên nghe anh.

- Lúc chưa vào đây, anh tưởng tượng ra sự mất tự do, ăn uống kham khổ cứ ám ảnh mãi anh. Nào ngờ chính nơi đây đã cho anh biết thế nào là ý nghĩa của giọt mồ hôi, sự quý báu của lao động. Những bữa cơm tuy không bằng các món cao lương mỹ vị ở nhà hàng, nhưng thấm tình người. Anh không bao giờ tha thứ cho mình thời gian dài quá phung phí. Chi Mai, lần này trở về anh sẽ trở thành người tốt, em có tin anh không?

- Vâng, dĩ nhiên em rất tin tưởng anh và luôn chờ đợi ngày anh đoàn tụ. Em còn có điều muốn hỏi anh.

Côn Thanh ngọt ngào nói:

- Được, thời gian chúng ta gặp nhau hiếm hoi lắm, em cứ nói hết đi cho lòng mình được thanh thản.

- Chuyện hôm ở tòa án, em tố cáo anh... anh còn giận em không?

- Bé con ạ! Anh là một người chồng nhỏ mọn đến như thế sao? Về điều này anh phải cảm ơn em mới đúng. Em đã làm cho Tiêu Côn Thanh này thức tỉnh nhìn đời bằng đôi mắt khác.

Lâu lắm rồi, Chi Mai mới nghe lại cách gọi âu yếm của anh "bé con", từ anh thường dùng khi cô đến nhà chơi. Cô xúc động ứa lệ:

- Cảm ơn anh đã hiểu em.

Vừa lúc ấy tiếng keng báo hiệu giờ thăm nuôi đã hết, cô luỳnh quỳnh chúm vào tay anh giỏ xách khá nặng:

- Em chuẩn bị đầy đủ hết cho anh thuốc men, đường sữa và cả chiếc áo len em mới đan nữa. Trời lạnh, anh nhớ lấy ra mặc kẻo bệnh nghe anh.

Côn Thanh nghiêm nghị lắc đầu:

- Còn một món quan trọng anh cần mà em không chuẩn bị trước.

Cô lo lắng hỏi dồn:

- Anh nói đi, lần sau nhất định em sẽ mang lên cho anh.

Anh kể tai nói nhỏ thật nhanh:

- Em chuẩn bị đan những chiếc áo bé con đi là vừa. Anh sắp về rồi đây.

Chợt hiểu, cô đỏ mặt nguýt anh một cái thật dài rồi quynn luyến ra về.

Một người đi, một người ở lại, nhưng không ai buồn, bởi vì họ biết trước mắt họ tương lai tươi sáng đang chờ đợi. Họ nguyện với lòng sẽ sống tốt đẹp hơn cho lòng được luôn thanh thản bình an.

Hết

Đánh máy: buon0ten

Scan: Vomngoc

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 13 tháng 7 năm 2004